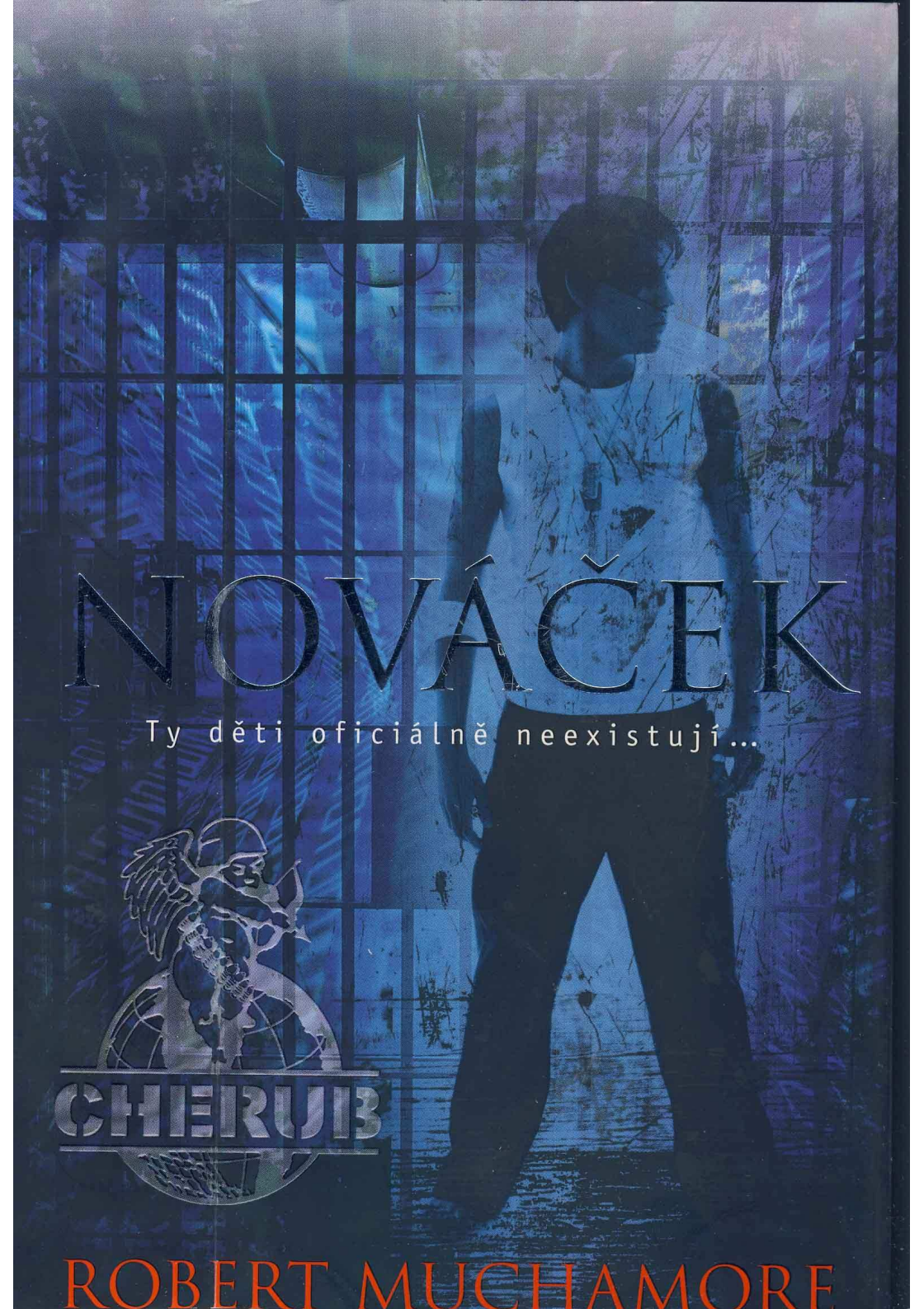




NOVÁČEK

Ty děti oficiálně neexistují...



ROBERT MUCHAMORE



NOVÁČEK

ROBERT

MUCHAMORE

Přeložila Petra Klůfová



Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.

ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2007

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2004 Robert Muchamore

All rights reserved

Z anglického originálu *Cherub: The Recruit*

(First published in 2004 by Hodder Children's Book, Great Britain)

přeložila © 2007 Petra Klůfová

Redakce textu: Táňa Holasová

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2007 Jan Matoška

Tisk: CENTA spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-044-3

CO JE CHERUB?

Během druhé světové války se mezi civilním obyvatelstvem ve Francii vytvořilo hnutí odporu proti německým silám okupujícím zemi. Velkou část jejich nejužitečnějších příslušníků tvořily děti a dospívající. Někteří pracovali jako zvědové a posílčci. Další se spřátelili s německými vojáky, kterým se stýskalo po domově, a sbírali u nich informace, jež hnutí odporu umožnily zamezit řadě plánovaných vojenských operací Němců.

Mezi těmi francouzskými dětmi pracoval skoro tři roky britský zvěd jménem Charles Henderson. Po návratu do Británie využil zkušenosti získané ve Francii a vycvičil dvacet britských chlapců pro špionážní práci. Krycí název této jednotky byl CHERUB.

Henderson zemřel v r. 1946, ale organizace, kterou založil, nepřestávala vzkvétat. CHERUB má v současnosti více než dvě stě padesát agentů, všechny ve věku pod sedmnáct let. Od vzniku CHERUB sice ve všech výzvědných službách došlo k užívání mnoha nových produktů moderní technologie, nicméně důvody pro existenci organizace se nezměnily: dospělé prostě nenapadne podezřívat ze špionáže děti.

1. PŘÍRODNÍ VĚDY

James Choke nenáviděl předmět zvaný přírodní vědy. Měly to být hodiny plné zkumavek, syčení plynů a jisker létajících po celé třídě; aspoň tak si to představoval v nižších ročnících. Místo toho dřepěl na židli a čučel na slečnu Vooltovou, jak píše na tabuli. A žáci si to všechno museli zapisovat, i když fotokopírka byla vynalezená už před čtyřiceti lety.

Byla to předposlední hodina dne, venku přšelo a stmívalo se. James byl ospalý, protože v laboratoři měli přetopeno a on včera večer zůstal dlouho vzhůru a hrál Velkou automobilovou loupež.

Vedle něho seděla Samantha Jenningsová. Učitelé se z ní mohli pominout blahem: v jednom kuse se dobrovolně hlásila, školní uniformu měla jako ze škatulky, nehty vyleštěné. Všechny grafy kreslila třemi různými fixy a učebnice si balila do papíru, aby vypadaly zvlášť úhledně. Ale sotva se učitelé obrátili zády, ze Samanthy se stala absolutní kráva. James ji nenáviděl. Nepřetržitě ho popichovala kvůli tomu, že měl tlustou maminku: „Jamesova mamina je tak tlustá, že kdyby si nevymazala vanu olejem, určitě by se v ní zasekla.“

Samanthiny kámošky se rozřehtaly, ostatně jako vždycky.

Jamesova maminka byla obrovská. Oblečení si musela objednávat ze speciálního katalogu pro tlusté lidi. Kdykoliv ho s ní někdo zahlédl, umíral hanbou. Lidi si na ně ukazovali, zírali. Malé děti napodobovaly její chůzi. James měl svou maminku rád, ale kdykoliv chtěla, aby ji někam doprovodil, zkoušel se z toho nějak vykroutit.

„Včera jsem uběhla osm kilometrů,“ chlubila se Samantha. „Dvě kolečka kolem Jamesovy mámy.“

James zvedl hlavu od učebnice.

„To je fakt vtipný, Samantho. Zní to dokonce ještě vtipněji, než když jsem to od tebe slyšel už třikrát předtím.“

James byl jedním z největších rváčů v sedmé třídě. Každý kluk, co by se otřel o jeho maminku, by dostal do zubů. Ale co může dělat, když se jí vysmívá holka? Na příští hodině se posadí od Samantha co nejdál.

„Tvoje mamina je tak tlustá...“

James toho měl po krk. Vyskočil. Židle za ním se překotila.

„Jseš vadná, Samantha?“ zařval.

V laboratoři zavládlo ticho. Všechny oči se obrátily k místu rozruchu.

„Co tě popadlo, Jamesi?“ zašklebila se Samantha. „Nerozumíš vtípku?“

„Pane Chokeu, zvedněte svou židli a pokračujte v práci!“ okřikla ho slečna Vooltová.

„Zkus říct ještě slovo, Samantha, a já...“

James v diskuzích nikdy nevynikal.

„Tak já tě, sakra...“

Samantha se zahihňala. „No, copak uděláš, Jamesi? Utečeš domů a skočíš kolem krku své vyžraný maminečce?“

James potřeboval zaplašit ze Samanthiny tváře ten přiblblý úsměv. Strhl spolužačku ze židle, přirazil ji ke stěně a pak ji prudce obrátil obličejem k sobě. Zděšením zkameněl. Po Samanthině obličejí stékala krev. Tvář měla rozseknutou od hřebíku, který trčel ze zdi.

James zhrozeně uskočil. Samantha zakryla krev dlaněmi a řvala jako o život.

„Jamesi Chokeu, právě sis zavařil obrovský průšvih!“ zahulákala slečna Vooltová.

Všichni ve třídě něco pokřikovali. James náhle nezvládl čekat na důsledky svého zločinu. Nikdo nikdy neuvěří, že to byla nehoda. Rozběhl se ke dveřím.

Slečna Vooltová ho popadla za sako.

„Počkat, kampak se ženeš?“

„Uhněte!“ vřískal James.

Prudce slečnu Vooltovou odstrčil. Sletěla na záda, paže a nohy se jí bezmocně zamlely ve vzduchu, jako když se převrátí brouk na krovky.

Třísknul za sebou dveřmi učebny a prchal na konec chodby. Školní brána byla zamčená, ale na učitelském parkovišti utekl přes zed’.

James letěl pryč od školy, něco si pro sebe mumlal a postupně ho opouštěl vztek a sílil v něm strach, protože mu docházelo, že takhle si ještě nikdy v životě nezavařil.

Za pár týdnů mu mělo být dvanáct. Docela by ho zajímalo, jestli se dožije narozenin. Maminka ho zabije. Stoprocentně ho vykopnou ze školy. A vyloučení je průšvih samo o sobě.

Než se James dostal k malému hřišti poblíž jeho činžáku, bylo mu zle od žaludku. Podíval se na hodinky. Vráti-li se domů takhle brzy, maminka hned pochopí, že se něco stalo. Na hrnek čaje v bufetu neměl dost drobných. Zbyla mu jediná možnost: jít na hřiště a schovat se před mžením v betonovém tunýlku.

Tunel se zdál menší, než si James pamatoval. Celý byl posprejovaný graffiti a uvnitř smrděl po psí moči. Jamesovi to nevadilo. Věřil, že si zaslouží trpět v chladu páchnoucím po psech. Mnul si ruce, aby se zahřál, a vzpomínal na dobu, když byl ještě malý.

Maminka tehdy nebyla ani zdaleka tak tlustá. Na druhém konci tunelu viděl její obličej s komickým úsměvem. Hlubokým hlasem zahrozila: *Ted’ tě sežeru, Jamesi.* Bylo to senza, protože když člověk seděl v tunelu, kolem něho se rozléhala zlověstná ozvěna. James ji ted’ vyzkoušel: „Jsem totální idiot.“

Ozvěna s ním souhlasila. Navlékl si kapuci bundy a zip zatáhl až nahoru, takže si schoval polovinu obličeje.

James se půl hodiny užíral a konečně pochopil, že má jenom dvě možnosti: Zůstat v tunelu nadosmrti, nebo jít domů a nechat se zabít.

Vešel do chodby svého bytu a překontroloval mobil ležící na stolku po věšákem.

12 NEPŘIJATÝCH HOVORŮ SKRYTÉ ČÍSLO

Vypadalo to, že škola se jeho maminku snažila zastihnout fakt usilovně, ale ona naštěstí hovory nebrala. James sice děkoval bohu, ale na druhou stranu se divil, proč telefon nechala zvonit. Pak si všimnul, že tam visí bunda strejdy Rona.

Strejda Ron se objevil, když byl James ještě batole. Jako by v bytě měli hlučnou smradlavou hromadu hadrů. Ron pořád kouřil, pil a ven vycházel pouze do hospody. Jednou měl zaměstnání, ale vydrželo mu pouhých čtrnáct dní.

James odjakživa zastával názor, že Ron je idiot; i maminka se o tom konečně dala přesvědčit a vykopla ho. Ale nejdřív se za Rona provdala a porodila mu dceru. A slabost pro něho jí zůstala dodnes. Nikdy se nerozvedli. Ron se vždy po pár týdnech objevil, údajně navštívit svou dceru Lauren. Většinou však přicházel, když Lauren byla ve škole a on potřeboval prachy.

James vešel do obývacího pokoje. Gwen, jeho maminka, se rozvalovala na pohovce. Chodidla si opírala o stoličku, levou nohu měla obvázanou. Ron ležel v křesle, nohy na konferenčním stolku, z ponožek mu vylézaly palce. Oba byli opilí.

„Mami, ale na ty prášky bys pít neměla!“ vybuchl James, tak naštvaný, že úplně zapomněl na vlastní průšvih.

Ron se napřímil v zádech a potáhl z cigarety.

„Hele, Jamesíčku, taťulda je doma!“ zakřenil se.

James a Ron si spolu vyměnili nenávistný pohled.

„Nejsi žádný můj táta, Rone!“ zasyčel James.

„Nejsem,“ souhlasil Ron. „Tvůj táta vzal totiž roha, hned jak uviděl tvůj hnusný ksicht.“

James se nechtěl přiznávat k rvačce ve škole před Ronem, ale už to nevydržel.

„Mami, ve škole mám průšvih. Ale ne schválně.“

„Zase ses polulal, co?“ zachechtal se Ron.

James na tu vějičku neskočil.

„Hele, Jamesi, zlato moje,“ protáhla rozmazaně Gwen. „Ať už sis zase zavařil kdovíco, proberem to později. Teď skákni vyzvednout sestru ze školy. Nějak jsem to s tím pitím přehnala a neměla bych teď lézt za volant.“

„Moc mě to mrzí, mami, ale je to děsně vážný. Musím ti říct...“

„Ted' hlavně mazej pro sestru, Jamesi!“ přerušila ho maminka přísně. „Třeští mi hlava.“

„Lauren je už dost velká, aby domů trefila sama!“ namítl James.

„To teda není!“ vyštěkl Ron. „Koukej poslechnout. Poslyš, ten hajzlík potřebuje nakopat.“

„Kolik chtěl po tobě tentokrát?“ ušklíbl se James jízlivě.

Gwen se ovívala rukou. Měla těch dvou plné zuby.

„Copak vy dva nevydržíte vedle sebe ani dvě minuty, abyste se hned nepoštékali? Jamesi, vem si něco z peněženky a cestou domů si kupte něco k večeři. Dnes večer nevařím.“

„Ale...“

„Koukej zmizet, Jamesi, než mi rupnou nervy.“

James se už nemohl dočkat, kdy bude dost velký, aby zmlátil strejdu Rona. Když u nich Ron nezacláněl, maminka byla v pohodě.

V kuchyni vyhledal maminčinu peněženku. Na večeři by mu stačilo deset liber, ale vytáhl dvě dvacetilibrovky. Ron stejně před odchodem čmajzne všechno, co v peněžence zbude, takže se na to nepříjde. Bylo to příjemné, cpát si čtyřicet liber do školních kalhot. Gwen nikdy nenechala v bytě povalovat nic, co by James či Ron nemohli šlohnout. Velké peníze schovávala nahoře v trezoru.

2. SESTRA

Některé děti byly šťastné, že mají jednu herní konzoli. James Choke měl všechny existující konzole, hry a doplňky. U sebe v pokoji měl počítač, MP3, mobil Nokia, televizor s širokánskou obrazovkou a DVD. Nikdy nedával na nic pozor. Když se něco rozbilo, hned to dostal nové. Vlastnil osm párů tenisek Nike. Špičkový skateboard. Závodní kolo za šest set liber. Když měl v pokoji nepořádek, připomínalo to luxusní hračkářství rozmetané granátem.

James tohle všechno měl díky tomu, že Gwen Chokeová byla zlodějka. Ze svého křesla, v němž sledovala telenovely a cpala se čokoládou a pizzou, řídila impérium krámských zlodějů. Osobně nekradla. Gwen pouze přijímala objednávky a předávala je zlodějům, kteří pro ni pracovali. Zametala za nimi stopy, sama se ke kradenému zboží ani nepřiblížila a každých pár dní měnila mobil, aby ji policie nevystopovala podle telefonátů.

Bylo to poprvé, co se James vrátil na první stupeň ode dne, kdy tu před letními prázdninami byl naposledy jako žák. U brány klábosil houf matek. „Kde máš maminku, Jamesi?“ zeptal se kdosi.

„Je zlitá jak dělo,“ odvětil kysele.

Vyloučeno, aby ji kryl poté, co ho takhle vykopla z bytu. Neušlo mu, že ostatní matky se po sobě významně koukly.

„Potřebuju Odznak cti na Playstation,“ ozvala se jedna. „Může to sehnat?“

James pokrčil rameny. „Jasně. Poloviční cena, prachy na ruku.“

„Budeš si to pamatovat, Jamesi?“

„Nebudu. Napište mi jméno a telefon na kus papíru a já to předám.“

Hejno matek začalo sepisovat objednávky. Tenisky, šperky, autíčka na dálkové ovládání. James si papírky nacpal do kapsy školního saka.

„Potřebuju to do úterka!“ připomínala jedna z matek.

James neměl dobrou náladu.

„Jestli chcete mamince něco vzkázat, tak to napište. Zapomenu to.“

Děti začaly vycházet ze školy. Devítiletá Lauren byla z třídy poslední. Ruce měla zastrčené do kapes bomberu a na džínách bláto po poledním fotbale se spolužáky. Lauren byla plavovlasá jako James, ale pořád maminku otravovala, ať ji obarví na černo.

V porovnání s většinou holčiček svého věku byla Lauren mimozemšťan. Nevlastnila jediné šaty ani sukni. Barbíny upekla v mikrovlnce už jako pětiletá a od té doby se žádné nedotkla. Gwen Chokeová tvrdila, že když něco půjde udělat dvojím způsobem, Lauren si vždycky vybere ten třetí.

„Já tu starou čarodějnici nenávidím!“ prohlásila Lauren, když došla k Jamesovi.

„Koho?“ nechápal James.

„Paní Reedovou. Dala nám příklady na sčítání. Stihla jsem je asi za dvě minuty, ale pak mě donutila sedět do konce hodiny jak dřevo a čekat, až to dopočítají i ti ostatní blbečci. Dokonce mi nedovolila ani skáknout si do šatny pro knížku.“

James si vzpomínal, že když paní Reedová byla před třemi lety jeho učitelkou, dělala mu navlas totéž. Jako by si chytré děti zasloužily trest.

„A vůbec, co tady děláš ty?“ uvědomila si Lauren.

„Máma je opilá.“

„Vždyť neměla pít až do operace!“

„Mně to neříkej,“ zavrčel James. „Copak s tím sám něco nadělám?“

„Jak je možný, žeš přišel domů tak brzy, abys mě stačil vyzvednout?“

„Porval jsem se,“ přiznal James. „Poslali mě pryč.“

Lauren potřásla hlavou, ale neubránila se úsměvu.

„Další rvačka. V tomhle pololetí už třetí, vid’?“

James neměl chuť to rozebírat.

„Co chceš jako první?“ zeptal se. „Dobrou zprávu, nebo špatnou zprávu?“

Lauren pokrčila rameny. „Prostě to vyklop.“

„Přišel tvůj táta. Dobrá zpráva je to, že máma nám dala peníze, ať si koupíme večeři. Než se vrátíme, měl by být v prachu.“

Skončili v hamburgárně. James si dal dvojitého cheeseburgera. Lauren si objednala jen cibulové kroužky a kolu. Neměla hlad, takže si nabrala hrst minimlék a sáček s cukrem, a zatímco James jedl, dělala z toho u stolu binec. Nasypala cukr na hromádku, namočila ho mlékem a pak natrhala papírové obaly na kousky a všechno to zamíchala. „Nač to děláš?“ zajímal se James.

„Po pravdě,“ ucedila Lauren kysele, „budoucnost celý západní civilizace závisí na smajlíku, kterýho si nakreslím tímhle kečupem.“

„Uvědomuješ si, že nějaký chudák otrok to bude muset uklidit?“ napomenul ji James.

„To není můj problém,“ mávla Lauren rukou.

James zhltnul poslední sousto hamburgeru a uvědomil si, že pořád padá hlady. Lauren se svých cibulových kroužků skoro nedotkla.

„Sníš to?“ zeptal se James.

„Klidně si je vezmi, jestli chceš. Jsou studený jako psí čumák.“

„Ale tohle je celá naše večeře. Radši bys měla něco sníst.“

„Když já nemám hlad!“ broukla Lauren. „Později nám udělám zapékaný sendviče.“

James Laureniny zapékané sendviče miloval. Byly šílené: naplácala dohromady nutellu, med, cukrovou polevu, javorový sirup, čokoládové hoblinky. Prostě všechno sladké, co jí přišlo pod ruku, v tlusté vrstvě. Zvenčí byly křupavé a horká kaše uprostřed byla tlustá dobře tři centimetry. Při jídle si člověk bez výjimky spálil prsty.

„Ale pak nezapomeň po sobě uklidit,“ dodal James. „Když jsi je dělala naposledy, máma skoro prolítla stropem.“

Když James zabočil do jejich ulice, byla už skoro tma. Zpoza živého plotu se vynořili dva chlapci. Jeden z nich drapl Jamese a přirazil ho na zeď, přičemž mu pevně zkroutil paži za zády.

„Ahoj, Jamesi,“ pošeptal mu přímo do ucha. „Čekáme tady na tebe.“

Druhý mládenec popadl Lauren a přioplácí jí dlaň na ústa, aby přestala vřískat.

Jamesovo sebevědomí spadlo do hlubin v jeho životě dosud nevídaných. Lámal si hlavu, jak vyřeší ten průšvih s maminkou, školou a možná i policií, přičemž úplně zapomněl, že Samantha Jenningsová má šestnáctiletého bratra.

Greg Jennings patřil ke gangu místních grázlů. Vládli čtvrti, kde James bydlel: demolovali auta, okrádali chodce, vyvolávali rvačky. Když je zahlédl nějaký kluk, honem sklopil pohled ke špičkám tenisek, zkrřížil prsty pro štěstí a byl blahem bez sebe, když vyvázl jen s profackováním a bez peněz. Dobrý způsob, jak gang rozdráždit, bylo sejmout jednu z jejich sestřiček.

Greg Jennings přešmírgloval Jamesův obličej po cihlách.

„Teď přišla řada na tebe, Jamesi.“

Pustil Jamesovu paži. James cítil, jak mu po nose a tváři kape krev. Nemělo cenu se bránit: Greg by ho přelomil jako větvičku.

„Jseš podělanej?“ vyptával se Greg. „To bys měl.“

James se pokusil něco říct, ale hlas mu nefungoval a on se celý beztak klepal tak strašně, že to jako odpověď bohatě stačilo.

„Máš prachy?“ štekla Greg. James vytáhl zbytek ze čtyřiceti liber.

„Hezký!“ hvízdnul Greg.

„Prosím tě, nech mou sestru,“ žadonil James.

„Moje sestra má v obličejí osm stehů!“ sdělil Greg a z kapsy vylovil nůž. „Máš kliku, že malým holkám neubližuju, jinak by mohla skončit s osmdesáti stehy, jasný?“

Greg Jamesovi uřízl školní kravatu. Pak mu uřezal knoflíky u košile a rozřízl kalhoty.

„Tohle je akorát začátek, Jamesi,“ oznámil Greg. „Odted'ka se uvidíme fakt často.“

Jamesovi se do žaludku zabořila pěst. Ron Jamese praštil už párkrát, ale nikdy ne takhle tvrdě. Greg a jeho poskoci odešli. James se zhroutil na zem.

Lauren k němu popošla blíž. Moc soucitu mu neprojevila.

„Ty ses chytil se Samanthou Jenningsovou?“

James vzhlédl k sestře. Sžírala ho krutá bolest a pocit studu.

„Řízla se nešťastnou náhodou. Chtěl jsem ji jenom zastrašit.“

Lauren zamířila pryč.

„Pomoz mi, Lauren. Nemůžu jít.“

„Tak lez po čtyřech.“

Lauren ušla ještě pár kroků, než jí svitlo, že bratra nemůže opustit, i když *je* idiot. Nakonec James doklopýtal domů s paží přehozenou kolem Laureniných ramen. Musela napínat všechny síly, aby ho udržela.

3. JEŠTĚ HORŠÍ

James se dovlekl do chodby, jednu ruku přiklopenou na žaludek. Mrknul na displej matčina mobilu.

48 NEPŘIJATÁ VOLANÍ 4 SMS ZPRÁVY

Vypnul telefon a strčil hlavu do obývacího pokoje. Světlo bylo zhasnuté, televize běžela. Maminka v křesle usnula a po Ronovi nebylo ani stopy.

„Už je pryč,“ řekl James.

„To jsem ráda,“ oddechla si Lauren. „Vždycky mě líbne a smrdí mu z pusy.“

Lauren zavřela dveře od bytu a z rohožky zvedla rukou psaný vzkaz.

„To je od tebe ze školy.“

Hlasitě četla, zápolila s neúpravným pravopisem: „Milá paní Chokeová, prosím, hned se spojte buď se školní sekretářkou, nebo se mnou, naléhavě, na jednom z dole uvedených čísel, ohl... ohl něco?“

„Ohledně,“ uhodl James.

„Ohledně Jamesova chování dnes ve škole,“ pokračovala Lauren. „Michael Rook, zástupce ředitele.“

Lauren šla za Jamesem do kuchyně. Z kohoutku si natočil sklenici vody a svezl se ke stolu. Lauren se posadila naproti němu a skopla tenisky.

„Maminka tě kompletně zmasakruje,“ zazubila se. Těšila se, jak si vychutná pohled na jeho utrpení.

„Nemohla bys sklapnout? Zkousím na to nemyslet.“

James se zamknul v koupelně. Odraz v zrcadle mu způsobil šok. Levou polovinu obličeje a konečky plavého ježka měl krvavě rudé.

Vyndal všechno z kapes a zničené oblečení nacpal do igelitového sáčku. Potom je schová pod ostatní odpadky, aby je máma nenašla.

Tenhle průšvih přinutil Jamese, aby sám sobě položil pár zásadních otázek. Uvědomoval si, že není moc dobrý člověk. V jednom kuse se s někým rval. Chytrý byl, ale nikdy nehnul prstem, takže měl špatné známky. Vzpomněl si, kolikrát mu učitelé otloukali o hlavu, že zdaleka nevyužívá své schopnosti a že jednou špatně skončí. Proseděl tisíce hodin s vypnutým mozkiem. Teď začínal věřit, že měli skoro ve všem pravdu, a kvůli tomu je nenáviděl ještě víc.

Odšrouboval uzávěr z tuby s antiseptickou masťou, ale hned si uvědomil, že pokud si nesmyje krev, masť bude k ničemu. Horká sprcha mu zaplašila bolest z obličeje i žaludku a u nohou mu vytvořila rudou kaluž.

James si nebyl jistý, zda existuje bůh, ale nevěřil, že by se tohle všechno událo, kdyby to nezařídila nějaká síla. Pokud existovala chvíle vhodná k modlitbě, byla to tahle. Napadlo ho, jestli je správné modlit se nahý ve sprše, ale nakonec usoudil, že tohle vzal čert, a sepal mokré dlaně.

„Ahoj, bože... Nejsem pořád dobrý. Vlastně vůbec nikdy. Tak mi pomoz, ať jsem dobrý, a tak všechno. Pomoz mi stát se lepším. Čauky... Amen. A prosím nedopust', aby mě Greg Jennings zabil.“

James se rozpačitě podíval na své sepjaté ruce, s pramalou vírou v účinnost modlitby.

Po osprchování si James oblékl svoje oblíbené šaty: tričko s nápisem Arsenal a odrbané tepláky od soupravy Nike. Musel je před maminkou schovávat. Vyhodila všechno, co nevypadalo, že to v obchodě čmajzli nejvýš před týdnem. Zaboha si nedokázala vtlouct do hlavy, že občas je suprovější, když oblečení vypadá hodně jetě.

Po mléku, Laureniných zapékaných sendvičích a hodině hraní GT4 pod příkrývkou se James začal cítit kapku líp. Až na to, že při každém pohybu ho krutě zabořelo v břicho a že se vůbec netěšil, jak se mamince přizná, jen co ta se vedle probudí. Ne že by se zdálo, že se vzbudí nějak brzy. Musela toho vypít spoustu.

James naboural s autem do bariéry a hned kolem něho přesvištělo šest aut a nechalo ho na posledním místě. Odhodil

joystick. Tuhle zatáčku nikdy nevybere. Počítačem řízená auta jezdila po okruhu jak posazená na kolejích, takže se zdálo, že hra se zasekla. Hrát sám byla nuda, ale zvát Lauren nemělo smysl. Počítačové hry nenáviděla. Odjakživa chtěla hrát jen fotbal nebo kreslit.

James popadl mobil a zavolal kámoši Samovi. Sam bydlel o balkon níž a chodil do Jamesovy třídy.

„Brý den, pane Smithi. Tady James Choke. Je Sam doma?“

Sam zvedl sluchátko u sebe v pokoji a ozval se vzrušeným hlasem.

„Tě péro, magore!“ rozesmál se. „Ty sis teda zavařil, týjo!“

Takhle si James začátek rozhovoru nepředstavoval.

„Co se stalo, když jsem zdrhnul?“

„Páni, to bylo tak superhnusný! Samanthě se po obličejí valila krev. Normálně po rukách, všude. Odvezli ji sanitkou. Slečna Vooltová si narazila záda a brečela a vyváděla: *Tohle byla poslední kapka! Odcházím do předčasného důchodu!* Naklusali i všichni zástupci ředitele a ředitel, fakt. A ředitel načapal Milese, jak se řehtá, a na tři dny ho vyloučil.“

James nevěřil vlastním uším. Třídenní vyloučení za obyčejný smích?

„Zuřil jak cvok. Definitivně tě vyrazili, Jamesi.“

„Houby.“

„Žádný houby, magore. Nedokončíš tam ani první pololetí. Určitě o tvým vyhazovu sepišou zápis. Už tě máma seřezala?“

„Ještě o tom neví. Spí.“

Sam znovu zařval smíchy. „Spí, jo? A nemyslíš, že by docela chtěla, abys ji probudil a vyklopil, že tě vykoplí?“

„Bude jí to ukradený,“ zalhal James vynuceně ležérním tónem. „Co kdybys sem skáknul a zahrajem si Playstation?“

Samův hlas rázem zvážněl: „Kdepak, kámo, musím se učit.“

James se zasmál. „Ty se přece neučíš *nikdy!*“

„Tak jsem začal, no. Naši na mě tlačí. Taky bych k narozeninám mohl dostat kulový.“

James věděl, že Sam lže, ale nechápal proč. Normálně by se Sam zeptal své maminky, jestli smí jít, a ona mu to vždycky dovolila.

„Co je? Naštval jsem tě nějak, co?“

„O tohle nejde, Jamesi, ale...“

„Ale co?“

„Tobě to fakticky není jasný?“

„Ne.“

„Jsi můj kamarád, Jamesi, ale nemůžem se scházet, dokud se na tohle kapku nezapomene.“

„Hernajs, a proč jako?“

„Protože Greg Jennings má na tebe děsný dopal, a kdyby mě potkal s tebou, tak jsem po smrti.“

„Mohl bys mi proti němu pomoci,“ nadhodil James.

Sam to považoval za nejlepší vtip, jaký kdy slyšel.

„Hele, já se svým hubeným zadkem bych ti proti těm grázlům byl houbeles platný. Mám tě vážně rád, Jamesi. Jako kamarád jsi bomba, ale kamarádit se s tebou zrovinka teď je jasná sebevražda.“

„Tak díky za pomoc, Same.“

„Měl sis zapojit mozek, než ses rozhodl nabodnout sestřičku nejhoršího tvrdáka ve škole na rezavý hřebík.“

„Ale já jí nechtěl ublížit. Byla to smůla!“

„Tak mi brnkni, až o tom přesvědčím Grega Jenningse.“

„Pořád nemůžu uvěřit, co mi to děláš, Same.“

„Kdybys byl na mém místě, udělal bys navlas to samý. A moc dobře to víš.“

„Už mám jasno. Jsem zkrátka jako malomocný.“

„Prostě smůla, Jamesi. Promiň.“

„Jo.“

„Ale můžeme si telefonovat. Pořád jsi můj kámoš.“

„Díky, Same.“

„Radši padám. Měj se, Jamesi. Vážně mě to mrzí.“

„Užij si to učení.“

James odložil mobil a uvažoval, zda se znovu modlit.

James se díval na pitomosti v televizi, dokud neusnul. Zdálo se mu, že Greg Jennings mu šlápl na břicho, a s úlekem se probudil.

Zoufale potřeboval čurat. Bolest v břiše byla padesátkrát horší než předtím. První krůpěj moči, jež dopadla do mísy, byla rudá.

James se zlomil v pase. Zářivě rudá. Čural krev. Když si ulevil, bolest skoro zmizela, ale stejně se vyděsil. Musí to povědět mámě.

Televizor v obýváku pořád řval. James ho vypnul.

Zmocnil se ho divný pocit. Maminka byla až moc tichá. Dotkl se její ruky. Studená. Přidržel jí dlaň před obličejem. Nedýchala. Žádný pulz. Nic.

* * *

Vzadu v sanitce James k sobě tisknul Lauren. Maminčina mrtvola ležela jen něco přes půl metru od nich, zakrytá přikrývkou. Lauren zatínala prstíky do Jamesových zad. James šlel hrůzou, ale snažil se to potlačit, aby na tom Lauren nebyla ještě hůř.

Když sanitka zastavila před pohotovostí, James sledoval, jak maminku odvázejí na vozíku. Uvědomil si, že tohle bude jeho poslední vzpomínka na ni: vzdouvající se přikrývka ozářená mrkajícími zářivkami.

James musel vystoupit ze sanitky s Lauren pořád přilepenou k sobě. Za žádnou cenu se ho nechtěla pustit. Přestala plakat a jen lapala po dechu jako zvířátko.

Lauren kráčela jako zombie. Řidič je provedl čekárnou do vyšetřovací kóje. Čekala tam lékařka. Už věděla, co se stalo.

„Jsem doktorka Mayová. Vy jste určitě Lauren a James.“

James třel Laurenino rameno, jak se ji snažil trochu upokojit.

„Lauren, pustila by ses bratra, abychom si mohli promluvit?“

Lauren byla jako hluchá.

„Jako by byla mrtvá,“ vydechl James.

„Je v šoku. Dám jí něco na uklidnění, aby nezkolabovala.“

Doktorka Mayová zvedla z vozíku injekční stříkačku a vyhrnula rukáv Laurenina trička.

„Pevně ji drž.“

Sotva jehla zajela dovnitř, Lauren ochabla. James ji položil na postel. Doktorka Mayová zvedla Lauren nohy a zakryla ji přikrývkou.

„Děkuju,“ zahučel James.

„Řidiči sanitky jsi říkal, že máš krev v moči,“ poznamenala doktorka Mayová.

„Jo.“

„Uhodilo tě něco do břicha?“

„*Někdo*,“ upřesnil James. „Popral jsem se. Je to nebezpečný?“

„Při úderu ti začaly krvácet vnitřnosti. Je to stejné jako zranění zvenčí. Mělo by se to zahojit samo. Pokud to nepřestane do zítřejšího večera, tak přijd' sem.“

„Co s námi teď bude?“ zeptal se James.

„Jede sem sociální pracovnice. Sežene vaše příbuzné.“

„Nemám příbuzný. Babička umřela loni a tátu neznám.“

4. DĚTSKÝ DOMOV

Druhý den ráno se James probudil v neznámé posteli v povlečení, které páchlo dezinfekcí. Neměl potuchy, kde je. Poslední, co si pamatoval, byl prášek na spaní, co mu dala sestřička, a pak ještě že šel k nějakému autu s hlavou těžkou, jako by vážila milion tun.

Byl úplně oblečený, jen tenisky ležely na podlaze. Zvedl hlavu z polštáře a na sousední posteli spatřil vyčuhující Lauren. Ve spánku si cucala palec. James ji tohle naposledy viděl dělat jako maličkou. Ať se jí zdálo co chtělo, ten palec prostě nevěštil nic dobrého.

Vylezl z postele. Po prášku na spaní byl jako omámený, čelist měl ztuhlou a za čelem mu seděla tupá bolest. Pokoj byl zářivě osvětlený, i když tam byly zatažené závěsy. James odšoupl dveře a objevil sprchu a toaletu. S úlevou zjistil, že moč má opět normální barvu. Šplíchnul si vodu do obličeje. Věděl, že nad maminčinou smrtí by měl truchlit, ale uvnitř byl celý zmrtvělý. Všechno mu připadalo tak neskutečné, jako by seděl v křesle a sledoval televizi.

Vykoukl z okna. Pobíhaly tam houfy dětí. Vzpomněl si, že jednou z maminčiných nejoblíbenějších výhrůžek byla ta, že když se nebude chovat slušně, strčí ho do dětského domova.

James vyšel z pokoje a vzápětí se ozval bzučák. Ze sousední kanceláře vyšla vychovatelka a podala mu pravou ruku. James ji stisknul, trochu šokovaný jejími fialovými vlasy a tepanými náušnicemi v uších.

„Ahoj, Jamesi, já jsem Ráchel. Vítám tě v Nebraska House. Jak se vede?“ James pokrčil rameny.

„Vážně mi je líto, co se stalo tvé mamince.“

„Děkuju, slečno.“

Ráchel se zasmála.

„Tady nejsi ve škole, Jamesi. Oslovují mě často hodně sprostě, ale slečno nikdy.“

„Se omlouvám.“

„Teď tě provedu a pak se můžeš nasnídat. Máš hlad?“

„Trochu,“ odpověděl James.

„Poslyš, Jamesi,“ spustila Ráchel už v chůzi, „tohle místo je odkladiště a chápu, že zrovna teď ti život připadá jako hotový děs, ale spousta dobrých lidí ti ochotně nabízí pomoc.“

„Jo,“ kývl James.

„Naše luxusní lázně,“ poznamenala Ráchel.

Ukázala z okna na brouzdaliště plné dešťové vody a nedopalků. James se pousmál. Ráchel se zdála milá, i když podle všeho používala tenhle vtípek u každého cvoka, co skončil tady.

„Tohle je sportovní hala. Přísný zákaz vstupu dřív, dokud nejsou hotové úkoly.“

Prošli místností s terčem na šipky a dvěma kulečnickými stoly. Zelená plst byla nastavená kobercovou páskou a stojan na deštníky byl plný nalomených tág.

„Všechny pokoje jsou nahoře. Kluci v prvním patře, děvčata v druhém. Záchody a sprchy jsou tady v přízemí,“ vykládala Ráchel. „Obvykle máme dost problémů kluky do nich vůbec nahnat.“

„Mám pokoj se sprchou,“ připomněl James.

„To je přijímač pro nováčky. Zůstaneš tam jenom den.“

Došli do jídelny. Hemžilo se tam zhruba dvacet dětí, převážně ve školních uniformách. Ráchel mu všechno vysvětlila.

„Přístroje jsou tady, teplé jídlo u pultu, tady vložky a ovocná šťáva. Když budeš mít chuť, připrav si vlastní toast.“

„Super,“ řekl James.

Nepřipadal si suprově. Jídelna plná neznámých hlučných dětí ho zastránila.

„Po jídle za mnou přijď do kanceláře.“

„A co moje sestra?“ zeptal se James.

„Pokud se probudí, přivedu ji za tebou.“

James si nabral trochu vložek a posadil se stranou. Ostatní děti si ho nevšímaly. Nové přírůstky nebyly očividně nic neobvyklého.

Ráchel zrovna telefonovala. Psací stůl měla zavalený lejstry a šanony. V popelníku hořela cigareta. Ráchel položila sluchátko a dala si sluka. Neušlo jí, že James mrknul po ceduli *Nekouřit*.

„Kdyby mě vyrazili, přišli, by o výkon šesti lidí,“ ušklíbala se.
„Chceš cigaretu?“

Jamese naprosto šokovalo, že cigaretu mu nabízí někdo z dospělých.

„Nekouřím.“

„Prima,“ pochválila ho Ráchel. „Je z nich rakovina, ale radši ti ciga dám sama, než abys je kradl v obchodě. Sundej ty moje krámy a udělej si pohodlí.“

James odsunul hromadu z nejméně zakrámované židle a posadil se.

„Jak se cítíš, Jamesi?“

„Mám dojem, že po tom prášku na spaní jsem jako opilý.“

„To přejde. Myslela jsem to spíš tak, jak se cítíš kvůli tomu, co se stalo mamince.“

James pokrčil rameny. „Blbě, asi.“

„Hlavní je, aby sis to nenechával pro sebe. Zapíšeme tě na pár sezení s psychologem, ale mezitím se můžeš kdykoliv vypovídat nám, vychovatelům. I kdyby byly tři ráno.“

„Už někdo ví, proč umřela?“ zeptal se James.

„Pokud jsem tomu rozuměla, tvoje maminka brala léky proti bolesti, protože měla bércový vřed.“

„Neměla pít,“ žaloval James. „Má to něco společného s tímhle, že jo?“

„Kombinace léků proti bolesti a alkohol způsobily hluboký spánek. Přestalo jí bít srdce. Pokud je to nějaká útěcha, tak maminka netrpěla.“

„Co bude s námi?“ vyhrkl James.

„Jak to vypadá, nemáte žádné příbuzné.“

„Akorát mýho nevlastního tátu. Říkám mu strejda Ron.“

„Policie ho našla už včera večer.“

„Nejspíš ho měli v cele,“ ušklíbl se James.

Ráchel se usmál. „Když jsem s ním mluvila včera večer, hned mi došlo, že vy dva spolu moc ne vycházíte.“

„Vy jste s Ronem mluvila?“

„S Lauren se snesete dobře?“

„Většinou jo,“ připustil James. „Desetkrát denně se spolu rafnem, to jo, ale většinou je to psina.“

„Ron byl v době smrti vaší maminky pořád ještě její manžel, i když spolu nežili. Ron je Laurenin otec, takže pokud bude chtít, automaticky ji získá do péče.“

„S Ronem sestra bydlet nemůže. Je to somrák.“

„Jamesi, Ron se vyjádřil velmi jasně v tom smyslu, že Lauren by neměla zůstat v domově. Je její otec. Nemůžeme mu v tom zabránit, pokud na policii nejsou záznamy, že by ji týral. Problém je v tobě, Jamesi.“

James si ty dvě a dvě dal dohromady sám.

„O mě nestojí, co?“

„Je mi líto.“

James se zadíval na podlahu a potlačoval vztek.

Dětský domov byl zlý. Jenže Lauren vydaná na milost Ronovi, to bylo mnohem horší.

Ráchel obešla psací stůl. Objala ho kolem ramen. „Moc mě to mrzí, Jamesi.“

James nechápal, proč Ron o Lauren vlastně stojí. „Jak dlouho nás necháte spolu?“

„Ron říkal, že se zastaví později dopoledne.“

„Nemohli byste nás nechat spolu aspoň pár dní?“

„Teď to je asi těžké pochopit, Jamesi, ale oddalováním vašeho loučení bychom všechno ještě zhoršili. Ale budete se moct navštěvovat.“

„Nebude se o ni starat pořádně. Všechno prádlo a tak dělala máma. Lauren se bojí tmy. Do školy nemůže chodit sama. Ron jí nepomůže. Je na nic.“

„Zkus si nedělat tyhle starosti, Jamesi. Budeme tam chodit na pravidelné návštěvy a přesvědčíme se, že Lauren se v novém domově dobře zabydlela. Pokud nedostane vhodnou péči, rozhodně zasáhne.“

„A co bude se mnou? Zkejsnu tady?“

„Dokud ti nenajdeme pěstouny. To znamená, že budeš bydlet s rodinou, která si aspoň na pár měsíců bere děti, jako jsi ty. Navíc

existuje šance, že tě někdo adoptuje, a potom by se nějaký manželé o tebe starali trvale, jako by byli tvoji skuteční rodiče.“

„Jak dlouho to potrvá?“ zajímal se James.

„Momentálně máme pěstounských rodin nedostatek. Takže přinejmenším pár měsíců. A teď bys měl být chvíli se sestřičkou, než přijde Ron.“

James se vrátil do pokoje. Jemným dloubnutím Lauren probudil. Pomalu se probírala, sedla si a vytírala si ospalky z koutků očí.

„Co to je?“ vyptávala se. „Nemocnice?“

„Dětský domov.“

„Bolí mě kebulé,“ stěžovala si hlasitě Lauren. „Je mi úplně děsně zle.“

„Vzpomínáš si na včerejší večer?“

„Pamatuju si, žes mi řekl, že maminka umřela, a pak jsme čekali na sanitku. Pak jsem nejspíš usnula.“

„Museli ti dát injekci, aby ses uklidnila. Sestřička říkala, že po probuzení ti bude divně.“

„Zůstaneme tady?“

„Za chvíli si tě vyzvedne Ron.“

„Akorát mě?“

„Jo.“

„Asi budu blinkat!“ zanaříkala Lauren.

Připlácla si ruku na ústa. James odskočil, aby ho náhodou neohodila. „Támhle je záchod,“ ukázal.

Lauren se vrhla do koupelny. James slyšel, jak zvrací. Chvíli ještě kašlala, pak spláchla. Minutku tam bylo ticho. James zaklepal.

„Dobrý, hele? Můžu dovnitř?“

Lauren neodpověděla. James strčil hlavu do dveří. Plakala.

„Co to bude za život, když skončím u táty?“ vzlykala.

James vzal sestřičku do náruče. Dech jí páchnul po zvracích, ale James na to kašlal. Lauren s ním byla odjakživa. Ještě nikdy si neuvědomil, jak moc by mu scházela, kdyby nebyla.

Lauren se maličko uklidnila a vlezla do sprchy. Snídani by nezvládla, takže se usadili v herně. Všechny ostatní děti šly do školy.

Čekání na strejdu Rona bylo bolestné. James toužil říct něco úžasného, čím by sestru rozveselil a dal věci do pořádku. Lauren se dívala do země a podrážkou reeboků okopávala nohu židle.

Ron dorazil se zmrzlinou. Lauren řekla, že ji nechce, ale stejně si ji vzala. Na hádku neměla sílu. James se snažil před Ronem nebrečet. Lauren se doslova dusila, nevzmohla se na slovo.

„Kdybys chtěl Lauren vidět, tady je číslo,“ řekl Ron. Podal Jamesovi útržek papíru.

„Nechám vyklidit byt,“ pokračoval Ron. „Venku jsem mluvil s tou ženskou od sociálky, pozdějc tě tam hodí. Všechny krámy, co tam zůstanou do pátku, skončí jedine v popelnici.“

James nedokázal uvěřit, že Ron se chová hnusně, i když je takový den.

„Zabils ji!“ vyštěkl James. „Všechn ten chlast jsi do bytu přitáhl ty!“

„Ale nenalil jsem ho do ní trychtýřem,“ odsekl Ron. „A taky si nedělej naděje, že Lauren uvidíš extra často!“

James měl pocit, že vybuchne. „Až dost vyrostu, zabiju tě!“ slíbil. „Přísahám u boha!“

Ron se zachechtal. „Už se klepu. Spíš tipuju, že pár větších frajerů do tebe vtluče kapku vychování. Nejvyšší čas, aby se o to někdo postaral.“

Ron popadl Lauren za ruku a odvedl ji s sebou.

5. TREZOR

James seřadil kulečnickové koule a střelil do nich bílou koulí. Kašlal na to, kam se koule rozlétnou. Potřeboval jen trochu zapomenout na ty hrozné myšlenky, co se mu honily v hlavě. Hrál už kolik hodin, když dovnitř vešel ušatý mládenec něco přes dvacet.

„Kevin McHugh. Poskok, bývalý zdejší vězeň.“ Zasmál se. „Chci říct, že jsem tu bydlel, jasně.“

„Ahoj,“ zavrčel James, neměl náladu na vtípky.

„Sjedem pro tvoje věci.“

Venku zamířili k minibusu.

„Slyšel jsem o tvé mámě, Jamesi. Moc smutný.“ Kevin natáhl krk a vyhlížel mezeru v koloně aut, aby se mezi ně vmáčkнул.

„Dík, Kevine. Tak tys tady předtím žil?“

„Tři roky. Tátu zavřeli za ozbrojenou loupež. Máma se složila. S personálem jsem tu vycházel fajn, tak mi nabídli práci, hned jak mi bylo sedmnáct.“

„A ujde to?“ vyzvídál James.

„Není to tady špatné. Ale dávej si bacha na věci, všechno tu štípnou. Hned jak to půjde, kup si pořádný visací zámek a dej si ho na skříňku. A spi s klíčem na provázku kolem krku. Nesundávej ho ani ve sprše. Pokud máš peníze, mužem ten zámek koupit hned při zpáteční cestě.“

„Je to drsný?“ staral se James.

„Budeš v pohodě. Vypadáš, že si nenecháš nic líbit. Je tu pár tvrdších týpků jako všude, ale stačí, když je nebudeš provokovat.“

Byt byl vybrakovaný. Zmizela spousta cennějších věcí. V obývacím pokoji chyběl televizor, video a hi-fi věž. Z chodby se ztratil mobil a z kuchyně mikrovlnka.

„Co se stalo?“ nechápal Kevin. „Vypadalo to tak už včera večer?“

„Dost jsem s tím počítal,“ odpověděl James. „Přijel Ron a ukradl, co se dalo. Snad nesáhl aspoň na moje věci.“

James vyběhl nahoru do svého pokoje. Chyběl jeho televizor, video i počítač.

„Já ho fakt zapíchnu!“ zavřískl.

Kopancem otevřel šatník. Aspoň že Ron nechal na pokoji jeho Playstation 2 a většinu ostatních věcí. Na prahu se objevil Kevin.

„Tohle všechno si vzít nemůžeš,“ poznamenal při pohledu na ty hromady. „Tvoje máma musela být vážně v balíku.“

„Ale stejně toho radši vezmeme co nejvíc. Ron říkal, že v pátek nechá byt vyklidit.“

James dostal nápad. Požádal Kevina, ať mu do odpadkových pytlů začne balit oblečení, a sám se vytratil do maminy ložnice. Ron odtud ukradl přenosnou televizi a šperkovnici, ale to nebyla žádná velká škoda, protože všechny slušné šperky stačil ukrást už před lety.

James otevřel maminy šatník a zadíval se na trezor. Uvnitř určitě byly tisíce. Gwen Chokeová byla zločinec, nemohla si ukládat peníze do banky, protože lidi by se začali zajímat, odkud pocházejí. Soudě podle nástrojů na koberci a škrábanců kolem dveří trezoru, Ron předvedl proklatě ubožácký pokus ho otevřít. Určitě se co nejdříve vrátí s lepším vybavením.

James věděl, že násilím se do trezoru nikdy nedostane. Když ho dovezli, do patra ho museli vynést tři muži. Klíč neexistoval; člověk musel vytočit kombinaci čísel na velkém ciferníku vpředu. James měl jediné vodítko. Jednou totiž vešel do ložnice a nachytl matku, jak ho odemyká. V ruce držela román Danielle Steelové, takže logika napovídala, že kombinaci skryla do knížky, které by se James a Ron nedotkli ani třímetrovým klackem. Ale co když kombinaci od té doby změnila? Byla to však Jamesova jediná šance, jak Ronovi vyfouknout prachy před nosem, takže ji hodlal aspoň zkusit.

Gwen měla na polici nad postelí řádku románů. James našel Danielle Steelovou a listoval stránkami.

„Je tam s tebou všechno v pořádku, Jamesi?“ zahulákal Kevin z dolní ložnice.

James byl tak vystresovaný, že leknutím vyletěl metr do vzduchu a knížku upustil.

„Pohoda!“ zařval.

Honem zvedl rozevřenou knížku z podlahy. Na okraji stránky uviděl několik číslic. Knižka se na stejné stránce musela rozevřít snad tisíckrát. Hned jak ji pustil, sama se otevřela na správném místě. James měl pocit, že po mnoha dnech se na něho konečně usmálo štěstí. Přeběhl přes koberec a vytočil čísla: 262, 118, 320, 145, 077. Popadl kliku. Nestalo se nic. Nefungovalo to. Při představě, že ty peníze nakonec shrábne Ron, se Jamesovi zvedl žaludek.

Pak si všiml, že pod ciferníkem je samolepka s návodem na používání trezoru. Přečetl si první krok:

(1) První číslo kombinace vytočte proti směru hodinových ručiček.

James netušil, že při otvírání trezoru hraje roli i směr otáčení ciferníku. Vytočil tedy první trojčíslí a četl dál:

(2) Následující čtyři trojčíslí vytočte takto: po směru hodinových ručiček, proti směru, proti směru a po směru. Nedodržíte-li uvedený postup, mechanismus zámku nebude fungovat.

Vytočil první čtyři trojčíslí.

„S čím si to hraješ?“ zeptal se Kevin.

James se prudce otočil. Kevin stál na prahu. Otevřené dveře šatníku před ním našťěstí trezor kryly. Kevin se zdál milý, ale James by vzal jed na to, že každý dospělý, co by se dozvěděl o trezoru, by ho donutil předat obsah policii nebo strejdovi Ronovi.

„Něco hledám!“ vyhrkl nakvap James. Určitě to znělo podezřele.

„Hele, pojď mi pomoci s balením, Jamesi. Nemám potuchy, co z toho všeho chceš.“

„Za minutku naklušu,“ slíbil James. „Akorát chci najít album s fotkama.“

„Mám ti s tím hledáním píchnout?“

„Ne,“ odmítl James, doslova vypískl.

„Máme nanejvýš patnáct minut,“ upozornil ho Kevin. „do hodiny musím parkovat před školou.“

Kevin se konečně vrátil do první ložnice. James vytočil páte trojčíslí. V trezoru to uspokojivě cvaklo. Než zatáhl za kliku, přečetl si třetí instrukci a neubránil se úsměvu.

(3) Z bezpečnostních důvodů byste měli samolepku odstranit hned poté, co se seznámíte s obsluhou bezpečnostního systému.

James otevřel těžká dvířka. Vnitřek trezoru byl překvapivě malý, protože kovová vrstva byla velmi vysoká. Ležely tam čtyři vysoké paklíky bankovek a malá obálka. James popadl igelitový odpadkový sáček a peníze strčil dovnitř. Obálku si schoval do kapsy.

James si představil Ronův výraz, až vejde a uvidí trezor otevřený. Pak ho napadlo něco ještě lepšího. Ze dvířek trezoru sloupnul samolepku a dal ji dovnitř spolu s románem Danielle Steelové. A jako poslední kapku, co Rona rozběsnil až doběla, sebral z mamčině nočního stolku svou zarámovanou fotografii a postavil ji do trezoru, aby na Rona vykoukla jako první, až dveře konečně vypáčí. Pak trezor zabouchnul, otočil číselníkem a vrátil nástroje na přesně stejné místo, kde je nechal Ron.

Když se James s penězi v sáčku vracel do svého pokoje, měl přece jen nepatrně lepší náladu. Pokoj mu připadal holý. Kevin už nacpal do pytlů všechno oblečení a přikrývky, co se obvykle válely všude na podlaze.

„To album jsem našel!“ ohlásil James.

„Prima. Ale obávám se, že budeš muset něco obětovat, Jamesi. V Nebraska House dostaneš jenom jednu skříň, jeden prádelník a skříňku.“

James se začal prohrabovat hračkami a krámy na podlaze. Zaskočilo ho, jak málo mu na těch věcech záleží. Chtěl svůj Playstation 2, mobil a přenosný cédé přehrávač, ale to bylo zhruba všechno. Ostatní byly hračky a hlouposti, z kterých vyrostl. Jen ho vztekalo, že Ron mu sebral televizor, takže i Playstation mu bude na houby.

Kevin si v podřepu prohlížel Sega Dreamcast a Nintendo Gamecube.

„Ty je nechceš?“ zeptal se Kevina.

„Hraju se akorát s Playstation 2,“ vysvětlil James. „Jestli chceš, klidně si je vezmi.“

„Nemůžu brát dárky od klientů.“ James odkopl konzole doprostřed místnosti.

„Nerad bych, aby můj nevlastní otec vydělal prachy na tom, že je prodá. S sebou je neberu. Pokud je nechceš, jdou do smetí.“

Kevin váhal s odpovědí. James dupnul podpatkem tenisky na Segu. Kupodivu se toho moc nestalo, takže ji sebral a mrsknul s ní o stěnu. Plast se rozletěl, sklouzl po stěně a zapadl za postel. Kevin se chvatně shýbl a Gamescube zachránil.

„Tak jo, Jamesi, řeknu ti, jak to udělám. Vezmu si Game-cube a hry a za to ti při zpáteční cestě koupím visací zámek. Platí?“

„To je fér,“ souhlasil James.

Když všechno dobalili a odnesli do minibusu poslední igelitový odpadkový pytel, James naposledy rychle nakouknul do každé místnosti bytu, kde žil od svého narození. Než se vrátil ke dveřím, měl tváře mokré od slzí.

Kevin zatřukal na klakson minibusu. Mezitím už nastartoval. James si ho nevšímal a naposledy se vrátil. Nemohl odejít z bytu bez památky na maminku. Vyřítíl se nahoru do jejího pokoje a rozhlédl se kolem.

Vzpomněl si, že jako mrňous sedával po společné koupeli u mamčině toaletního stolku. Přetáhla si přes hlavu horní díl pyžama a pak si stoupla za něho a kartáčovala mu vlasy. To bylo ještě před Laureniným narozením. Jen oni dva, unavení a voňaví od šamponu. Jamese zaplavila vřelost a smutek. Našel odřený dřevěný kartáč a strčil si ho za gumu tepláků. S kartáčem se odchod zdál snazší.

6. DOMOV

James si uvědomil, že je hloupý. Měl v trezoru nějaké peníze nechat. Tak by se Ron nikdy nedozvěděl, že ho předběhl. Strčit fotku dovnitř byl sice bezva fór, ale Ron si při pohledu na ni okamžitě dovtípí, že James trezor vybilil. Možná zkusí ukrást ty peníze zase zpátky. A jestli se Ron naštve, návštěvy u Lauren budou pro Jamese desetkrát obtížnější.

Kevin našel pro Jamese pokoj a všechno mu ukázal. Jako, kde stojí řada praček a kde si může vyzvednout toaletní potřeby a tak, a potom ho nechal vybalovat. Na každé straně pokoje byla postel, prádelník, skříň a skříňka a pod oknem stály dva psací stoly. Kluk, co bydlel na druhé straně, si stěnu vyzdobil plakáty Kom a Slipknots. Na podlaze byl skateboard a v šatníku visela úhledně srovnaná skatebordácká uniforma: pytlovitě kapsáče, mikina s kapucí a tričko s Pornstar a Gravis. Všechno nasvědčovalo tomu, že Jamesův neznámý spolubydlící bude fajn. Další bezva věc byl chlapcův přenosný televizor na psacím stole, což znamenalo, že mají na čem využít Playstation.

James se podíval na hodinky. Usoudil, že jeho spolubydlící se vrátí ze školy asi tak za hodinu. Z igelitového sáčku vylovil peníze. Samé padesáti a dvacetilibrovky, stažené do balíčků gumičkami. Pár jich přepočítal a světlo mu, že každý balíček obsahuje tisíc liber. Balíčků bylo čtyřicet tři.

James vymyslel skrýš na peníze pro případ, že by si Ron pro ně přece jen přišel. Z bytu si donesl přenosný radiomagnetofon. Byl rozbitý; polovička tlačítek nefungovala a kazeták nepřevíjel. James ho vzal jenom proto, že to dobré rádio s cédé přehrávačem Ron ukradl.

James se ve svých krámech hrabal tak dlouho, dokud neobjevil švýcarský armádní nůž. Otevřel šroubovák a oddělal zadní část kazetáku. Vnitřek byl plný obvodů a drátků. James pracoval rychle,

vydlabal z přehrávače střeva, odšroubovával a vylamoval plast, a nechal jen ty části, co byly vidět zepředu, například reproduktor a otvor, kudy se dovnitř vsouvaly kazety. Dovnitř nacpal všechny peníze, kromě čtyř tisíc liber, pořádně je tam napěchoval, aby nechrustily. Pak opět přišrouboval zadní desku a strčil radiokazeták do skříňky.

Potom vzal ty čtyři tisícilibrové balíčky a schoval je na dost okatá místa: do zadní kapsy svých džín, do jedné boty, do knihy. Od posledního balíčku odloupl stovku jako drobné s sebou a zbytek přilepil páskou do skříňky.

Vtip byl v tom, že pokud se do Jamesova pokoje vloupá Ron, bez námahy najde čtyři tisíce liber a nikdy ho netrkne, že dalších devětatřicet tisíc je nacpáno v tak ošuntělém radiokazetaku, že nestál za krádež ani Ronovi.

Pak James do skříňky narovnal všechny své další cennosti, zabouchnul ji a klíč od visacího zámku si pověsil kolem krku. S dalším vybalováním se nezatežoval. Do šatníku naházal tolik igelitových pytlů, kolik se jen vešlo, a zbytek odkopnul pod postel.

Nakonec se svalil na holou matraci a zíral do stěny. Byly tam stovky dírek od špendlíků a chuchvalců lepidla, jak si kluci před ním zeď vyzdobili. Rád by věděl, co dělá Lauren.

* * *

Těsně po čtvrté vběhl do pokoje Jamesův spolubydlící Kyle. Byl to hubený kluk, maličko vyšší než James, oblečený do školní uniformy. Kyle za sebou prásknul dveřmi a snažil se vecpat klíč do zámku, aby zamknul. James nechápal, co se ksakru děje.

Kyle však otočit klíčem nestačil, protože dovnitř vpadl další chlapec. Podle všeho byl starší. Stejně vysoký jako Kyle, ale do šířky dvojnásobný. Kyle vyskočil na postel. Větší chlapec ho srazil a stáhnul na podlahu. Pak se na něho rozkročmo posadil a párkrát ho praštil pěstí do paže.

„Sis myslel, kdovíco nejseš za chytráka, že jo?“ zavrčel mezi zuby rváč.

„Tak si to vezmi,“ vyhekl Kyle.

Dostal pár facek. Rváč mu potom vytáhl z kapsy saka deník a pořádně s ním majznul Kylea po hlavě.

„Ještě jednou sáhneš na moje věci, blbečku, a udělám ti z ksichtu sekanou.“

Slezl z Kylea, kopnul ho do stehna a vyšel ven.

James se posadil na posteli. Kyle se tvářil, jako by o nic nešlo, ale když se z podlahy přesouval na postel, bolest zamaskovat nedokázal.

„Jsem Kyle,“ řekl Kyle.

„Já jsem James. Číms ho tak vytočil?“

„Dnes ráno vytrousil deník z kapsy a já ho našel. Většina jsou žvásty, ale složil tu básničku o holce.“

James se zasmál. „Ten buvol píše básně?“

„No jo,“ potvrdil Kyle. „Pár veršů jsem odrecitoval před jeho kámoši. Vzal to dost blbě.“ Kyle se držel za obličej.

„Není ti něco?“ staral se James. „Slíznuls to docela natvrdo.“

„Sliboval jsem si, že deník prostě zabaví zpátky a nebude mě zkoušet zabít... Ale kus tý básničky byl bomba. *Naskakuje mi z tebe husí kůže, jako kdyby po mně lezla včela. Dokonce i když jsem smutný.* Uznej, to je huňatý... Páni, takhle to teda vypadá zblízka?“

„Co jako?“ nechápal James.

„Ten skateboard, co máš pod postelí, musel stát přes sto babek.“

„Myslíš?“ broukl James. „Jel jsem na něm zatím jen dvakrát.“

Kyle se rozchechtal. „To prkno je hotová legenda, Jamesi. Kluci by položili život, jen aby si ho mohli vyzkoušet, a tys ho vytáhl jen dvakrát. Můžu si ho omrknout?“

James pokrčil rameny. „Když chceš.“

Kyle se natáhl pod Jamesovu postel a postrčil prkno ven. Na bolest očividně ani nevzdechl. Usadil se zpátky na postel a obracel skateboard v rukách.

„Hezký! Tvrdý kola, musí svištět jako blesk. Smím si ho vyzkoušet?“ zeptal se.

„Jasně. Vůbec na něm nejezdím. Pokud si smím na Playstation 2 vypůjčit tvou televizi.“

„Playstation 2! My máme Playstation 2 přímo na pokoji? Jamesi, tys moje láska. Jaký máš hry?“

„Nevím. Bude jich asi tak šedesát různých,“ ušklíbl se James.

Kyle se pozpátku převálil na postel a začal kopat nohama do vzduchu.

„Šedesát her! To je k nevíře, Jamesi! Ty jsi určitě ten nejrozmazlenější kluk na světě a vůbec o tom nevíš!“

„Proč?“ nechápal James. „Kluci tady nemají herní konzole?“

„Kapesný tu je tři libry týdně. Vidiš na podlaze to tričko s Gravisem? Pěťadvacet babek. Třináct týdnů jsem si dával stranou dvě libry, abych si ho mohl koupit. A kratásky značky Stussy jsem musel v butiku na Camden Lock štípnout. Kdybych neznal pár triků, mohla mi ostraha přišlápnout kebuli bagančetem!“

„Chceš teď zkusit Playstation?“ nabídl James.

„Až udělám úkoly,“ vysvětlil Kyle. „Úkoly dělám vždycky nejdřív ze všeho.“

James se rozvalil na posteli a dumal, jestli je Kyle šprt. Někdo zaklepal na dveře.

Objevil se jeden z vychovatelů, vousatý hipícký týpek. Obrátil se k Jamesovi.

„Vyjednal jsem ti přijetí ve škole West Road. Začneš tam hned zítra ráno. V poledne se musíš vrátit, chce s tebou mluvit psycholog.“

Jamese to dopálilo. Představoval si, že když mu umřela máma a vykopli ho ze školy, zbaví se učení přinejmenším na pár týdnů.

„Tak jo,“ zabručel. „Kde je West Road?“

„Kyle,“ požádal vychovatel, „najdeš Jamesovi školní uniformu a zaveď ho zítra do školy?“

„Spolehni se,“ slíbil Kyle.

Kyle a James spolu strávili celý večer. Když Kyle dokončil úkoly, vzal Jamese dolů na večeři. Jídlo nebylo nijak luxusní, ale pořád lepší, než dostával doma. Potom si sedli k Playstation. Během hraní probrali všechno možné, třeba rvačky ve škole a jak se stalo, že skončili tady. Jamese překvapilo, že Kyle je ve třinácti už v deváté třídě. Kyle vysvětlil, že je dobrý ve všem kromě sportů. Měl to těžké, protože všichni ve třídě byli větší než on. James se přiznal, že on sám je dobrý jenom ve sportech a matematice.

Než šli spát, Kyle zavedl Jamese do prádelny a našel bednu se školními uniformami. James už měl školní košile a kalhoty, ale potřeboval sako se znakem školy ve West Road a školní kravatu. Velký výběr se nenabízel a všechno bylo rozdrbané. Vyhrabali sako, jež Jamesovi jakžtakž padlo, a kravatu, ze které čouhaly nitě.

Kyle usnul, ale Jamesovi se v hlavě honily horečné myšlenky. Zítra ho čeká první den nového koloběhu: jídlo ve společnosti ostatních dětí, nová škola, návrat do domova a večery v Kyleově společnosti. Nebyl to konec světa, ale mrzelo ho, že tu není i Lauren.

James si vzpomněl na malou hnědou obálku z trezoru.

Až do téhle chvíle po ní ani nevzdychl. Vylezl z postele a navlékl si tepláky. Prošacoval kapsy. Srdce mu klopýtlo, když obálku hned nenašel. Pak usoudil, že by se měl přesunout někam na světlo, kde si ji může prohlédnout beze svědků. Logicky ho napadly záchody.

Zamknul se v kabině a obálku otevřel tak opatrně, aby ji zase mohl zalepit. Uvnitř našel klíč a navštívenku:

REXOVA ÚSCHOVNA

Uschovejte své cennosti v absolutním utajení a bezpečí.

Samostatné boxy v osmi různých velikostech.

James navštívenku obrátil. Vzadu byla adresa. Jak se zdálo, maminka měla další ukryté peníze. Klíč přidal k tomu, co mu už visel na krku.

7. CVOKAŘKA

James chodil odjakživa do smíšených škol, ale škola na West Road byla výhradně chlapecká. Nepřítomnost dívek dodávala prostorám zlověstnou atmosféru. Bylo tam hlučněji a lidi na chodbách se přestrkovali hruběji než v jeho staré škole. James měl dojem, jako by každou vteřinu mělo dojít k průšvihů.

Do jednoho sedmáka hrubě strčil student desátého ročníku a ten vrazil do Jamese. Mrňous upadl a vyjekl, protože desáták mu dupnul na ruku. Všichni žáci někam spěchali. James dostal mapku, co nedávala smysl, ať ji natočil jakkoliv.

„Bombová kravátle, kočindo,“ uchechtl se někdo.

James si domyslel, že posměšek mířil na něho. Kravata byla katastrofa. Rozhodl se, že při nejbližší příležitosti si od nějakého chcípáčka štipne lepší. Všichni žáci se rozešli do tříd a během pár minut dělalo Jamesovi společnost jenom pár opozdílů.

Dvojice nechutně vyhlížejících desátáků zablokovala Jamesovi cestu. Jeden z nich měl ježoura a pod sakem tričko s Metallicou. Oba měli nebezpečně okované boty s plouhajícími se tlustými tkaničkami.

„Kam si to hasíš, záprtku?“

James k nim vzhlédl a pomyslel si, že umře dřív, než vůbec dorazí na první hodinu.

„Přihlásit se,“ zakoktal.

Kluk s Metallicou vyškubl Jamesovi mapu z ruky.

„No, tam teda nedojdeš!“ prohlásil.

James se připravil na úder boty nebo pěsti.

„Zkus si nalistovat mapu hlavní budovy, ne vedlejšího křídla. Je to tady.“

Metallica obrátil mapu a vrátil ji Jamesovi. Pak ukázal na žluté dveře na konci chodby po levé straně.

„Dík,“ řekl James. Mazal pryč. Metallica za ním zařval: „Sundej si tu kravatu!“

James sklopil ke kravatě oči. Uznal, že je odrbaná, ale k čemu tolik štráchů?

James podal svému třídnímu učiteli vzkaz. Když si hledal místo, všichni chlapci na něho civěli. Posadil se až vzadu, vedle černého kluka jménem Lloyd.

„Ty patříš k těm mrňavým sirotkům z městského děcáku?“ zeptal se Lloyd.

Kluci sedící kolem Jamese vyprskli smíchy. James věděl, že první dojem je rozhodující. Kdyby neodpověděl, vypadal by jako měkkejš. Odpověď musí být ostrá, ale ne tak hnusná, aby vyprovokovala rvačku.

„Odkud to víš?“ odsekl James. „Nejspíš mě zahlídla tvoje máma, když u nás myla záchody.“

Kluci se hlasitě rozřehtali. Lloyd se na vteřinku zatvářil našťavaně, ale pak se rozesmál s nimi. „Prima kravata, ségro,“ ušklíbl se.

James už měl keců o kravatě plné zuby. Odtáhl si ji od brady a podíval se. Pak se kouknul na Lloydovu kravatu. Neměla stejnou barvu. Ničí kravata neměla stejnou barvu.

„Co je s tou kravatou?“ vyjevil se James.

„Dobrá zpráva, sirotku,“ bavit se Lloyd, „zní tak, že jde o kravatu West Road. Špatná zpráva – je z holčičí školy ve West Road.“

James se řezal smíchy s ostatními. Ti kluci byli nejspíš v pohodě. Ale stejně měl na Kylea vztek, že ho takhle natáhl.

James odešel během přestávky na oběd, aby se sešel s psycholožkou. Kancelář měla v druhém patře dětského domova. Všude se tam plazily popínavé voděnky. Psycholožka Jennifer Mitchumová byla hrozně hubená a sotva vyšší než James. Na rukách jí vyvstávaly žíly, kterým se James vyhýbal pohledem, a mluvila fakt nóbl.

„Sedělo by se ti pohodlněji na židli, nebo na pohovce?“

James znal chování psychologů z televize a usoudil, že stoprocentního účinku dosáhne jedině tehdy, když si lehne na pohovku.

„Super,“ poznamenal, když se uvelebil. „Na tomhle bych vydržel spát celou noc.“

Jennifer zvolna obešla místnost a stáhla žaluzie, takže tam zavládla téměř tma. Posadila se.

„Chci, aby ses v mé společnosti uvolnil, Jamesi. Všechno, co řekneš, zůstane mezi námi. Při mluvení se nesnaž za každou cenu říct to správné; říkej jen to, co si opravdu myslíš, a nezapomeň, že ti chci pomoci.“

„Fajn,“ kývl James.

„Zmínil ses, že bys na pohovce klidně usnul. Spal jsi v noci špatně?“

„Ani ne. Akorát jsem měl hodně o čem přemýšlet.“

„O čem jsi přemýšlel nejvíc?“

„Zajímalo mě, jestli je moje sestřička v pohodě.“

„V záznamech stojí, že sis dělal starosti, zda se Ron dokáže o Lauren postarat.“

„Je to mentál,“ usklíbl se James. „Nepostaral by se ani o křečka. Vůbec nechápu, proč o ni vlastně stojí.“

„Možná Lauren miluje, ale špatně se mu to vyjadřovalo, dokud byla naživu vaše maminka.“

James se zasmál. „To jsou absolutní kecy. Musela byste ho vidět, abyste to pochopila.“

„Pravidelné schůzky s Lauren by vám oběma mohly pomoci. Cítili byste se lépe.“

„Jo, ale těch se nedočkám.“

„Promluvím s Ronem a zjistím, jestli bychom mohli dohodnout rozvrh schůzek. Třeba byste s Lauren mohli trávit společné soboty.“

„Zkusit to můžete, ale Ron mě nenávidí. Podle mě jí žádný schůzky se mnou nedovolí.“

„A co maminka? Jak se teď cítíš kvůli ní?“

James pokrčil rameny. „Umřela, no. Co s tím nadělám? Jenom mě mrzí, že dokud byla naživu, nebyl jsem kapku hodnější.“

„V jakém směru?“

„Každou chvíli mám průšvih. Jako rvačky a tak.“

„A proč se do těch průšvihů dostáváš?“

James se musel pořádně zamyslet.

„Nevím. Pořád prostě dělám blbosti, i když to neplánuju. Nejspíš jsem špatný člověk.“

„První otázka, kterou jsem ti položila, se týkala toho, na co jsi myslel nejvíc. Odpověděl jsi, že sis dělal starosti o sestřičku. Ale špatný člověk by snad myslel nejdřív na sebe!“

„Lauren mám rád. Smím vám prozradit, co jsem jednou udělal?“

„Samozřejmě, Jamesi.“

„Loni ve škole. Chytil jsem se s učitelkou a utekl jsem na záchody. Byl tam kluk, co byl o třídu níž. A já ho normálně zmlátil. Vůbec si mě nevšímal, ale já do něho zčistajasna začal bušit.“

„A když jsi ho bil, uvědomoval sis, že děláš něco špatného?“

„Jasně že jsem věděl, že bít druhý se nemá.“

„Tak proč jsi to udělal?“

„Protože...“ James se nedokázal přinutit k upřímnosti.

„Když jsi do toho chlapce bušil, jak ses cítil?“

James vyhrknul: „To byl ten nejlepší pocit na světě. Brečel jak mimino a já se cítil skvěle.“

James se ohlédl po Jennifer, jestli se tváří šokované, ale nehnula brvou.

„Proč myslíš, že se ti to líbilo?“

„Už jsem vám to přece řekl. Jsem na palici. Někdo se na mě podepsal a já se zmagoril.“

„Zkus mi popsat, jaký jsi měl pocit z osoby, které jsi ubližoval.“

„Toho kluka jsem vlastnil. Nemohl dělat vůbec nic, i když jsem ho řezal hlava nehlava.“

„Takže tys měl za sebou střet s učitelkou, kdy sis připadal bezmocný a musel jsi poslechnout příkazy. Dostal ses na záchody, kde jsi našel někoho slabšího, než jsi ty sám, a otestoval sis na něm svou sílu. Muselo ti to působit uspokojení.“

„Dalo by se to tak říct,“ souhlasil James.

„V tvém věku to je frustrující situace, Jamesi. Víš, co bys chtěl, ale musíš dělat, co ti nakážou. Musíš jít do školy podle rozkazu, jít spát podle rozkazu, bydlet tam, kde ti přikážou. Úplně o všem

rozhodují jiní. Pro chlapce v tvém věku jsou běžné výbuchy vzteku, kdy si vychutnávají svou převahu nad ostatními.“

„Ale když se budu pořád rvát, půjdu z průšvihů do průšvihů!“
poukázal James.

„V příštích týdnech tě naučím jisté techniky, jak zvládat vztek. Do té doby si zkoušej pamatovat, že ti je teprve dvanáct a nikdo po tobě nechce, abys byl dokonalý. Nepovažuj se za špatného člověka ani za blázna. Naopak, chci, abys dělal cvičení, které označujeme jako pozitivní podpora. Chci, abys opakoval, co ti teď řeknu.“

„Opakovat co?“ zajímal se James.

„Řekni: *Nejsem špatný člověk.*“

„Nejsem špatný člověk,“ zopakoval James.

„Řekni: *Nejsem na palici.*“

„Nejsem na palici.“ James se usmál. „Připadám si jako idiot.“

„Je mi úplně jedno, jestli si připadáš jako idiot, Jamesi. Zhluboka se nadechni, znovu to zopakuj a přemýšlej o významu těch slov.“

James byl původně přesvědčený, že návštěva u psychologky bude jen ztráta času, ale teď se vážně cítil líp.

„Jsem dobrý člověk a nejsem na palici,“ řekl.

„Výborně, Jamesi. Domnívám se, že naši schůzku jsme zakončili v pozitivním tónu. Uvidím tě zase v pondělí.“

James sklouzl z pohovky.

„Než se rozloučíme, zaujala mě jedna drobnost v materiálech z tvé školy. Kolik je sto osmdesát sedm krát šestnáct?“

James se zamyslel tak na tři vteřiny.

„Dva tisíce devět set devadesát dva.“

„Imponující výkon,“ zhodnotila Jennifer. „Kde ses to naučil?“

„Prostě to umím,“ pokrčil James rameny. „Hned jak jsem se začal učit číslíce. A nesnáším, když lidi chtějí, abych jim to předvedl, připadám si potom jako uchyl.“

„Je to dar,“ sdělila mu Jennifer. „Měl bys na něj být hrdý.“

James se vrátil do svého pokoje. Začal se učit zeměpis, ale nebavilo ho to. Rozhodl se pro Playstation. Kyle přišel ze školy.

„Jak se ti líbil první den?“ zajímal se Kyle.

„Docela jo, ale ty ses o to nezasloužil.“

„To byl dobrý vtip, ne, s tou kravatou,“ zazubil se Kyle.

James vyskočil ze židle a chytil Kylea za košili. Kyle Jamese odstrčil a srazil ho zády na psací stůl. Byl silnější, než James očekával.

„Ježíši, Jamesi, myslel jsem, žeś pohodář.“

„No, to se ti povedlo. První den ve škole, a hned jsem vypadal jako vůl.“

Kyle shodil tašku na podlahu.

„Tak promiň, Jamesi. Kdybych věděl, žeś předvedeš hysterák, tak bych to nedělal.“

James měl sto chutí začít krutou rvačku, ale Kyle byl jediný kluk v celém dětském domově, kterého znal aspoň jménem. Nerad by se s ním rozhádal.

„Tak si dej bacha, abys mě nenaštval,“ zavrčel.

James seděl trucovitě na posteli a Kyle se pustil do úkolů. Po chvíli toho měl James po krk a šel se projít. Zahlédl kluka v tričku s Metallicou, s kterým se potkal ve škole. Stál v koutě s partou a všichni vypadali parádně drsnácky. James došel přímo k nim.

„Dík, žeś mi předtím poradil,“ začal.

Metallica si ho změřil: „To je dobrý, čče. Já jsem Rob. A tohle je moje parta. Vince, Velký Paul a Malý Paul.“

„Já jsem James.“

Chvilka rozpačitého ticha.

„Chceš ještě něco, záprtku?“ zeptal se Velký Paul.

„Nechci,“ přiznal James.

„Tak odpal.“

James cítil, jak rudne v obličeji. Zamířil pryč, ale Rob ho přivolal zpátky.

„Hele, Jamesi, dnes večer si někam vyrazíme. Máš zájem se přidat?“

„Super,“ kývl James.

Po večeri zašel James do pokoje, aby si převlékl školní uniformu. Kyle už dokončil domácí úkoly a teď se rozvaloval na posteli a četl skejťácký časopis.

„Chceš si zahrát Playstation?“ zeptal se Kyle. „Za to předtím se ti omlouvám, Jamesi. Měla to být akorát legrádka na uvítanou.“

„Klidně si zahraj i beze mě,“ řekl James. „Já jdu ven.“

„S kým, jako?“

„S klukem, co se jmenuje Rob.“

„Myslíš Roberta Vaughana? Frajírka, co má pod sakem metallikový triko?“

„Jo, s ním a dalšími kámoši.“

„Hele, vážně,“ pravil Kyle, „té partě se vyhýbej. Jsou to magoři. Kradou auta a v obchodech a tak.“

„Přece tu nebudu dřepět a večer co večer koukat, jak se šprtáš. Chci se bavit, kámo.“

James si zašněroval tenisky a došel ke dveřím. Kyle se tvářil uraženě. „No dobře, varoval jsem tě, Jamesi. Ale až budeš po uši ve sračkách, nechod' mi brečet, jasný?“

„Playstation si můžeš půjčit, kdy chceš,“ kývl James.

James seděl na cihlové zdi za pozemkem průmyslového podniku. Všichni v partě byli starší. Robovi a Velkému Paulovi bylo patnáct, Vinceovi čtrnáct let. Vypadal nejpodleji, s těmi vyrudlými pačesy a rozpláclým nosem. Malému Paulovi bylo dvanáct, byl Vinceův mladší brácha.

Podávali si cigaretu. James jim řekl, že nekouří. Moc chlapácky to nevypadalo, ale spočítal si, že to bude lepší, než kdyby předstíral opak a ukašlal se k smrti.

„Nuda,“ ušklíbl se Malý Paul. „Co takhle něco podniknout?“

Odloudali se k parkovišti plnému zaparkovaných dodávek fiesta a dírou v plotě se protáhli dovnitř. Vince a Rob pak procházeli mezi řadami vozidel a zkoušeli zadní dveře, jestli snad některé z nich nezůstaly odemčené.

„Bingo!“ ušklíbl se Rob.

Dveře se mu pod rukou otevřely. Rob se naklonil dovnitř a vylovil vak s náradím. Položil ho na zem a rozeplnul zip.

„Máš chuť něco roztřískat, Jamesi?“ zeptal se Rob.

James sáhl do vaku a vylovil kladivo. Něco si vybrali i všichni ostatní.

James byl nervózní, ale bylo super flinkat se ulicí s partou ozbrojenou kladivy a francouzskými klíči. Jedna paní se málem nechala přejet, jak nakvap přebíhala ulici, aby se jim vyhnula. James neměl potuchy, co hledají. Vince se zastavil u nablýskaného mercedesu. Oba Paulové si stoupli do silnice.

„Jedem!“ zahulákal Rob.

Rob kladivem roztřísknul zadní okno mercedesu. Alarm začal ječet. Do díla se zapojili i ostatní. James zaváhal, ale pak kladivem rozbil boční okénko, zpětné zrcátko a do dveří udělal dva hluboké dolíky. Během dvaceti vteřin nezůstal netknutý jediný díl karosérie a všechna okna a reflektory byly napadrt'. Vince pak zavelel k ústupu, utíkal ulicí pryč a cestou ještě zvládnul roztřískat okna u pár dalších aut.

Úzkou uličkou doběhli na betonové náměstí, obklopené obecními činžáky. James byl bez dechu, ale strach ho poháněl dál. Ještě pár zatáček, přelézt plot a ocitli se na hřišti. Jamesovy tenisky klouzaly v bahně. Všichni se zastavili, do mrazivého vzduchu tryskal bílý dech. James se rozřehtal, i když ho pekelně píchalo v boku. Rob mu položil ruku na rameno.

„Jseš třída, Jamesi,“ pochválil ho.

„To bylo *fakt* bombový!“ chechtal se James. Z kombinace strachu, vyčerpání a vzrušení se ho zmocnila závrať. Nedokázal uvěřit, že to vážně udělali.

8. NAROZENINY

James měl dojem, že životem jenom tak proplouvá. Dny byly jeden jako druhý. Vstát, jít do školy, přijít ze školy, hrát fotbal nebo se flinkat s Robem Vaughnem a jeho bandou. Do postele se James nikdy nedostal před půlnocí; věděl totiž, že když nebude vyčerpaný, trápil by se před spaním kvůli Lauren a mamince.

Během těch tří týdnů, co uběhly od maminičiny smrti, se s Lauren viděl pouze jedinkrát, a sice na pohřbu. Telefonní číslo, které mu Ron napsal na cár papíru, nefungovalo. Jennifer Mitchunové Ron sdělil, že James má na Lauren špatný vliv. Nepřál si, aby se přiblížil k jeho dceři.

„Smrdíš,“ řekl Kyle.

James seděl na pelesti a protíral si oči. Oblékat se nemusel, protože včera večer pouze skopl tenisky a pod příkrývky zalezl ve fotbalovém triku a tepláčkách.

„Už kolik dní sis nevzal čistý ponožky,“ vyčetl mu Kyle.

„Nejsi moje máma, Kyle.“

„Tvoje máma nikdy nemusela spát v pokoji zasmraděným od tvýho potu.“

James se podíval na zčernalá chodidla ponožek. Páchly, ale už si na ten smrad zvykl.

„Dám si sprchu,“ ustoupil.

Kyle hodil na Jamesovu postel balíček tyčinek Twix.

„Všechno nejlepší k dvanáctým narozeninám,“ řekl. „Měl jsem ti radši koupit deodorant.“

James měl radost, že Kyle si vzpomněl. Dárek nebyl nic extra, ale pět tyčinek Twix byl docela výdaj pro člověka, který měl tři libry na týden.

„Ale dnes se stejně umyj pořádně. Na dnešek máš předvolání na policii.“

James se podíval na Kylea. Vlasy měl připláclé gelem k hlavě a školní uniformu bez poskvrnky, košili zastrčenou do kalhot a kravatu uvázanou na správnou délku a ne jako deseticentimetrový pahýl, jak to nosila většina chlapců. James sklopil oči ke špíně pod svými nehty, prsty si pročísl mastné zknocené pačesy a musel se rozřehtat, jak si ten život hnojí.

Ráchel neměla dobrou náladu. V autě bylo přetopeno, dopravní zácpa byla příšerná a před policejní stanicí nenašla jediné volné parkovací místo.

„Nemám kde zaparkovat, takže musíš jít dovnitř sám. Máš peníze na zpáteční autobus?“

„Jasně,“ přisvědčil James.

Vystoupil z auta a vyšlapal po schodišti policejní stanice. Na sobě měl kapsáče a svou nejlepší flísovou mikinu, po osprchování si dokonce sčesal vlasy dozadu. Všichni tvrdili, že dostat policejní výstrahu je prkotina, ale když James přistoupil k recepci a sdělil svoje jméno, rozhodně mu to tak nepřípadalo.

„Posaď se,“ řekla policistka a ukázala na řadu židlí. James čekal hodinu. Dovnitř přicházeli lidé a vyplňovali formuláře, většinou hlásili krádež auta nebo mobilu.

„James Choke.“

James se zvedl. Atleticky vyhlížející policista mu drtivě potřásl rukou.

„Jsem seržant Peter Davies, odbor pro mladistvé.“

Vyšli nahoru do vyšetřovací místnosti. Seržant vytáhl z kartotéky inkoustovou podložku a kus kartonu.

„Uvolni ruku, Jamesi. Všechnu práci nech na mně.“

Namočil konečky Jamesových prstů do inkoustu a pak každý z nich pevně přitiskl na kartičku. James by byl docela rád, kdyby mohl dostat kopii, protože otisky prstů by se bezvadně vyjímaly na stěně ložnice.

„Fajn, Jamesi, tohle je výstraha. Nějaké otázky?“

James pokrčil rameny. Seržant Davies začal číst zápis.

„Metropolitní policie obdržela informaci, že 9. října během vyučování ve škole Holloway Dale jsi surově napadl jednu ze svých

spolužáček, Samantha Jenningsovou. Během útoku utržila slečna Jenningsová vážné řezné poranění na tváři, jež vyžadovalo osm stehů. Během téhož incidentu jsi napadl také učitelku Cassandru Vooltovou, která utrpěla poranění zad.

Jelikož v tvém případě jde o první trestní obvinění, Metropolitní policie se rozhodla udělit ti formální výstrahu, pokud se k činu přiznáš. Přiznáváš, žeš spáchal uvedené přechyny?“

„Jo,“ řekl James.

„Pokud se před dovršením osmnácti let dopustíš dalšího trestného činu, tahle zpráva se dostane do rukou člena přestupkové komise nebo soudce a pravděpodobně přispěje ke zvýšení tvého celkového trestu.“

Seržant Davies položil list papíru na stůl a pokusil se o přátelský tón. „Vypadáš jako slušný kluk, Jamesi.“

„Ale já jí nechtěl rozříznout obličej. Chtěl jsem akorát, aby konečně držela klapačku.“

„Jamesi, nenamlouvej si, že se to nestalo tvou vinou. Samantha byla zraněná. Nikdy nemůžeš předem předvídat, co se stane v průběhu rvačky. Když už jsi tak hloupý, že rvačku vyprovokuješ, pak neseš vinu za všechny důsledky, ať už jsi je zamýšlel, nebo ne.“

James přikývl. „Jo, to asi máte pravdu.“

„Nechci tě tady už víckrát vidět, Jamesi. Tak co, uvidím tě?“

„Snad ne,“ odpověděl James.

„Neříkáš to moc jistě. Jestlipak víš, jaký trest by tě teď čekal, kdybys byl dospělý?“

„Nevím,“ přiznal James.

„Mladé děvče se stehy v obličej? To je vyhlídka na dva roky za mřížemi. A to není k smíchu, co myslíš?“

„Není,“ řekl James.

James byl rád, že tu policejní výstrahu má za sebou. Všichni měli pravdu: nebylo to horší než vynadání ve škole. Ze skříňky si předtím vyndal peníze, tak se rozhodl, že si koupí narozeninový dárek. Vybral si novou hru pro Playstation a teplákovou soupravu Nike. Pak se naládoval u bufetu v Pizza Hut. Dal si záležet, aby se do

domova nevrátil dřív, dokud nebude moc pozdě jít na odpolední vyučování.

James se posadil k nové hře a ztratil pojem o čase. Přišel Kyle a posadil se na krajíček postele, jako každý den. Nahmatal něco pod příkrývkou. Odhrnul ji a objevil Jamesovo tričko s Arsenallem.

„Proč mám v posteli tvoje smradlavý fotbalový tričko?“

James věděl, že bude zuřit. Pokud šlo o čistotu, byl Kyle hotová slečinka. Když Kyle strhl tričko stranou, na postel vyklouzl nový cédé walkman.

„Jamesi, člověče, tos štípnul?“

„Věděl jsem, že se zeptáš,“ řekl James. „Účtenka je v krabici.“

„Je to moje?“ nevěřil Kyle.

„Co jsem tady, pořád si na starýho walkmana stěžuješ.“

„Kdes na to vzal peníze, Jamesi?“

James měl Kylea rád, ale nevěřil mu natolik, aby vybalil pravdu o penězích ve skřínce.

„Připoutal jsem ke stromu jednu babku, bez lítosti ji seřezal a okradl o duchod.“

„Jo, super, Jamesi. Ale teďka vážně, kdes sebral šedesát babek?“

„Hele, chceš to? Nebo mi chceš kvůli tomu pokládat přiblblý otázky?“ odsekl James.

„Je to milý. Jen doufám, že sis kvůli tomu nezavařil nějaký průšvih. Až v pátek dostanu kapesný, koupím ti nějaký deodorant, co tolik potřebuješ.“

„Díky, aspoň myslím,“ broukl James.

„Chceš tedy dnes večer podniknout něco narozeninovýho? Mužem jít do kina nebo tak!“

„Ne,“ odmítl James. „Na dnešní večer jsem slíbil Robovi a partě, že si s nimi vyjdu.“

„Byl bych radši, kdyby ses s těmi pošuky nekamarádil.“

James našťavaně zavrčel: „Tohle kázání od tebe slyším v jednom kuse.“

V lezavém mrazu seděli na zdi za továrními pozemky. Po tom prvním večeru nedělali nic víc, než že si všichni dávali kolovat

cigaretu. Jen Velký Paul vyrazil zuby žákovi ze soukromé školy a sebral mu mobil a peněženku, ale to s nimi James nebyl.

Parta Jamesovi blahopřála k prvnímu výsledku na policii. Vince se pochlubil, že ho sebrali už patnáctkrát. Čekalo ho půl tuctu řízení před soudem a hrozil mu rok ve vězení pro mladistvé.

„Mně je to fuk,“ šklebil se Vince. „Brácha je v polepšovně. Fotr je v lochu. Děda je v lochu.“

„Primovní rodinka,“ poznamenal James.

Rob a Velký Paul se rozřehtali. Pohled, který Jamesovi věnoval Vince, čísel hrozbou.

„Ještě jednou řekneš něco o mé rodině, Jamesi, a jsi mrtvej.“

„Promiň,“ vyhrkl James. „Ujelo mi to.“

„Polib zem!“ poručil Vince.

„Cože?“ nechápal James. „Jdi ty, přece jsem se omluvil.“

„Polib zem, Jamesi!“ zopakoval Vince. „Potřetí to opakovat nebudu!“

Rvačka s Vincem by se rovnala sebevraždě. James sklouzl ze zdi. Měl strach, že až se shýbne, Vince mu dupne na záda nebo ho kopne do hlavy. Ale copak měl na vybranou? Opřel se dlaněmi o chodník a políbil studený kámen. Otřel si rty do rukávu a napřímil se. Doufal, že Vince je spokojený.

„Víte, co zažene zimu?“ nadhodil Rob. „Pivo.“

„Tady kolem nás nikdo neobslouží,“ upozornil Malý Paul. „A stejně nemáme prachy.“

„V tom obchodě s chlastem o kus výš mají balení se čtyřiadvaceti plechovkami vyrovnaný uprostřed podlahy,“ řekl Rob. „Člověk tam může vběhnout, jedno balení sebrat a zdrhnout do polovičky ulice dřív, než ta bečka sádla vůbec stačí oběhnout pult.“

„Kdo to udělá?“ zajímal se Malý Paul.

„Náš narozeninový hošánek!“ rozřehtal se Vince.

James si uvědomil, že si měl radši vybrat nárez; tak by si ho Vince aspoň vážil. Jakmile člověk ukáže slabost před týpkem jako Vince, koleduje si o rozcupování na hadry.

„Hele, čéče. Zrovna dneska mi dali napomenutí,“ připomněl James.

„Ještě jsem neviděl, že bys něco udělal,“ ryl do něho Vince.
„Jestli chceš chodit s námi, měl bys předvést nějakou akci, chápej!“

„Fajn, jenže jdu domů. Stejně to je nuda,“ pokrčil James rameny.

Vince po Jamesovi skočil a přirazil ho ke zdi.

„Uděláš to!“ zasyčel.

„Nech ho na pokoji,“ ozval se Rob.

Vince Jamese pustil a ten vděčně kývl na Roba.

„Ale stejně bys to měl udělat,“ dodal Rob. „Vadí mi, když lidem připadám nudný.“

James zalitoval, že neposlechl Kylea.

„Tak jo,“ souhlasil, protože neměl na vybranou. „To zvládnou.“

Parta došla k obchodu. Velký Paul držel Jamese za límec, aby si pojistil, že neuteče.

„Hlavně mrskni kostrou,“ nabádal ho Rob. „Sup dovnitř a šup ven, a nikdy tě nechytanou.“

James vešel do obchodu, nervozitou úplně bez sebe. Teplý vzduch uvnitř byl nádherný. Zamnul si zkrehlé ruce a sbíral odvahu.

„Co pro tebe můžu udělat, synku?“ zeptal se chlápek za pultem.

James neměl v obchodě s lihovinami co pohledávat. Prodavač tušil nějakou boudu. James bleskově skočil po balíku plechovek piva. Byl těžký a zmrzlé prsty ho příliš neposlouchaly.

„Polož to, ty mrňavý...“

James se prudce obrátil a hnal se ke dveřím. Naboural do skla. Vince a Velký Paul zvenčí drželi dveře zavřené. „Pusťte mě ven,“ hulákal James a bušil do skla. Prodavač chvatně obíhal pult. „Prosím tě, Vincei,“ žadonil James.

Vince se na Jamese zlomyslně zakřenil a ukázal mu prostředník. James věděl, že prohrál.

Malý Paul hopsal radostí. „Zabásnou tě, zabásnou tě.“

Prodavač chňapnul Jamese za ruce a vlekl ho dozadu. Vince a Velký Paul pustili dveře a ledabyle se odflinkali pryč.

„Dobrou noc za mřížema, blbečku!“ zahulákal Vince.

James se přestal mrskat. Nemělo to smysl, prodavač byl pětikrát větší než on. Odtáhnul Jamese za pult a stlačil ho do židle. Pak zavolal na policii.

Sebrali Jamesovi střevíce a všechno z kapes. Seděl tam tři hodiny. Zády ke stěně, pažemi si objímal kolena. S tvrdou molitanovou matrací a počmáranými stěnami počítal, ale v nejmenším netušil, jak odporně cela páchne. Byla to směs dezinfekce a veškerýho hnusu, co jen tělo dokáže ze sebe vyždímat.

Dovnitř vešel seržant Davies. James doufal, že on to nebude. Nervózně vzhlédl, čekal výbuch vzteku, ale seržant se zřejmě docela bavil.

„Ahoj, Jamesi. Dělá ti problémy zapamatovat si, o čem jsme se spolu bavili dneska dopoledne? Dostals chuť na pár piv, abys oslavil, žes vyklouzl tak lacino?“

Seržant zavedl Jamese do vyšetřovací místnosti. S našťvaným výrazem tam čekala Ráchel. Seržant stále s úsměvem strčil kazetu do magnetofonu a s ústy před mikrofonom pronesl svoje a Jamesovo jméno.

„Jamesi,“ otázal se, „vzhledem k tomu, že obchod s lihovinami má uvnitř tři videokamery, přiznáváš se k pokusu o krádež čtyřiadvaceti plechovek piva?“

„Přiznávám,“ hlesl James.

„Na videu můžeme rozeznat dva frajírky, jak drží dveře zvenčí a nedovolí ti utéct z obchodu. Nechceš nám prozradit, o koho jde?“

„Nemám páru,“ zamumlal James. Věděl, že kdyby prásknul čtyři největší grázly v dětském domově, mohl by se rozloučit se životem.

„Proč mi to nechceš povědět, Jamesi? Nebýt jich, tak tu nesesíš.“

„Nikdy v životě jsem je neviděl!“ trval James na svém.

„Mně osobně připomínali Vincenta St Johna a Paula Puffina. Nejsou ti ta jména povědomá?“

„Nikdy v životě jsem je neslyšel.“

„Tak dobrá, Jamesi. Končím výslech.“

Seržant Davies vypnul magnetofon.

„Kdo si hraje s ohněm, musí se spálit, Jamesi. Kamarádíčkování s těma dvěma je jako hrát si s dynamitem.“

„Udělal jsem kravinu,“ kál se James. „Potrestejte mě, jak si zasloužím.“

„O to se bát nemusíš, Jamesi. Skončíš před soudem pro mladistvé. Soudce ti nejspíš napaří dvacet liber pokuty. Ale ty to musíš nazírat z širší perspektivy, chápeš?“

„Jak to myslíte?“ zeptal se James.

„Viděl jsem už stovky kluků, jako jsi ty, Jamesi. Všichni začínali stejně jako ty. Drzí fakani. Pak byli starší. Uhrovitější a vlasatější. Šli z průšvihu do průšvihu, ale nic pořád vážného. Ale nakonec vyvedou skutečnou pitomost. Někoho pobodají, chytanou je při prodeji drog, při ozbrojené loupeži, něco na tenhle způsob. Polovičku času probrečí. Nebo jsou tak šokovaní, že se nevzmůžou na slovo. Je jim šestnáct nebo sedmnáct a mají vyhlídku na sedm let za mřížemi. Ve svém věku možná vyvázneš skoro bez trestu, ale jestli do budoucna nezačneš promýšlet každý svůj krok, můžeš většinu života hnít v cele.“

9. HODNĚ DIVNÉ

Tenhle pokoj byl luxusnější než v Nebraska House. Za prvé byl jednolůžkový. Televizor, varná konvice, telefon a miniaturní lednička. Bylo to jako hotel, když maminka vzala jeho i Lauren do Disney Worldu. James neměl potuchy, kde je a jak se sem dostal. Poslední, co si pamatoval, byla Jennifer Mitchumová, jak mu po návratu do dětského domova nařizuje, ať ji doprovodí nahoru do kanceláře.

James se zavrtal pod přikrývku a uvědomil si, že je nahý. To bylo hodně ujeté. Posadil se a vyhlédl z okna. Bylo vysoko a nabízelo vyhlídku na atletickou dráhu. Běhali tam kluci v tretrách. Další měli lekce tenisu na antukových kurtech o kus dál. Na první pohled to byl dětský domov a o kilometry hezčí než Nebraska House.

Na podlaze ležela hromádka čistého oblečení: bílé ponožky a boxerky, vyžehlené oranžové tričko, zelené kalhoty ve vojenském stylu s kapsami na zip a šněrovací boty. James boty zvedl a prozkoumal je: vůně gumy a lesklé černé podrážky. Byly nové.

Ten vojenský střih vedl Jamese k otázce, zda nejde o ústav pro problémové děti. Navlékl si prádlo a studoval logo vyšité na tričku. Okřídlené batole sedící na míči. Při bližším zkoumání se z míče vyloupila zeměkoule a daly se rozeznat obrysy Evropy a obou Amerik. Dole byla řádka tiskacích písmen: *CHERUB*. James si nad nimi lámal hlavu, ale nedávalo mu to smysl.

Děti venku na chodbě měly stejné boty a kalhoty jako James, ale trička buď černá, nebo šedá, všechna však s logem *CHERUB*.

James oslovil chlapce, který se k němu blížil.

„Nevím, co dělat.“

„Nesmím mluvit s oranžovým,“ usekl chlapec, ani se nezastavil.

James se rozhlédl do obou stran. Všude se táhly řady dveří. Na jednom konci zahlédl dvě mladičké dívky. Ale i ony měly šněrovací kanady a zelené kalhoty.

„Hele,“ řekl James. „Můžete mi poradit, kam bych měl jít?“

„Nesmíme mluvit s oranžovým,“ odpověděla jedna dívka.

Druhá s úsměvem zopakovala: „Nesmíme mluvit,“ ale ukázala k výtahu a pak rukou udělala pohyb dolů.

„Díky,“ kývl James.

Počkal si na výtah. Uvnitř bylo několik dalších chlapců a jeden dospělý, všichni v uniformních kalhotách a kanadách, ale s bílým tričkem CHERUB. James ho oslovil.

„Nesmím mluvit s oranžovým!“ oznámil dospělý, ale zvedl jeden prst.

Až do téhle chvíle James předpokládal, že jde o vtípek, kterým si vystřelili z nového přírůstku, ale že se připojil i dospělý, to už bylo divné. Uvědomil si, že ten prst mu napovídá, aby vystoupil v prvním podlaží. Byla to recepce. Hlavním vchodem viděl do zelené zahrady, kde vodotrysk chrlil vodu do pětimetrové výše. Uprostřed něj byla soška, okřídlené batole sedící na zeměkouli, stejně jako na tričkách. James došel k postarší paní sedící za recepčním pultem.

„Prosím, neříkejte: *Nesmím mluvit s oranžovým*, já jen...“

Nestihl větu dokončit.

„Dobré ráno, Jamesi. Doktor McAfferty by tě rád viděl ve své pracovně.“

Odvedla Jamese krátkou chodbou a zaklepala na dveře.

„Dále!“ vybídl ho hlas s měkkým skotským přízvukem.

James vstoupil do kanceláře s okny sahajícími od podlahy až ke stropu a s praskajícím krbem. Stěny byly lemované knihami v kožených vazbách. Doktor McAfferty se zvedl od stolu a pevně stiskl Jamesovu dlaň.

„Vítej do tábora CHERUB, Jamesi. Jsem doktor Terrence McAfferty, předseda. Pro všechny jsem Mac. Posad' se.“

James si odtáhl židli od Mácova stolu.

„Ne tady, u ohně,“ řekl Mac. „Musíme si promluvit.“

Dvojice se usadila do křesel ke krbu. James zpola očekával, že Mac si přes kolena přehodí přikrývku a na dlouhé vidličce si začne něco opékat.

„Hele, já vím, že to zní hloupě,“ ozval se James. „Ale nemůžu si vybavit, jak jsem se sem dostal.“

Mac se usmál. „Ten člověk, co tě sem přivezl, ti dal injekci do paže, abys usnul. Byla velmi slabá. Žádné vedlejší účinky, aspoň doufám!“

James pokrčil rameny. „Cítím se prima. Ale proč mě vlastně uspával?“

„Nejdřív ti vysvětlím, co je CHERUB. Potom se můžeš ptát. Vyhovuje?“

„Asi jo.“

„Tak, jaký máš první dojem?“

„Jak to vypadá, některý dětský domovy dostávají víc peněz než ostatní,“ zamyslel se James. „Tohle je bomba.“

Doktor McAfferty zařval smíchy. „Jsem rád, že se ti tu líbí. Máme dvě stě osmdesát žáků. Čtyři plavecké bazény, šest krytých tenisových kurtů, fotbalové hřiště s úpravou pro každé počasí, tělocvičnu a střelnici, abych se zmínil aspoň o tom hlavním. V třídách je deset žáků nebo i méně. Každý se učí nejméně dva cizí jazyky. Na prestižních univerzitách studuje vyšší procento našich žáků než z nejlepších gymnázií. Jak by se ti zamlouvalo bydlet tady?“

James pokrčil rameny. „Krásný to je, tolik zahrad a tak. Ale ve škole nejsem žádný zázrak.“

„Kolik je odmocnina ze čtyř set jednačtyřiceti?“

James se na pár vteřin zamyslel.

„Dvacet jedna.“

„Znám spoustu velice chytrých lidí, kteří by tuhle společenskou hádanku v životě nezvládli,“ usmál se Mac. „Včetně mě.“

„Jo, v matice jsem dobrý,“ zazubil se James rozpačitě. „Ale v ostatních předmětech jsem nikdy neměl dobrý známky.“

„A to proto, že nejsi chytrý, nebo že nejsi pilný?“

„Vždycky se začnu nudit a nakonec všechno zbodám.“

„Jamesi, naše studenty vybíráme podle jistých kritérií. Za prvé, musejí zvládnout náš vstupní test. Za druhé, což je poněkud neobvyklá podmínka, musíš souhlasit s rolí agenta Britské výzvědné služby.“

„Cože musím?“ zeptal se James, který se domníval, že se přeslechl.

„Špion, Jamesi. CHERUB je součástí Britské výzvědné služby.“

„Ale k čemu potřebujete děti jako špiony?“

„Protože děti mohou dělat věci, co dospělí nemůžou. Zločinci využívají děti naprosto běžně. Uvedu ti to na příkladu vloupání do domu:

Představ si, že dospělý muž zaklepe o půlnoci na dveře staré paní. Většině lidí by to připadalo podezřelé. Kdyby muž požádal, zda smí dovnitř, paní by nesouhlasila. I kdyby ten muž tvrdil, že je mu zle, možná by mu zavolala sanitku, ale dovnitř by ho stejně nepustila.

A teď si představ, že stejná dáma přijde ke dveřím a tam stojí malý kluk a brečí jí na prahu. *Tat'kovo auto nabouralo na rohu ulice. Tatka se nehýbe. Prosím, pomozte mi.* Paní by vmžiku otevřela dveře dokořán. A chlapcův tatíček by ji vmžiku majznuł kyjem přes hlavu a zdrhnul by se všemi penězi, co si schovávala pod matrací. Vůči dětem jsou lidé zákonitě míň podezřívaví. Zločinci to využívají už celá staletí. A v CHERUB my to obracíme proti nim a využíváme děti, abychom zločince polapili.“

„Proč jste si vybrali mě?“

„Protože jsi inteligentní, fyzicky zdatný a miluješ průšvihy.“

„A to není špatný?“ žasl James.

„Potřebujeme děti, které žízň po kapce vzrušení. Vlastnosti, které tě v normálním světě dostanou do problémů, jsou pro nás přínosem.“

„To zní docela super,“ kývl James. „A je to nebezpečný?“

„Většina úkolů je poměrně bezpečná. CHERUB funguje už přes padesát let. Za celou tu dobu zemřely čtyři děti a pár dalších zranili. To je zhruba stejný počet dětí, jež zahynuly při dopravních nehodách v typické městské škole, ale pořád o čtyři víc, než se nám zamlouvá. Ředitelem tu jsem už deset let. Naštěstí jsme za celou tu dobu měli jen jeden těžký případ malárie a jedno postřelení do nohy.

Nikdy bychom tě neposlali plnit úkol, který by zvládl dospělý. Všechny úkoly musí nejprve schválit etická komise. Všechno ti vysvětlíme a ty máš bezvýhradné právo misi odmítnout nebo to vzdát kdykoliv v jejím průběhu.“

„A jak mi zabráníte, abych vás neprásknul, kdybych se rozhodl k vám nejít?“ zajímal se James.

Mac se napřimil v zádech a zatvářil se mírně rozpačitě.

„Nic nezůstane v utajení navždycky, James, ale co bys řekl?“

„Jak to myslíte?“

„Představ si, že sis vyhledal telefonní číslo celonárodního deníku. Mluvíš s reportérem ze zpravodajství. Co bys řekl?“

„E... Že existuje škola, kde cvičej děti na špiony, a že jsem tam byl.“

„Kde to je?“

„Nevím... To proto jste mě přece nadrogovali, ne? Abych nevěděl, kde jsem.“

Mac přikývl. „Přesně tak, Jamesi. Další otázka od redaktora: Přinesl sis nějaký důkaz?“

„No...“

„Před odchodem tě prohledáme, Jamesi.“

„Tak teda asi žádný.“

„Znáš nějakého spolupracovníka té organizace?“

„Neznám.“

„Máš tedy vůbec nějaký důkaz?“

„Ne.“

„A myslíš, že noviny tvůj příběh otisknou, Jamesi?“

„Neotisknou.“

„Když se s dobrodružstvím z dnešního rána svěříš svému nejlepšímu kamarádovi, uvěří ti?“

„Tak jo, chápu, co tím chcete říct. Nikdo mi neuvěří ani slovo, takže to rovnou můžu držet klapačku.“

Mac se usmál. „Jamesi, sám bych to nevyjádřil líp. Máš ještě nějaké otázky?“

„Přemýšlel jsem, co znamenají písmena CHERUB!“

„Ano, to je zajímavé. Ty iniciály vymyslel náš první předseda. Nechal vytisknout spoustu hlavičkových dopisních papírů. Bohužel, měl velmi bouřlivý vztah se svou ženou. Zastřelila ho dřív, než stačil komukoliv prozradit, co znamenají. Byla válka a my nemohli jenom tak vyhodit šest tisíc hlavičkových papírů, takže se zůstalo u CHERUB. Kdyby tě někdy napadlo, co ty iniciály znamenají, laskavě mi to pověz. Tahle situace nás občas dostává do velmi trapných situací,“

„Nejsem si jistý, že vám věřím,“ řekl James.

„Možná bys neměl,“ souhlasil Mac. „Ale proč bych ti lhal?“

„Možná že kdybych znal význam iniciál, napovědělo by mi to polohu místa nebo něčí jméno nebo tak podobně.“

„A to se mě snažíš přesvědčit, že by z tebe nebyl dobrý špion?“

James se neubráníl úsměvu.

„Tak či onak, Jamesi, pokud chceš, můžeš podstoupit vstupní zkoušku. Povedeš-li si dobře, nabídnu ti přijetí a ty se na pár dní můžeš vrátit do Nebraska House, abys měl čas se rozhodnout. Zkouška se skládá z pěti částí a potrvá až do večera. Jsi pro?“

„Asi jo,“ řekl James.

10. TESTY

Mac převezl Jamese v golfovém vozíku na opačný konec kampusu CHERUB. Zastavili před budovou v tradičním japonském stylu se sedlovou střechou vyrobenou z obřích sekvojových polen. V okolí byl uhrabaný štěrk a rybníček plný oranžových rybek.

„Ta budova je nová,“ vysvětlil Mac. „Jedna naše žačka odhalila podvodníka s falešnými léky. Japonské farmaceutické společnosti tak zachránila stovky životů a miliardy jenů. Japonci nám poděkovali tím způsobem, že financovali nové dojo.“

„Co je dojo?“ zajímal se James.

„Hala pro trénink bojových umění. Je to japonské slovo.“

James a Mac vstoupili dovnitř. Trénovalo tam třicet dětí v bílých pyžamech, převázaných černými nebo hnědými pásy, kroutili se navzájem do bolestivých poloh nebo se nechávali přehazovat přes rameno a bez problémů opět vyskakovali na nohy. Mezi nimi rázovala přísná japonská dáma a tu a tam se zastavila a vřískala kritiku kombinací japonštiny a angličtiny, které James v nejmenším nerozuměl.

Mac zavedl Jamese do menší místnosti. Podlahu pokrývala pružná modrá matrace. Vzadu stál mrštný kluk a dělal provazy. Byl o víc než o deset centimetrů menší než James a přes bílý karate úbor měl černý pás.

„Sundej si boty i ponožky,“ vyzval Mac. „Dělals už někdy bojové umění?“

„V osmi jsem zašel na pár lekcí,“ přiznal James, „ale nudilo mě to. Vůbec to nevypadalo jako tady. Všichni byli trapný.“

„Tohle je Bruce,“ pravil Mac. „Bude s tebou zápasit.“

Bruce přistoupil blíž, uklonil se a potřásl Jamesovi rukou. Jamesovi stouplu sebevědomí, když stiskl Bruceovy kostnaté prstíky. Bruce možná uměl pár líbivých cviků, ale James usoudil, že mezi nimi rozhodne výška a váha.

„Pravidla,“ pokračoval Mac. „Vítězem se stává ten, kdo si pětkrát podrobí soupeře. Soupeř se může podrobit slovně nebo poklepáním rukou o matraci. Každý ze soupeřů může ze zápasu kdykoliv odstoupit. Soupeře si můžete podrobit jakýmkoliv způsobem kromě úderů do varlat a píchání do očí. Oba jste mi rozuměli?“

Chlapci přikývli. Mac podal Jamesovi chránič zubů.

„Postavte se dva metry od sebe a připravte se na první kolo.“

Chlapci se přesunuli do středu matrace.

„Rozbiju ti nos,“ řekl Bruce.

James se zazubil. „To můžeš zkusit, prcku.“

„Teď!“ ohlásil Mac.

Bruce se pohnul tak rychle, že James jeho dlaň nezahlédl dřív, dokud mu nenarazila do nosu. James klopýtavě ucouvl a kolem se rozstříkla jemná prška krve. Bruce podrazil Jamesovi nohy a povalil ho na matraci. Potom obrátil Jamese na břicho a bolestivě mu zkroutil zápěstí. Druhou rukou vyráchal Jamesovi obličej v krvi, jež mu kapala z nosu.

James přes chránič zubů zavřísknul: „Vzdávám se!“

Bruce vstal. James tomu zaboha nemohl uvěřit. Bruceovi stačilo sotva pět vteřin, aby ho přizabil. Otřel si zakrvácený obličej do rukávu trička.

„Připraveni?“ otázal se Mac.

James měl nos ucpaný krví. Lapal po dechu.

„Počkej, Macu,“ požádal Bruce. „Kterou rukou píše?“

James byl za těch pár vteřin odpočinku vděčný, ale nešlo mu do hlavy, proč se Bruce ptá na takovou hloupost.

„Kterou rukou píšeš, Jamesi?“ zopakoval Mac otázku.

„Levou,“ řekl James.

„Dobrá, teď!“

Vyloučeno, aby ho tentokrát Bruce stihl udeřit stejně rychle jako poprvé. James se vrhl kupředu. Potíž byla v tom, že než se k němu dostal, Bruce už tam nestál. James ucítil, jak ho zezadu někdo zvedá. Bruce mrštil Jamesem na záda a rozkročmo se na něho usadil. Sevřel stehna a vymáčknul Jamesovi vzduch z plic. James se snažil

uniknout, ale nemohl ani dýchat. Bruce chytil Jamese za pravou ruku a kroutil mu palcem, až se ozvalo hlasité lupnutí.

James vykřikl. Bruce zaťal pěst a vyplivl svoje chrániče zubů. „Jestli se nevzdáš, dostaneš pěstí znovu do nosu.“

Ruka teď vypadala mnohem děsivěji, než když ji před pár minutami James tiskl na pozdrav.

„Vzdávám se,“ zahučel James.

Když se James ztěžka hrabal na nohy, opatrně si choval ruku. Krev proudící z nosu mu přes horní ret tekla do úst. Matrace byla plná rudých šmouh.

„Chceš pokračovat?“ zeptal se Mac.

James přikývl. Postavili se proti sobě potřetí. James věděl, že s obličejem zaplaveným krví a s tak bolestivou pravou rukou už nesnese jediný pohyb, nemá prostě šanci. Narůstal v něm ale tak šílený vztek, že byl odhodlaný urvat aspoň jednu pořádnou ránu, i kdyby ho to mělo zabít.

„Prosím tě, vzdej se,“ požádal Bruce. „Nerad bych ti vážně ublížil.“

James zaútočil, ani nečekal na signál ke startu. Opět minul. Bruce ho zasáhl patou rovnou do žaludku. James se zlomil v pase. Neviděl nic než zelené a žluté komety. Udržel se na nohou, ale cítil, jak mu Bruce kroutí ruku za záda.

„Teď ti zlomím paži,“ oznámil Bruce. „Ale nerad.“

James si přiznal, že zlomená paže je příliš.

„Vzdávám se!“ zařval. „Odstupuju!“

Bruce odstoupil a nabídl Jamesi ruku k závěrečnému stisku. „Prima zápas, Jamesi,“ pochválil ho s úsměvem.

James mu mdle potřásl rukou. „Myslím, žeš mi zlomil palec.“

„Je jen vykloubený. Ukaž.“

James natáhl ruku.

„Zabolí to,“ upozornil Bruce.

Zmáčkl Jamesův palec v kloubu. Kost skřípavě skočila na správné místo a James se bolestí až podlomil v kolenou.

Bruce se zasmál. „Jestli si myslíš, že to bolí, tak mně jednou zlomili nohu na devětkrát.“

James se svezl na podlahu. Bolestí v nose mu třeštila hlava, jako by mu ji mezi očima púlili pilou. Jen hrdost mu nedovolila brečet.

„Takže,“ ozval se Mac, „jsi připravený na další zkoušku?“

Ted' si James uvědomil, proč se Bruce zajímal, kterou rukou píše. Pravačka ho bolela tak strašně, že nebyla k užitku. James seděl v místnosti, obklopený dřevěnými psacími stoly. Test tu psal jako jediný. Do každé nosní dírky měl zastrčené útržky papírového kapesníku a oblečení příšerně zřízené.

„Jednoduchý inteligenční test, Jamesi,“ vysvětlil Mac. „Míchance verbálních i matematických schopností. Máš na to pětáctýřet minut, začni teď!“

Cím se v testu dostával dál, tím otázky byly těžší. Normálně by to nebyla žádná hrůza, ale Jamese bolelo tělo na zhruba pěti různých místech, krvácel z nosu a kdykoliv zavřel oči, měl dojem, že uplouvá dozadu. Když čas vypršel, zbývaly mu ještě tři stránky testu.

* * *

Konečně mu z nosu přestala téct krev a opět mohl hýbat pravou rukou, ale moc spokojený nebyl. Nevěřil, že v prvních dvou zkouškách si vedl zvlášť dobře.

V přeplněné jídelně to bylo divné. Třikrát si vyslechl *Nesmím mluvit s oranžovým*, než mu někdo ukázal příbory. James si vzal cihlu lasagní s kusem česnekového chleba a luxusní pomerančovou pěnu posypanou čokoládovými hoblinkami. Když se usadil ke stolu, uvědomil si, že včera nevečeřel a padá hladý. Jídlo bylo stokrát lepší než mražené hotovky v Nebraska House.

„Jíš rád kuře?“ zeptal se Mac.

„Jasně,“ přisvědčil James.

Seděli v miniaturní kanceláři. Odděloval je psací stůl, na kterém ležela jediná věc – kovová klec s živým kuřetem.

„A snědl bys rád i tohle kuře?“

„Je živý.“

„To vidím, Jamesi. Chtěl bys ho zabít?“

„Ani ve snu.“

„Proč ne?“

„Je to krutý.“

„Jamesi, říkáš to proto, že se chceš stát vegetariánem?“

„To ne.“

„Pokud si myslíš, že zabíjet kuřata je kruté, proč je docela spokojeně jíš?“

„Nevím,“ řekl James. „Je mi dvanáct. Sním všechno, co mi šoupnou na stůl.“

„Jamesi, chci, abys to kuře zabil.“

„To je blbý test. Co to má dokázat?“ bránil se James.

„O účelu každého testu nehodlám diskutovat dřív, dokud je nebudeš mít za sebou. Zabij to kuře. Když to neuděláš ty, udělá to někdo jiný. Proč by to někdo dělal místo tebe?“

„Dostane za to zapláceno,“ argumentoval James. Mac vytáhl peněženku a na klec položil pětilibrovou bankovku.

„Teď jsi dostal zapláceno, Jamesi. Zabij to kuře.“

„Já...“

James zaboha nedokázal vymyslet další argumenty a sliboval si, že když kuře zabije, projde úspěšně aspoň jedním testem.

„Tak jo. Jak ho mám zabít?“ Mac podal Jamesovi propisovačku.

„Špičkou ho bodni těsně pod hlavu. Přesné bodnutí přetrhne hlavní krční tepnu zásobující mozek a přeruší průdušnici, takže pták nebude moct dýchat. Během třiceti vteřin by měl být po smrti.“

„To je nechutný,“ postěžoval si James.

„Otoč ptáka ocasem od sebe. Šok způsobí, že se poměrně prudce vyprázdní.“

James uchopil propisovačku a sáhl do klece.

James se přestal užírat vzpomínkou na teplou kuřecí krev a výkaly hned v tu ránu, jak uviděl dřevěnou překážku. Začínalo se dlouhým šplháním po provazovém žebříku. Pak následovalo sklouznutí po dřevěné tyči, šplh po dalším žebříku a skákání po úzkých prknech, mezi kterými byly díry. James netušil, kam ho to vede, protože překážková dráha byla schovaná za stromy. Věděl

pouze tolik, že postupně se mu zdála čím dál vyšší a dole nebyly žádné záchranné sítě.

Mac představil Jamese jeho vůdcům, dvojici atletických šestnáctiletých mladíků v námořnicky modrých tričkách CHERUB, kteří se jmenovali Paul a Arif. Šplhali po žebříku, James mezi oběma staršími chlapci.

„Nesmíš se dívat dolů,“ upozornil Arif. „V tom je celý vtip, jasný?“

James se sklouzl po tyči, ručkoval, i když musel přemáhat bolest v pravém palci. První mezera mezi prkny byla jen metr široká. James ji zvládnul po malém povzbuzení. Pak vyšplhali po dalším žebříku a přešli další prkenné lávky. Tyhle visely dvacet metrů nad zemí. James našlapoval opatrně a díval se přímo před sebe. Dřevo ve větru vrzalo.

Mezi následující sadou lávek byla jeden a půl metru široká mezera. Na zemi docela jednoduchý skok, ale tady šlo o dvě mokrá prkna v dvacetimetrové výšce, takže James zpanikařil. Arif udělal pár rychlejších kroků a zlehka přeskočil.

„Je to snadný, Jamesi,“ lákal ho. „No tak, tohle je poslední část.“

Zaskřehotal pták. James ho sledoval pohledem. Teď konečně spatřil, jak je vysoko, a začal panikařit. Letící mraky v něm vyvolávaly dojem, že padá.

„Nemůžu tu zůstat stát,“ vyhrkl. „Poblinkám se.“

Paul ho popadl za ruku.

„Nedokážu to,“ řekl James.

„Jasně že dokážeš!“ ujistil ho Paul. „Kdyby to bylo na zemi, ani by ses nezastavil.“

„Jenže tohle na žádný zatracený zemi není!“ rozkřikl se James.

Najednou mu nešlo do hlavy, proč stojí dvacet metrů nad zemí, s hlavou třešticí bolestí a s bolavým palcem a celý zamazaný zaschlou kuřecí krví a výkaly. Vzpomněl si, že v Nebraska House to stojí za starou bačkoru a co říkal seržant Davies o tom, že jeho sklon k průšvihům ho zavede do vězení. Ten skok stál za risk. Mohl mu změnit celý život.

Rozběhl se. Když přistál na prkně, roztřásl se. Arif ho zachytil. Došli na balkon lemovaný z obou stran zábradlím.

„Výborně!“ pochválil ho Arif. „Teď už nám zbývá jen poslední kus.“

„Cože?“ podivil se James. „Vždyť jsi právě řekl, že to je poslední věc. Teď už jenom slezeme po žebříku.“

Podíval se. Byly tam dva háky určené na zavěšení provazového žebříku. Ale žebřík tam chyběl.

„To se budeme muset vrátit stejnou cestou?“ děsil se James.

„Kdepak,“ uklidňoval ho Arif. „Musíme skočit.“

James nevěřil vlastním uším.

„Je to snadné, Jamesi. Při skoku se musíš co nejvíc odrazit a dole dopadneš do nafukovací matrace.“

James se podíval na blátivě modrý čtverec dole na zemi.

„A co ty větve, co jsou v cestě?“ zeptal se.

„Jsou hodně tenké,“ řekl Arif. „Ale když o ně zavadiš, štípe to jako čert.“

Arif skočil první.

„Můžeš!“ zařvala Arifova miniatura zdola.

James stál na konci prkna. Paul do něho strčil dřív, než se ke skoku sám rozhodl. Let byl nádherný. Větve byly tak blízko, až vzájemně splývaly. S tupým žuchnutím přistál na nafukovací matraci. Jediné zranění byla řezná rána na paži, kde ho švihla větvíčka.

James zvládnul uplavat jenom pár temp a pak ho bez výjimky ochromil strach. Neměl tátu, který by ho naučil plavat. Jeho maminka se bazénu vždycky vyhýbala, protože byla tlustá, a když byla v plavkách, všichni se jí smáli. Do bazénu se James dostal jediné se školou. Dva kluci, které James na souši šikanoval, ho zatáhli do hloubky a tam ho nechali. Naštěstí ho někdo včas vytáhnul a instruktor mu musel vypumpovat vodu z plic. Poté se James bez výjimky odmítal převléknout do plavek a hodiny plavání trávil nad časopisem v šatně.

James stál na kraji bazénu, kompletně oblečený. „Ponoř se, vylov ze dna cihlu a doplav na protější stranu,“ vybídl ho Mac.

James uvažoval, zda to riskne. Díval se na chvějící se cihlu a představil si ústa plná chlorované vody. Ucouvl od bazénu, strachy se mu dělalo nevolno.

„Tohle nedokážu,“ přiznal. „Nepřeplaval bych bazén ani na šířku.“

James byl zpátky tam, kde začínal, před krbem v pracovně doktora McAffertyho.

„Co myslíš, když je po zkouškách, máme ti tu nabídnout místo?“ zeptal se Mac.

„Tipuju, že nejspíš ne,“ odpověděl James.

„První test jsi zvládl na výbornou.“

„Vždyť jsem Brucea ani jednou nepraštil!“ namítal James.

„Bruce je špičkový znalec bojových umění. Samozřejmě, že bys zkouškou prošel i v případě, kdybys zvítězil, ale to bylo nepravděpodobné. Odstoupil jsi ve chvíli, kdy jsi pochopil, že vyhrát nemůžeš a Bruce ti hrozil vážným zraněním. To je důležité. Nevidím nic hrdinského na tom, když se člověk nechá vážně zranit, jenom aby si zachoval hrdost. A co bylo hlavní, před další zkouškou sis nevyžádal odpočinek a nestěžoval sis na zranění. To dokazuje, že máš silný charakter a upřímnou touhu tvořit součást CHERUB.“

„Bruce si se mnou akorát pohrával, nemělo smysl pokračovat v tom dál,“ vysvětlil James.

„Přesně tak, Jamesi. Ve skutečném zápase by Bruce použil kravatu, takže bys buď upadl do bezvědomí, nebo zemřel, to jak by vybral on sám. Navíc jsi slušně zabodoval v testu inteligence. Jedinečně v matematických otázkách, nadprůměrně ve verbálních. A co myslíš, jak jsi zvládnul třetí zkoušku?“

„Kuře jsem přece zabil!“ řekl James.

„Ale znamená to, žeš zkoušku udělal?“

„Myslel jsem, že chcete, abych ho zabil.“

„Kuře mělo otestovat tvou morální odvahu. Prošel bys dobře, kdybys kuře popadl a rovnou zabil nebo kdybys prohlásil, že jsi proti zabíjení, a zkrátka to odmítl udělat. Podle mě jsi odvedl špatný výkon. Zabít to kuře jsi stoprocentně nechtěl, ale nechal ses k tomu umluvit. Dávám ti dostatečnou, protože nakonec jsi dospěl k

rozhodnutí a uskutečnil ho. Kdybys stále váhal nebo kdyby se ti dělalo nevolno, byla by to nedostatečná.“

James měl radost, že prvními třemi zkouškami prošel.

„Ve čtvrté zkoušce jsi uspěl na výbornou. Místy ses bál, ale pak jsi sebral odvalu a překážku překonal. A pak tu máme poslední zkoušku.“

„Tam jsem určitě propadl,“ povzdechl si James.

„Věděli jsme, že neumíš plavat. Kdybys to překonal a cihlu zachránil, dostal bys výbornou. Kdybys skočil do vody a my tě museli zachránit, pak by to svědčilo o tvém špatném úsudku, a ty bys propadl. Ale tys poznal, že úkol je nad tvé síly, a ani ses o to nesnažil. Doufali jsme, že se zachováš právě takhle.“

Závěrem konstatuji, Jamesi, žes obstál dobře. S radostí ti nabízím místo v CHERUB. Teď tě dopravíme zpátky do Nebraska House a do dvou dnů očekávám tvoje definitivní rozhodnutí.“

11. ROZHODNUTÍ

První část cesty do dětského domova strávil James zavřený v zadní části dodávky. I když padal únavou a řidič nesměl mluvit, stejně nedokázal spát. Po pár hodinách řidič zastavil u benzínky. Oba vypili hnusný čaj a odskočili si. Zbytek cesty směl James sedět v kabině. Přečetl si hned první ceduli, kterou zahlédl: byli poblíž Birminghamu a mířili do Londýna. O poloze CHERUB mu to moc nenapovědělo. James počítal, že ujeli hodně přes sto kilometrů.

Ve tři ráno James dorazil zpátky do Nebrasky. Hlavní vchod byl zamčený. James stiskl zvonek a čekal snad věčnost. Vychovatel nejprve baterkou posvítil Jamesovi do obličeje a teprve pak vyháknul řetěz.

„Pro všechno na světě, kdes byl?“

Jamese nenapadlo, že CHERUB ho odveze, aniž to někomu oznámí. Horečně pátral po výmluvě.

„Procházel jsem se.“

„Šestadvacet hodin?“

„No...“

„Běž si lehnout, Jamesi. Vyřídíme si to s tebou ráno.“

Po CHERUB mu Nebraska připadala ještě ošumělejší. James se do pokoje vplížil, ale Kyle se stejně probudil.

„Tě zdravím, Einsteine,“ přivítal Jamese. „Kdes byl?“

„Spi dál,“ broukl James.

„Už jsem se doslechl o tvém dobrodružství s chlastem. Deset bodů z deseti v testu oslovství.“

James si stříknul do nosu sprej proti bolesti, co mu dali v CHERUB, a začal se svlékat.

„Nemůžu říct, žes mě nevaroval,“ připustil.

„Vince je podělaný strachy,“ prozradil Kyle. „Myslí si, žes ho prásknul a pak tě přesunuli do jiného domova, aby tě ochránili.“

„Neprásknul jsem ho!“ prohlásil James. „Ale pomstít se mu musím.“

„Neplácej, Jamesi. Stačí sebemenší záminka a rozkrájí tě na třásně.“

Ráchel zalomcovala Jamesem, aby ho probudila.

„Co tady děláš tak pozdě, Jamesi? Je půl jedenácté! Měl bys být ve škole.“

James se posadil a promnul si oči. Nos na dotek bolel. Aspoň už mu přestala třeštit hlava.

„Když já se vrátil až ve tři ráno.“

„Jsi trochu mladý, abys vytloukal noční podniky, ne?“

„Když já jsem, to...“

James nedokázal vymyslet slušnou výmluvu, proč se ukázal až ve tři v noci.

„Oblékni si školní uniformu a švihej do školy. Máš na to dvacet minut.“

„Jsem unavený.“

„A čím je to vina?“

„Je mi zle,“ ukázal James na svůj nos.

„To ses rval?“

„Nerval.“

„Tak jak jsi k tomu přišel?“

„Asi jsem spal ve špatný poloze.“

Ráchel vyprskla smíchy.

„Jamesi, co tu dělám, slyšela jsem všelijaké výmluvy, ale monokl a napuchlý nos od spaní ve špatné poloze je ta nejhorší ze všech.“

„Já mám monokl?“

„Supermodrák.“

James si konečky prstů prozkoumal bolavou plošku pod okem. Po monoklu toužil snad odjakživa, vypadá to bombově.

„Můžu za ošetřovatelkou?“ zeptal se s nadějí.

„Tady žádnou nemáme. Ale ve škole na West Road ano.“

„Prosím tě, neposílej mě do školy, Ráchel. Fakt umírám.“

„Jsi u nás tři týdny, Jamesi. Vyfasoval jsi napomenutí od policie, zadrželi tě za krádež piva, ze školy přišla stížnost na tvoje chování ve třídě a teď se vypaříš na jeden a půl dne. Jsme tady hodně mírní, ale

nějakou hranici musíme stanovit. Koukej si obléknout uniformu. A jestli si chceš stěžovat, rač nakráčēt za ředitelem.“

James si zrovna cpal učebnice do batohu, když přišla Jennifer Mitchumová.

„Nejsi na školu moc unavený, Jamesi?“

„Ráchel mě nutí jít.“

Jennifer zamkla dveře a posadila se na Kyleovu postel.

„Ty testy byly vyčerpávající, vid’?“

„Co?“

„Vím, kdes byl, Jamesi. Jsem jedním z těch, kdo tě doporučil.“

„Poslední, na co si vzpomínám, je vaše pracovna v patře. Takže to vy jste mi dala injekci, abych usnul?“

Jennifer se usmála. „Vinna, slavný soude... Tak už jsi přemýšlel, jestli se přidáš k CHERUB?“

„Je to tam o moc lepší než tady. Nevidím důvod, proč bych tam nešel.“

„Je to fantastická příležitost. Já si to tam úžasně užívala.“

„Vy jste byla u CHERUB?“ vyjevil se James.

„Kdysi dávno v době kamenné. Maminka a tatínek mi zemřeli při výbuchu plynu. Naverbovali mě z dětského domova, navlas jako tebe.“

„A to jste fakt špiónila, a vůbec všechno?“

„Čtyřicet úkolů. Stačilo to na černé tričko.“

„Co je to?“ vyzvídál James.

„Všiml sis, že v CHERUB lidé nosí různobarevná trička?“

„Jasně. Se mnou se nikdo nebavil, protože jsem měl oranžový.“

„Oranžové tričko je pro hosty. Mluvit s hostem se smí jen po povolení od Maca. Červené tričko je pro mladší děti, které se vzdělávají výhradně v kampusu CHERUB. Po desátých narozeninách začnou se základním výcvikem, a pokud chtějí, stanou se agenty. Světle modré tričko je pro děti ve výcviku. Po absolvování kurzu dostaneš šedé tričko. A poté můžeš *ztmavnout*, což znamená, že za vynikající výsledky na misi nebo na misích tě ocení tmavě modrým tričkem. A ty nejlepší z nejlepších čeká odměna v podobě černého trička, které je za špičkové výkony v dlouhé řadě misí.“

„V jak dlouhý?“

„Můžou to být tři čtyři skutečně prvotřídní mise, ale taky to může chtít deset misí. O tom rozhoduje prezident. A poslední tričko je bílé, pro personál a staré holky jako já.“

„Vy pořád ještě pracujete pro CHERUB?“ vyptával se James.

„Ne, pracuji pro radnici v Camden, ale když narazím na někoho, jako jsi ty, doporučím ho. Ale než se rozhodneš, ještě bych tě ráda varovala.“

„Před čím?“

„Život v kampusu bude ze začátku těžký. Budeš se muset naučit hodně věcí a CHERUB potřebuje, aby ses je naučil dřív, než budeš příliš starý na jejich využití. Všichni kolem budou ve všem lepší než ty. Myslíš, že se s tím vyrovnáš?“

„Chci to zkusit!“ prohlásil James. „Když mě tuhle zatkli, ten policista tvrdil, že kluci jako já spadnou úplně na dno a skončí ve vězení. Strašně mě to vyděsilo, protože *přesně* tak to dopadne pokaždý. Nikdy se nechci namočit do průšvihů, ale kdovíproč do něj vždycky spadnu.“

„Chceš si to tedy ještě chvíli promýšlet, nebo mám zavolat do CHERUB a ohlásit, že nastupuješ?“

„Už si nemám co rozmýšlet!“ řekl James.

Jamese vyzvedli ve tři hodiny, takže měl spoustu času si sbalit. Trochu mu to bylo líto kvůli Kyleovi. Byl to prima kluk a zasloužil si od života víc než usmolený pokoj v Nebraska House a třílibrové týdenní kapesné. James z hranicky odloupnul dvě padesátilibrovky a strčil je Kyleovi pod přikrývku. Pak chvatně načmáral vzkaz:

Kyle,

jsi kámoš. Stěhuju se do jinýho domova.

James

Kyle se objevil ve dveřích. James zpanikařil; ve vymyšlení výmluv byl žabař.

„V kolik přijede dodávka?“ zeptal se Kyle.

„Cože?“ nechápal James.

„Slyšels mě dobře. Kdy se ukáže spoj do CHERUB?“

„Tebe taky naverbovali?“

„Když mi bylo osm.“

„Nechápu,“ postěžoval si James.

Kyle začal vytahovat všechny věci ze své skříně.

„Před čtyřmi měsíci mě CHERUB vyslal na misi do Karibiku. Sálh jsem na něco, nač jsem sahat neměl, a vrátil to zpátky na špatný místo. Ten zločinec to zaregistroval, dostal podezření a zmizel. Nikdo neví kam. Dva roky práce deseti agentů britský výzvědný služby se spláchly do hajzlu. Všechno mou vinou.“

„Ale jak to souvisí s tím, že žiješ tady?“ zeptal se James.

„Když jsem se vrátil do CHERUB, nikdo mě zrovna nemiloval, tak mě poslali na verbovací misi.“

„Sem?“

„Přesně tak, Jamesi. Jsem zahrabaný v téhle díře a snažím se najít další dítě, co by se hodilo pro CHERUB. Když Jennifer uviděla zprávu z tvé školy, hned ji trklo, že bys mohl být vhodný typ. Postarala se, aby ses dostal na tenhle pokoj a já tě mohl oťuknout.“

„Takže to všechno, cos mi vykládal rodičích a tak, to byly lži?“

Kyle se usmál. „Stoprocentní fikce, promiň... Chtěl ses pomstít Vincemu. Máš nějaký plán?“

„Radils mi, ať se mu vyhýbám.“

„Nenávidím ho,“ svěřil se Kyle. „Byl u pěstounů a vyvolal rvačku se sedmiletým mrňousem. Shodil ho ze střechy a přerazil mu páteř. Ten mrňous zůstane nadosmrti na invalidním vozíku.“

„Ježíši.“

„Víš, kde skladují nový písek na batolecí pískoviště?“ zeptal se Kyle.

„Pod schody.“

„Dones dvě igelitový tašky. Sejdeme se před Vinceho pokojem.“

„Bude zamčený,“ poukázal James.

„S tím si dokážu poradit.“

James vyvlekl písek nahoru. Kyle otevřel Vinceův zámek a už byl uvnitř.

„Považoval jsem tě za čuně, dokud jsem neuviděl *tohle!*“ přivítal Jamese.

Vince a jeho mladší bratr Paul v úklidu skutečně nevynikali. Všude se válely hromady oblečení, časopisů a cédéček.

„Normální klučicí pokoj,“ pokrčil James rameny.

„Už dlouho nebude. Začni všude sypat písek, já jdu najít něco kapalného.“

James rozsypal písek do postelí, zásuvek a na psací stoly. Kyle čmajznu v kuchyňce maxi láhve s Pepsi. Oba je natřásli, takže po odšroubování uzávěru nápoj explodoval. Když skončili, všechno pokrývala hnědá břečka.

James se rozřehtal. „Děsně rád bych viděl, jak se zatváří.“

„To už budu dávno v tahu. Chceš se mrknout, co má ve skřínce?“

Kyle vytáhl z kapsy kovový předmět. „Co to je?“ vyzvídal James.

„Paklíč. Zvládne většinu zámků. Při základním výcviku se jím taky naučíš zacházet.“

„Super!“ zaradoval se James.

Kyle zasunul paklíč do Vinceho visacího zámku a viklal s ním tak dlouho, dokud se plechová dvířka prudce nerozlétla.

„Časopisy s ženskýma,“ řekl Kyle.

Vyhrnul je na podlahu.

„Počkej!“

„Co je?“ zajímal se James.

„Koukej na tohle.“

Na dně skříňky ležela řada vražedně vyhlížejících nožů.

„Zabavím je!“ oznámil Kyle. „Podej mi něco na zabalení.“

„Všechno je promáčený.“

„Na to kašlu,“ vrčel Kyle. „Těžko můžu jít po chodbě s tímhle svinstvem v rukou.“

James našel pod Paulovou postelí tričko, na které dopadlo jen trochu písku. Kyle nože zabalil.

„Bezva, Jamesi, kdy přijede dodávka?“

„Za dvacet minut.“

„Dvacet minut je sakra dlouho,“ ušklíbnul se Kyle. „Tuhle díru nenávidím!“

12. JMÉNO

James seděl v kanceláři Meryl Spencerové oblečený do uniformy CHERUB se světle modrým tričkem nováčka. Meryl byla v CHERUB Jamesovým rádcem. Kdysi na olympiádě v Atlantě vyhrála pro Keňu medaili ve sprintu a teď v kampusu dělala atletického trenéra. Svalnatýma nohama mohla lámat skály.

Meryl držela nad stolem, který je odděloval, Jamesův klíč od bezpečnostní schránky.

„S tímhle k nám moc dětí nepřichází,“ poznamenala Meryl.

„Našel jsem to, když maminka umřela,“ vysvětlil James. „Nevím, co v té schránce je.“

„Aha,“ udělala Meryl podezřívavě. „Tak my ti ten klíč uložíme do bezpečí. A co ty peníze, které Kyle našel u tebe v pokoji?“

James s otázkami ohledně peněz počítal. Sotva uviděl, jak Kyle otevřel Vinceovy skříňky, nutně si uvědomil, že kamarád musel prohrabat i všechny jeho věci.

„Ty byly maminčiny,“ odpověděl.

„Kolik toho je?“ zajímala se Meryl.

„Byly tam čtyři tisíce. Ale asi dvě stovky jsem už utratil.“

„Jenom čtyři tisíce?“

Meryl sáhla do zásuvky stolu a vytáhla zelenou destičku s obvody a změtí vodičů. James poznal, že přesně tohle vyrval z útrob kazetového magnetofonu.

„Uch,“ povzdechl si James. „Tak vy o tom víte?“

Meryl přikývla.

„Kyle našel střeva kazetáku v odpadcích hned prvního dne, co jste se poznali. Našel i schované peníze a my vydedukovali, že jsi je vytáhl z matčina trezoru. Dokonce jsi nějaké peníze nastrkal na co nejokatější místa, abys ošálil Rona, kdyby po nich náhodou šel. Když jsme si uvědomili, jaký chyták jsi vymyslel, udělalo to na nás všechny velký dojem. To také byl jeden z důvodů, proč jsi dostal pozvání do CHERUB.“

„Pořád nemůžu uvěřit, že jste tohle všechno na mě zjistili,“ postěžoval si James. Meryl se hlasitě rozesmála.

„Jamesi, my se tu snažíme najít důkazy o mezinárodních kartelech pašeráků drog a o teroristických skupinách. Žádný dvanáctiletý kluk nezná tolik triků co oni.“

James se rozpačitě pousmál. „Za tu lež se omlouvám. Hned mě to mělo trknout.“

„Vidíš dole tu běžeckou dráhu?“ zeptala se Meryl.

„Vidím,“ potvrdil James.

„Tak až mi zalžeš příště, donutím tě tam běhat kolečka tak dlouho, až tě bude brát závrať. Se mnou budeš jednat na rovinu, jasné?“

James přikývl.

„A co se stane s mými penězi dál? Odevzdáte je na policii?“

„Bože, to ne,“ uklidnila ho Meryl. „Rozhodně nemáme zájem na tom, aby se na tebe policie vyptávala. Já a Mac jsme to probrali ještě před tvým příchodem a myslím, že ti můžeme nabídnout rozumné řešení.“

Meryl položila na stůl dvě malé červené knížky.

„Spořicí účty,“ vysvětlila. „Polovina pro tebe. Polovina pro tvou sestru, až jí bude osmnáct. Když budeš chtít, můžeš si vyzvednout třicet liber měsíčně, a o narozeninách a Vánocích po stovce. Zní to fér?“

James přikývl.

„Jak se jmenuje tvoje sestra?“

„Lauren Zoe Onionsová.“

„A ty?“

„James Robert Choke.“

„Ne, myslím tvoje nové jméno,“ požádala Meryl.

„Jaký nový jméno?“ divil se James.

„Copak tě Mac neupozornil, že si máš vybrat nové jméno?“

„Ne.“

„Křestní jméno si můžeš nechat, pokud se ti líbí, ale potřebuješ nové příjmení.“

„Klidně jaký chceš?“

„Musí znít rozumně, Jamesi. Nic moc neobvyklého a musí odpovídat tvému etnickému původu.“

„Co je etnický původ?“ vyzvídá James.

„Rasový původ. Nemůžeš se jmenovat James Patel nebo James Bin Ládin.“

„Můžu si to kapku promyslet?“

„Je mi líto, Jamesi. Musím vyplnit formuláře. To jméno potřebuju okamžitě.“

James si říkal, že mít nové příjmení je super, ale v mozku měl jak vymetené.

„Poslyš, kdo je tvůj oblíbený zpěvák? Nebo oblíbený fotbalista?“ pomáhala Meryl.

„Docela ujde Avril Lavigne.“

„Takže James Lavigne.“

„Ne, už to mám!“ oznámil James. „Tony Adams, ten starý hráč Arsenalu. Chci se jmenovat James Adams.“

„Výborně. Bude to James Adams. Chceš si nechat i svoje druhé jméno Robert?“

„Jo. Ale nemohl bych být James Robert Tony Adams?“

„Tony je zkratka pro Anthony. Co tedy James Robert Anthony Adams?“

„Bezva!“ kývl James.

James Robert Anthony Adams měl dojem, že jeho nové jméno zní skutečně nóbl.

„Pošlu Kylea, ať ti ukáže tvůj pokoj. Se základním výcvikem začneš za tři týdny, pokud ovšem do té doby projdeš lékařskými testy a naučíš se plavat.“

„Mám se učit plavat?“ vyjevil se James.

„Základní výcvik nemůže začít, dokud nedokážeš uplavat padesát metrů. Zapsala jsem tě na dvě lekce denně.“

Kyle zavedl Jamese nahoru, kde byly ložnice.

„Bruce Norris vzkazuje, že tě chce vidět.“

Kyle zaklepal na dveře.

„Otevřeno!“ křikl Bruce zevnitř.

James následoval Kylea do Bruceova pokoje. Jednu stěnu pokrývaly police nacpané trofejemi. Druhou pokrývala změř krvavých plakátů na téma bojového umění.

„Ty plakáty jsou úchylný,“ poznamenal James.

„Díků,“ usmál se Bruce, vstal z postele a nabídl Jamesovi ruku. „Jenom jsem se chtěl ujistit, že po těch zkouškách na mě nejsi naštvaný.“

„Bez starosti,“ ujistil ho James.

„Chceš něco k pití nebo tak?“ nabízel Bruce a ukázal k ledniče.

„Ještě ani neviděl svůj pokoj,“ vysvětlil Kyle.

„Bude na tomhle patře?“ zajímal se Bruce.

„Jasně,“ potvrdil Kyle. „Hned naproti mně.“

„Super,“ řekl Bruce. „Čauky při večeři.“

James s Kylem vyšli na chodbu.

„Jde z něho trochu strach,“ poznamenal James. „Je divný být v místnosti s člověkem, co tě umí zabít holýma rukama.“

„Většina zdejších dětí by tě dokázala zabít do dvou vteřin, já jakbysmet. Bruce je fantastický. Hraje si na drsňáka, ale občas je úplný mimino. Když dokončil základní výcvik a dostal šedý tričko, uslyšel, že mrňousové v červených tričkách mají soutěž ve hledání velikonočních vajíček. Nedovolili mu, aby se k nim přidal, a on se rozbředel. Ležel v pokoji a bulel, no fakt, tři hodiny. A ještě něco, jenže to bys v životě neuhodl.“

„Co?“

„Spí s medvídkem.“

„Kecáš!“

„Přísahám, Jamesi. Jednou večer si Bruce zapomněl zamknout pokoj zevnitř, a tak to všichni viděli. V posteli měl malého modrého medvídky.“

Kyle se zastavil u pokoje, z jeho zámku trčel klíč.

„Tady,“ řekl. „Jsi doma.“

Jamesovy věci ležely na podlaze ještě nevybalené. Všechno v pokoji vypadalo nově. Slušně velký televizor i s videem. Počítač, varná konvice, mikrovlnka, minilednička. Na dvoulůžku silná příkrývka a na ní do hraničky vyrovnaná vyžehlená uniforma CHERUB.

„Ted' tě tu nechám, abys z toho mohl udělat chlívěk,“ řekl Kyle. „Zastavím se, až bude čas k večeři.“

James roztáhl závěsy a spatřil děti, které na umělém trávníku hrály fotbal. Všeho věku, kluky i holky. Nikdo to nebral vážně. Mrňousové seděli těm větším na ramenou.

James měl chuť se přidat, ale víc ho zajímal nový pokoj. Vedle postele byl telefon. Zvedl ho a dumal, komu zavolat, ale uslyšel nahranou zprávu: *Možnost vytáčení byla dočasně zrušena.*

Počítač se zdál nový, měl plochý LCD monitor a přípojku na internet. James si uvědomil to nejlepší ze všeho: poprvé v životě měl svou vlastní koupelnu. Na dveřích visel župan ze silného froté, ležely tam hromady různě velkých osušek a ručníků. Vana byla dost dlouhá, aby se v ní James mohl natáhnout. Kdovíproč ho napadlo vlézt oblečený dovnitř a vyzkoušet sprchu, takže se promáčel skrznastrz.

Vylezl z vany a zadíval se na všechny ty nenačaté lahvičky a balíčky: mýdlo, šampon, elektrický kartáček na zuby, deodorant, dokonce i krabička čokoládových pěnivých kuliček do koupele.

James se položil na postel a zabořil se do příkrývky. Jemně rozhoupal matraci a usmíval se jako blázen. Jen těžko si dokázal představit suprovější pokoj.

Večeře mohla být fantastická. Jídlo bylo vynikající: na výběr byl steak, ryba, čínské nebo indické jídlo a d'ábelsky dobré moučníky. James seděl s Brucem a Kylem a celou bandou dalších dětí. Všichni se zdáli prima a James si říkal, že děvčatům ty uniformy CHERUB fakt seknou. Průšvih byl v tom, že jakmile spatřili Jamesovo světle modré tričko nováčka, všichni začali vyprávět hororové historky o základním výcviku: o zimě a bahně, o hladovění, o zlomeninách a zašívání ran, o tom, že člověk musí cvičit tak dlouho, dokud se nepozvrací nebo neomdlí. Znělo to hrůzostrašně.

James stál v obchodě s potravinami. Na regálech ležely různé věci k občerstvení a láhve s nealko pitím.

„Vezmi si z lednice, co chceš,“ vybídl ho Kyle. „Je to zadarmo.“ James zdrceně civěl na dobroty a neřekl ani slovo.

„Ty kecy tě otrávil, co?“ zeptal se Kyle.

James přikývl. „Vážně to je tak zlý, jak všichni tvrdili?“

„Nebudu ti to lakovat na růžovo,“ řekl Kyle. „Základní výcvik bude nejhorších sto dní tvého života. Ale o to jde. Jakmile to budeš mít za sebou, už se nebudeš bát skoro ničeho na světě... Ale aspoň že to začne až za tři týdny.“

James vešel do pokoje. Zatímco byl na večeri, někdo mu pod dveře strčil časový rozvrh. Zítra ho čekala lékařská prohlídka, vyšetření u zubaře a dvě lekce v plavání.

13. JEHLA

Budík zazvonil v šest ráno. James zjistil, že někdy během noci se mu na stole objevily plavky a mapa. Takhle brzy všichni ještě spali. James zamířil do jídelny, kde snídali dva učitelé. Našel si noviny a zatímco žvýkal obilné vločky, listoval sportovní přílohou. Mapa byla velmi přehledná, ale James zaváhal, když si na dveřích u bazénu přečetl: *Cvičný bazén. Pouze děti do deseti let.*

James strčil hlavu do dveří. Bazén byl prázdný, délky tam dělala jen osamělá, zhruba patnáctiletá dívka. Sotva zahlédla Jamese, připlavala ke kraji a lokty se opřela o beton.

„Ty jsi James?“ zeptala se.

„Jo.“

„Já jsem Amy Collinsová. Budu tě učit plavání. Běž se dozadu převléknout.“

James se vysvlékl. Všiml si, že na lavičce leží Amyino černé CHERUB tričko a na háčku její podprsenka a kalhotky. James si původně dělal starosti, že jeho instruktor bude nějaký ranař, co na něho bude hulákat a šikanovat ho. Při pohledu na Amyino spodní prádlo si uvědomil, že zesměšnit se před dívkou bude ještě horší. Vyšel z šatny a zůstal stát u schůdků na mělkém konci bazénu.

„Pojď k tomuhle konci,“ vyzvala ho Amy.

James prošel po délce pětadvacetimetrového bazénu a přitom si nervózně četl značky hloubky. Hluboký konec měřil tři a půl metru.

„Postav se na okraj, aby ti palce přečnívaly do vzduchu,“ řekla Amy.

James se došoural ke kraji. Dno mu připadalo strašně daleko a chlor smrděl navlas stejně jako tehdy, když se topil.

„Zhluboka se nadechni. Skoč do vody a zadržuj dech, dokud nevyplaveš zpátky na hladinu.“

„Nezůstanu dole?“ staral se James.

„Lidi se ve vodě vznášejí, Jamesi. Zvlášť když mají plíce plné vzduchu.“

James se přihrčil ke skoku. Skoro cítil, jak má ústa ucpaná vodou.

„Nemůžu,“ přiznal se.

„Jsem tady a chytím tě. Neboj se.“

James nechtěl před dívkou vypadat jako zbabělec. Sebral odvahu a skočil do vody. Hlava se mu ponořila pod hladinu a to ticho působilo přízračně. Jamesova chodidla se dotkla dna bazénu, odrazil se nahoru. Sotva se obličejem dostal nad hladinu, zalapal po dechu a zamáchal pažemi. Amy neviděl. Zmocnil se ho stejný děs, jako když ho spolužáci skoro utopili.

Amy Jamese popadla a několikrát mohutně vykopla, aby ho postrčila k okraji bazénu. James se vyškrábal nahoru a kašlem se zlomil v pase.

„Prima, Jamesi. Naučil ses to nejdůležitější: když skočíš do vody, zase vyplaveš na hladinu.“

„Slíbila jsi, že mě chytíš!“ zavýčítal James.

Snažil se, aby to vyznělo našťavaně, ale uprostřed věty mu unikl křečovitý vzlyk.

„Co se člíš? Vždyť jsi to zvládl perfektně.“

„V životě se nenaučím plavat,“ postěžoval si James. „Vím, že to je hloupý, ale bojím se vody. Moje devítiletá sestra plavat umí, ale já se děsně bojím.“

„Uklidni se, Jamesi. Je to moje vina. Kdybych věděla, že jsi tak vyděšený, nikdy bych tě nenutila skočit.“

Amy vzala Jamese k mělkému konci bazénu. Seděli na kraji, bimbali nohama ve vodě a Amy se snažila Jamese upokojit.

„Asi si myslíš, že jsem srab,“ řekl James.

„Každý se bojí něčeho,“ odpověděla Amy. „Plavat jsem naučila už moře dětí. Tobě to možná bude trvat delší dobu než někomu, kdo si věří, ale nakonec to dokážeme.“

„Měl jsem zůstat ve starým domově,“ žaloval James. „Pro tohle nejsem dost dobrý.“

Amy objala Jamese kolem ramen. Nejdřív se cítil trapně. Na mazlení si připadal moc velký, ale Amy byla milá.

„Už z toho běžeckého pásu slez,“ vyzval ho lékař. Díky německému přízvuku připomínal komparzistu z filmu o druhé světové válce.

James měl na sobě kratásky a tenisky, z vlasů mu kapal pot a stékal mu po obličejí. Sestřička mu z hrudníku začala slupovat gumové přísavky. Všechny byly napojené na přístroj. Lékař do přístroje klepl a ven vyletěl půl metru dlouhý papírový pás. Zadíval se na papír a potřásl hlavou.

„Koukáš se hodně často na televizi, Jamesi?“

„Asi jo,“ přiznal James.

„Uběhl jsi teprve jeden kilometr a jsi vyčerpaný. Děláš nějaký sport?“

„Moc ne,“ řekl James.

Lékař sevřel do prstů pneumatiku špeku na Jamesově břiše. „Koukni na tu cejchu. Jak padesátiletý fotřík.“ Lékař si vytáhl košili z kalhot a popleskal se po svalnatém břiše.

„Jako ocel,“ řekl. „A to mi je šedesát.“

James se nikdy dřív za tlustého nepovažoval. Když se však podíval pořádně, tak vážně byl v pase trochu rozbředlý.

„Kdy ti začíná základní výcvik?“ zajímal se lékař.

„Za tři týdny. Pokud se naučím plavat.“

„Ty neumíš ani plavat? Zoufalé! Ale před televizorem se nejspíš plavat nemusí, nemám pravdu, Jamesi? Pošlu tě dolů do atletického oddělení. Trochu tě tam proženou. Žádné pudinky, žádná čokoláda. Ale dobrá zpráva je, že kromě toho dětského sádlíčka jsi v pořádku. A teď, očkování.“

Sestřička vytáhla z lednice umělohmotný podnos se stovkami vyložených jehel.

„K čemu to je?“ vyděsila se James.

„CHERUB tě může během okamžiku poslat kamkoliv na světě. Musíš být očkováný. Chřipka. Cholera, tyfus, hepatitida A, hepatitida C, zarděnky, žlutá zimnice, horečka lassa, tetanus, japonská encefalitida, tuberkulóza, meningitida.“

„A to mi dáte všechno najednou?“ zeptal se James.

„Ne, tím bychom ti přetížili imunitní systém, takže bys onemocněl. Dnes to bude jen sedm injekcí. Za dva dny dalších pět a za týden další čtyři.“

„Takže musím dostat šestnáct injekcí?“

„Ve skutečnosti třiadvacet. V příštích šesti měsících budeš potřebovat ještě pár přeočkování.“

Než si James stačil domyslet plný rozsah té hrůzy, sestřička mu přejela paži sterilním tamponem. Lékař roztrhnul obal stříkačky a zabodl ji Jamesovi do paže. Nebolelo to.

„Chřipka,“ vysvětlil lékař. „Řekl jsem si, že začnem tím snazším. Další jde do svalů, možná ucítíš maličké štípnutí.“

Lékař sundal kryt z pětikubíkové stříkačky.

„AAAAAAAAAAUUUUUUUUUU!“

James seděl v šatně jen v plavkách a čekal na odpolední lekci. Dovnitř se vřítela Amy. Batoh s učebnicemi mrskla na podlahu a začala si rozvazovat tkaničky.

„Promiň mi to zpoždění, Jamesi. Zapovídala jsem se a ztratila pojem o čase. Jaký byl den?“

„Hnusárna,“ zavrčel James.

„Proč mluvíš tak divně?“

„Čtyři plomby u zubaře. Pořád ještě necítím jazyk.“

„Bolí to?“ zajímala se Amy a vyklouzla z kalhot.

„Ne tak děsně jako můj zadek, kam mi doktor vrazil dvě injekce. A taky mi řekl, že jsem tlustýoch a mimo formu. Naordinoval mi patnáct kol pětkrát týdně a nesmím jíst moučníky.“

Amy se usmála. „Tak to fakt nebyl dobrý den.“

14. POT

Patnáct kol na čtyřsetmetrové dráze je šest kilometrů. James nedostal žádný časový limit; mohl to klidně ujít, trvalo by to kolem hodiny, ale byla to nuda. Chtěl to mít rychle za sebou. První den to vzal tryskem a po třech kolech doslova umřel. Zbytek trasy odklopýtal s bolavýma nohama a trvalo mu to skoro hodinu a čtvrt. Druhý den ráno měl napuchlé kotníky a i pouhá chůze znamenala muka.

Metyl Spencerová ukázala Jamesovi zahřívací a vychládací cviky a poradila mu, aby běžel jen každé třetí kolo a postupně aby přidával; běžet jeden a půl kola ze tří, pak dvě ze tří a tak dál, až nakonec uběhne šest kilometrů bez odpočinku.

Třetí den byl tak silný liják, že James přes mokré vlasy přilepené k obličeji skoro neviděl před sebe. Meryl a druhý trenér atletiky se schovávali v suchu. James usoudil, že se nikdo nedívá, a po třinácti kolech zamířil do šatny, kde se další děti mokré jako krysy vrhaly pod sprchu.

„Bylo to patnáct kol?“ zeptala se Meryl.

James už z jejího hlasu vyčetl, že ho přistihla.

„Ale no tak, lije tam jak z konve, slečno.“

„Podváděls, Jamesi, začneš znovu. Patnáct kol. Padej!“

„Cože?“

„Slyšel jsi mě, Jamesi. Jednou odmluvíš a dám ti těch kol třicet.“

Ke konci měl James pocit, že mu plíce prasknou. Když pak vyprávěl, co se mu stalo, Kyle s Brucem to považovali za vtip týdne. Amy řekla, že je dobré co nejdřív pochopit, že disciplína v CHERUB je tvrdší, než na jakou byl James zvyklý.

Po čtrnácti dnech už se Jamesovi začala vylepšovat forma. Dokázal uběhnout každá dvě kola ze tří a ta zbývající proklusat. Byl pátek, patnácté kolo. Žíly na krku jako by mu měly užuž prasknout.

Tělo ho prosilo, ať se zastaví, ale James chtěl ta kola poprvé zvládnout pod půl hodiny a tak blízko před koncem to vzdát nehodlal.

V poslední zatáčce předběhl dvě jednovaječná dvojčata a sprintoval k cílové čáře. Mrknul na stopky. O dvacet vteřin lepší než předchozí nejlepší výkon. Jenže zatímco se díval na hodinky, špatně došlápl a ztratil rovnováhu. O okraj dráhy si sedřel kůži z kolena, roztrhl tričko a narazil rameno. Bolest z poranění nebyla tak hrozná jako pálení v plících, ale James to nevnímal, protože úkol zvládl pod půl hodiny.

James si připlácí dlaň na koleno. Dvojčata se zastavila a nabídla mu pomoc.

„Jsi v pořádku?“ zeptalo se jedno dvojče.

„Pohoda,“ zalhal James.

Jestě je tady neviděl. Všiml si, že mají světle modrá trička. „Vy taky začnete přespříští týden se základním výcvikem?“

„Jo. Přijeli jsme včera večer. Já jsem Callum a tohle je Connor. Máme ti pomoci dojít do šatny?“

„To zvládnou,“ prohlásil James.

„Dneska mám narozeniny,“ svěřila se Amy.

Byli spolu v bazénu. Jamese štípala chlorovaná voda do ran.

„Kolik?“ zeptal se James.

„Šestnáct.“

„Bych ti přinesl přání nebo tak,“ poznamenal James. „Ale nic jsi neřekla.“

„Dělám menší mejdan. Akorát pár kamarádů večer u mě na pokoji. Chceš přijít?“

„Jasně,“ slíbil James.

Z pozvání na Amyin večírek cítil větší vzrušení, než byl ochotný přiznat. Měl ji moc rád. Byla zábavná a krásná. Nepochyboval, že Amy ho má taky ráda, ale spíš jako brášku než jako kamaráda.

„Ale nejdřív musíš něco udělat.“

„Jak daleko?“ zeptal se James.

„Od prostředních schůdků na téhle straně až do protějšího rohu.“

„To je skoro bazén.“

„Skoro. Ty to zvládneš, Jamesi. Máš pořád silnější záběr. Základní výcvik začne už za devět dní, a pokud to nezvládneš, budeš na další kurz čekat další tři měsíce.“

„Aspoň bych měl tři měsíce, abych se naučil plavat. To není tak hrozný.“

„Navlíkli by ti červené tričko,“ dodala Amy.

„Je mi dvanáct. Červený tričko je pro mrňata.“

„Ne, Jamesi. Červené tričko je pro děti, které se nekvalifikovaly na základní kurz, většinou proto, že jsou moc malé, ale v tvém případě by to bylo proto, že neumíš plavat.“

„Byl bych o dva roky starší než nejstarší v červeném tričku. Sežrali by mě zaživa.“

„Jamesi, nechci na tebe tlačit, ale pokud budeš muset strávit tři měsíce v červeném tričku, život pro tebe nebude legrace.“

„Vždyť teď na mě *tlačíš*!“ namítl James.

„Ale plus je, Jamesi, že děti v červeném tričku smějí na pokoji chovat křečka nebo píscomila.“

„Moc vtipný, Amy,“ zasmál se James, ale věděl, že to myslela vážně. Jestli skončí v červeném tričku, Kyle, Bruce a všichni ostatní se počurají smíchy. James se začal vodou brodit ke schůdkům, odhodlaný doplavat dál než kdykoliv předtím.

Zvládnul to. Amy ho objala.

„Budeš senzační, Jamesi.“

James si tím nebyl tak jistý.

Amy měla pootevřené dveře, a hned jak člověk vystoupil z výtahu, zaslechl její stereo. Pokoj byl k prasknutí nacpaný lidmi a další postávali venku na chodbě. Všichni byli oblečení do civilních šatů. Po dvou týdnech, kdy James viděl všechny jen v olivových kalhotách a kanadách, skoro zapomněl, že taky existují sukně.

Amy měla svítivě růžovou rtěnku, která jí ladila s barvou minisukně. James byl rozpačitý, protože všichni byli starší než on, a navíc tam nikoho neznal. Sotva Amy zahlédla Jamese, obrátila se k němu. V jedné ruce držela cigaretu a v druhé plechovku piva. Políbila Jamese na tvář a nechala mu tam rtěnkovou šmouhu.

„Ahoj, Jamesi!“ řekla Amy. „Tak bych si tipla, že zítra nebudu schopná přijít na ranní lekci plavání.“

„Tohle je ten kluk, co neumí plavat?“ zeptal se hlasitě mládenec usazený na podlaze.

Všichni to slyšeli. James měl pocit, že každá, kdo na něho kouká, ho považuje za chcípáčka.

„Chceš pivo, prcku?“ zeptal se chlapec sedící vedle Amyiny ledničky.

James nevěděl, co říct. Když řekne, že ano, mohli by se mu všichni vysmát, protože podle nich je na to moc malý. Ale když odmítne, bude vypadat jako zbabělec. James se rozhodl pro ano. Nikdo se mu nevysmál. James zachytil letící plechovku a zatáhl za uzávěr. Amy mu ji vyškubla z ruky.

„Nedávej mu pivo, Charlesi. Je mu teprve dvanáct.“

„Ale jdi, Amy,“ namítl chlapec. „No tak toho prcka opijeme. Je to vždycky psina.“

Amy s úsměvem vrátila Jamesovi plechovku.

„Jedno pivo, Jamesi,“ nakázala. „Víc ne. A nikomu nevyžvaň, že jsme ti to dovolili.“

James kdysi štípnul Ronovi dvě plechovky piva a mírně se namazal, ale tohle bylo něco úplně jiného. Všechny Amyiny kamarádky byly z Jamese úplně unesené. Pořád mu strkaly další pivo. Kdykoliv mu některá z nich dala pusu, James se začervenal, takže ho olíbávaly tak dlouho, až měl obličej kompletně zamatlaný šmouhami z rtének. A když už byli opilejší, jedna z dívek dostala nápad, že by byla psina udělat mu cucflek. Lechtaly Jamese tak dlouho, až se vzdal. Věděl, že pro ně není nic víc než opilá hračka, ale líbilo se mu být centrem pozornosti.

Pár dětí na Amyině patře si stěžovalo na rámus, takže večírek se musel přesunout ven. Byla už půlnoc, černočerná tma. James šel za hulákáním Amyina přenosného CD přehrávače.

„Počkejte na mě!“ křikl. „Musím se vyčurat.“

James odbočil ke skupince keřů. Náhle mu pod teniskami zmizela zem. Ztratil rovnováhu a srdce mu vystřelilo do úst. Skloul po svahu o dva metry níž a zahučel do příkopu plného bahna.

Vydrápal se ven a vyplivl nechutnou vodu. Mikinu měl roztrženou. Zkusil si přivolat pomoc, ale přes Amyinu hudbu ho nikdo neslyšel. Než se stačil vyplazit po svahu zpátky, v dohledu nebyla živá duše.

Kampus byl větší, než si James představoval původně. Při hledání hlavní budovy definitivně zabloudil. Z vypitého piva se mu dělalo špatně a začal panikařit. Když konečně zahlédl šatny na konci atletické dráhy, blahem se málem pominul.

James nakoukl do okna. Nesvítilo se tam. Zkusil dveře, nebyly zamčené. Vplížil se dovnitř. Topení nehřálo, ale pořád tam bylo tepleji než venku. James si mnul ruce, aby se mu do nich vrátila špetka citu. Nahmatal řadu vypínačů a rozsvítil v chlapecké šatně. Ostatní světla nechal zhasnutá, protože svítící žárovky v oknech s námrazou by mohly upoutat nežádoucí pozornost.

Konečně ve světle se James na sebe podíval do zrcadla a zmocnila se ho deprese. Na večírek si vzal svoje nejlepší oblečení. Skoro nové tenisky Nike a džíny Diesel. Zadek měl nasáklý bahnem a tenisky šíleně zřízené. James sice odtud trefil do svého pokoje, ale kdyby ho někdo zahlédl, mohlo by to vést k nepříjemným otázkám. Nejdřív se musí dát do pořádku.

James skopnul tenisky, aby nenašlapal na podlaze. Ze strachu před přistižením trochu vystřízlivěl. V šatně byl binec. Ve vzduchu byl cítit pot a všude se válely špinavé kusy šatstva. James si našel šedivé CHERUB tričko, nacpané pod postelí. Hnusně smrdělo, ale když do budovy vejde v něm, přece jen to nebude vypadat tak podezřele jako roztržená mikina. James si ho natáhl. Žádné čisté tepláky jako náhradu za zablácené džíny neobjevil, takže si je sešouplnul přes boky co nejníž a ještě si ohrnul nohavice, aby zablácené místo vypadalo co nejmenší. Teď už potřeboval jen čisté tenisky, jimiž by všude neroznášel bláto. Kolem se válely nějaké tretry, ale na chodbách by to nedělalo dobrotu.

Přešel chodbou do dívčích šaten. Ještě nikdy tam nebyl, to dá rozum. Rozdíl proti chlapecké šatně byl až neuvěřitelný. Voněla krásně svěže. Byl tam pult plný toaletních potřeb a vonítek. Ale co bylo nejlepší ze všeho, na šatních skříňkách ležely dva páry tenisek. Jedny měly Jamesovu velikost, ale byly růžové. Druhý pár byl menší,

ale těch dvě stě metrů po chodbách hlavní budovy v nich snadno přešmajdá. Nacpal se do nich.

Zahlédl se v zrcadle a uvědomil si, že má zamazaný obličej. Přál by si, aby Kyle viděl všechny ty šmouhy od rtěnky. Namočil ručník, vydrbal si obličej i ruce, postříkal smradlavé tričko deodorantem a vykloktal si ústní vodou, aby zamaskoval pach piva.

Provedl poslední kontrolu: nebylo to špatné. Kdyby se ho někdo zeptal, proč je venku tak pozdě, rozhodl se pro výmluvu, že nemohl usnout, šel na procházku a zabloudil. Jediný problém by snad byl s vysvětlením, proč má na sobě tričko nesprávné barvy.

James vyšel na chodbu. Za kotník ho chytila ruka. James leknutím vyletěl nejmíň metr do vzduchu.

„Nachtaly jsme tě v holčičích šatnách, úchyle!“

James ten hlas nepoznával. Do obličeje mu zasvítla baterka. Amy a ta dívka, co mu udělala cucflek, vyprskly smíchy. Už se převlékly z mejdanových šatů do uniformy.

„Copak děláš v holčičích šatnách, Jamesi?“ vyzvídala Amy.

James zpanikařil. Studem mu bylo na umření.

„Přece jsem se do hlavní budovy nemohl vrátit tak zablácený, tak jsem se přišel očistit.“

„Utahujem si z tebe,“ prozradila Amy. „Všimla jsem si, že se tu svítí. Už dobře pět minut tě pozorujeme. Když mě trklo, že ses nevrátil, šla jsem tě hledat.“

James se úlevou rozzářil. „Vážně jsem měl strach, že budete všem vykládat, že jsem úchyl.“

„To pořád ještě můžeme!“ hihňala se cucfleková dívka.

„Až příště řekneš, že smím jen jedno pivo, Amy, tak tě poslechnu. Přísahám.“

„Jak jsi přišel na to, že tě příště pozvu? Víím, jak se do hlavní budovy dostat zadem. Mizíme odtud.“

„Zachránila jsi mi život, Amy. Díky.“

Amy se zasmála. „Kdyby ses objevil namazaný, když tě půlka školy viděla na mém večírku, plácala bych se ve stejným průšvihy jako ty.“

15. MĚSTO

James přísahal, že se už v životě nenapije. Byla to krutá noc. Zvracení, závrať, vyschlá ústa a krk jako smirkový papír. Naštěstí to měl do koupelny jen tři kroky. Teprve po třetí ráno se propadl do neklidného spánku. V jednom kuse se vytrhoval z divných snů, kde se všechno otáčelo.

„Jamesi!“ houkl Kyle.

Byla sobota, sedm ráno.

„Probud' se, kámo.“

James se posadil v posteli a mnul si oči. „Namazal ses, co?“ zašklebil se Kyle.

„Uch.“

„V pokoji ti to děsně smrdí pivem.“

„Je mi na umření,“ sténal James. „Jak ses dostal dovnitř?“

„Otevřel jsem si paklíčem. Nejdřív jsem klepal, ale neslyšel jsi mě.“

„Nemůžeš mě nechat v klidu umřít?“

„Jamesi, sklapni a poslouvej. Dnes večer máme misi v Londýně. Devět z nás se tam bude flinkat celý den. Ty bys jet neměl, ale všechno to vymysleli na poslední chvíli a je to v režii Dennise Kinga, takže se nám povede propašovat tě do vlaku.“

„Kdo je Dennis King?“

„Jeden z vedoucích mise,“ vysvětloval Kyle. „Moc milý děda, ale kapku popletený; v životě si nevšimne, že s sebou veze jednoho kluka navíc.“

„Mám kocovinu,“ stěžoval si James. „A už mám plný zuby toho, jak vždycky spadnu do průšvihů.“

„Takže ty nechceš navštívit svou sestřičku?“

„Jak bychom to udělali?“ vyhrkl James, vzrušeně odkopl příkrývky a vyskočil z postele. „Ron mě do bytu nepustí.“

„Pokud Lauren bude doma, něco už vykoumáme. Chtěl jsem ti s tou návštěvou pomoci už v Nebraska House, ale to bych musel

přiznat, kdo jsem doopravdy. Tohle je tvoje jediná šance. Jakmile začneš se základním výcvikem, na tři měsíce budeš ode všeho kompletně odříznutý.“

„Kdy vyrážíme?“ naléhal James.

„Za dvacet minut. Dej si bleskovou sprchu, hod’ na sebe civil a pak se přesuň do přízemí.“

Bylo divné být zpátky. Londýn vypadal špinavě a hlučně, i když James tu žil ještě před pouhými pár týdny. Na nádraží King’s Cross se děti rozdělily. Parta děvčat si vyrazila na Oxford Street nakupovat. Většina chlapců ve skupině zamířila do Namco Station, obrovského zábavního centra naproti Big Benu. Všichni se měli setkat v šest večer před stanicí podzemky Edgware a začít misi. Bruce měl taky chuť jít do Namco, ale jakmile se doslechl, co mají Kyle s Jamesem za lubem, rozhodl se je doprovodit.

„Budeš se nudit,“ varoval ho Kyle. „Jdeme jen do Jamesovy staré čtvrti navštívit jeho sestřičku.“

„Třeba se vám budu hodit na ochranu!“ prohlásil Bruce.

Kyle se rozesmál. „Na ochranu před čím, Brucei? Klidně s námi pojď, ale pak nefňukej, když se nebudeš bavit.“

Bruce ještě nikdy nejel podzemkou. Vzhlížel k mapě a počítal zbývající stanice jako pětiletý. Ron bydlel za stanicí Kentish Town, jen pár ulic od domu, kde bydlíval James s maminkou.

„Jak to uděláme?“ zeptal se James, když došli k bytu. „Zazvoníme,“ navrhl Bruce.

„Ron mě dál nepustí, troubo,“ připomněl James. „Kdybych mohl normálně zazvonit a jít dovnitř, tak bych vás dva s sebou nepotřeboval.“

„Hm,“ zamyslel se Bruce. „Taky můžu vykopnout dveře.“

„Jasně, Jamesův nevlastní fotr si vůbec nevšimne, že mu někdo kope do dveří,“ usekl Kyle jízlivě. „Co tak tvoje sestra může dělat, tedy, pokud je doma?“

„Bud’ si kreslí ve svém pokoji, nebo kouká na televizi,“ odpověděl James.

„A Ron?“

„Včera večer byl určitě chlastat. Nejspíš ještě tak hodinu nevyleze z pelechu.“

Kyle strčil do zámku paklíč. Zámek se otočil, ale dveře se ani nehnuly.

„Závora zevnitř,“ zdůvodnil Kyle.

„Zazvoňte,“ navrhl opět Bruce.

„Nemůžeme, právě jsem ti vysvětlil proč,“ naštvál se James.

„Běž se s Kylem schovat. Zazvoním já!“ řekl mu Bruce. „Tvrdíš, že tvůj nevlastní táta nejspíš spí, tak vsadím kalhoty, že otevřít přijde tvoje sestra. Když se ukáže, povím jí, o co jde. No, a když otevře Ron, nabulíkuju mu, že jsem se spletl.“

Kyle s Jamesem poodešli stranou. Bruce stisknul zvonek. Už po pár vteřinách se ve škvíře poštovní schránky ukázaly Laureniny oči.

„Kolik chceš kartonů?“ zeptala se Lauren.

„Jsem kamarád tvýho brášky Jamese. Máš tátu vzhůru?“

„Ty fakt nechceš cigarety?“ ujistila se Lauren.

Bruce mávnutím přivolal Jamese ke schránce. James se před ní přikrčil.

„Pust' nás dovnitř,“ požádal.

„Jamesi!“ rozzářila se Lauren. „Dej bacha, ať tě táta nevidí. Kdykoliv utrousím tvoje jméno, zatváří se, jako by mu měl explodovat mozek.“

Lauren uvolnila závoru na spodní části dveří.

„Ron spí?“ vyptával se James.

„Nevstane, dokud nezačne přenos z dostihů,“ objasnila Lauren, když otevřela.

„Tak nás zašij u sebe v pokoji,“ požádal James.

Lauren odvedla chlapce do své ložnice. Pokoj přetínala zvlněná stěna postavená z tisícovek kartonů s cigaretami.

„Co má tohle, sakra, znamenat?“ divil se James. „Dala ses na kouření?“

„Táta je lacino nakoupil ve Francii,“ vysvětlovala Lauren. „Propašoval je sem a rozprodává je. Sype mu to děsný prachy.“

Bruce si stěnu zkoumavě prohlížel. „Tos postavila ty?“

„Jo,“ potvrdila Lauren. „Šíleně jsem se nudila, tak jsem si začala hrát s kartony.“

Bruce vyprsknul smíchy. „Je to super.“

„Lauren si odjakživa hrála s neuvěřitelnými věcmi,“ poznamenal James. „Když byla doma s planými neštovicemi, snesla všechna cédéčka a videokazety z celého bytu a vybudovala z nich pyramidu.“

Lauren se posadila na postel.

„Tak jak to jde?“ zajímal se James.

„Hodně se kamarádím s dětmi tady z bytu na chodbě. Ron dává jejich mamince peníze a ona mě vyzvedává ze školy a dává mi večeře.“

„Takže jsi v pohodě?“

„Mohlo to být horší,“ pokrčila Lauren rameny. „Kolik máš zase průšvihů?“

„Žádný!“ ujistil ji James.

Kyle s Brucem se zakřenili.

„Hoří mu kalhoty,“ zamumlal Kyle nezřetelně.

„Tak chceš s námi ven nebo tak něco?“ zeptal se James. „Můžeš ven?“

„Snadno,“ kývla Lauren. „Táta nechce, abych ho budila. Nechám mu vzkaz, že jsem šla ke kamarádce.“

James vzal Lauren nakupovat a zaplatil jí džíny, které si vybrala v Gap Kids. Pak si zašli na pizzu a zahráli si bowling. James a Lauren kontra Bruce a Kyle. Začalo se stmívat, ale pořád jim zbývala ještě hodina volna, než zamíří do Edgware plnit misi.

Skončili v malém parčíku s houpačkami nedaleko Jamesova bytu. James tu nebyl od toho odpoledne před maminčinou smrtí, kdy se schovával v tunelu. Kyle s Brucem se předháněli, kdo tomu druhému způsobí závrať na kolotoči. Lauren a James se posadili vedle sebe na houpačku, jemně se pohupovali a šoupali tenisky po štěrk. Oba byli trošku smutní, protože věděli, že jejich společný den se chýlí ke konci.

„Sem nás vodila maminka, když jsme byli malí,“ připomněl James.

Lauren přikývla. „Když se zrovna nenamazala, byla moc prima.“

„Pamatuju si, jaks vždycky vylezla na klouzačku, ale zaboha jsi neuměla vykoumat, jak se posadit na zadek a sešoupnout se dolů, takže jsem pokaždý musel vyšplhat nahoru a zachránit tě.“

„Ne!“ hihňala se Lauren. „Kolik mi bylo?“

„Jenom tak dva nebo tři,“ řekl James. „Víš, do Londýna se dostanu až někdy po Vánocích.“

„Aha,“ povzdechla si Lauren.

Vyhýbali se vzájemnému pohledu do očí, aby tomu druhému nebylo do breku. „Ale tím neutečeš tomu, že mi koupíš dárek,“ řekla Lauren. James se usmál. „Ty mi taky nějaký dáš?“

„Pokud bys chtěl, můžeš dostat karton cigaret.“

„No ne, no ne, no ne!“ zachechtal se kdosi. „Poslední dobou jsem tě tu moc neviděl, Jamesi. Schováváš se přede mnou?“

Byl to Greg Jennings a dva jeho kámoši.

„Všude tě hledám, kámo,“ pokračoval Greg. „Bylo mi jasný, že ten svůj hnusnej ksicht nebudeš schovávat nafurt.“

Trojice mláďenců obstoupila Jamese; všichni byli skoro dvakrát větší než on. Greg si opřel špičku tenisky o houpačku mezi Jamesovými nohama.

„Tvou zásluhou má moje sestra jizvu v obličeji. Jediný, co jí kapku vylepšilo náladu, byla hláška, že tu tvoji vepřovou matinku kleplo.“

„Neber si ji do huby!“ vybuchl James našťavaně a zvedl pěst.

„Och ne!“ zapištěl Greg ječivě. „Ten chcípáček mě chce bacit! Bojím bojím!“

Od Gregovy lebky se odrazil kamínek.

„Hele, debile!“ zahulákal Bruce. „Proč si nevybereš někoho ve své velikosti, jako třeba mě?“

Greg se ohlédl a nevěřil vlastním očím, že tak hubený malý kluk si troufne takovou drzost.

„Dej si zpátečku!“ ukázal na Bruce prstem. „Jinak ti zpřerážím haksny.“

Bruce trefil Grega do hlavy dalším kamínkem. James se zasmál. Greg vrazil Jamesovi pohlavek a oslovil své dva pohůnky.

„Roztrhněte toho hajzlíka v půli.“

James věděl, že Bruce je dobrý zápasník, ale bylo mu teprve jedenáct a ti dva maníci rázující k němu byli jako obři. Kyle se kamsi vypařil.

Bruce ucouvl do železných ramen kolotoče, pokorně zvedl ruce, předstíral strach. Pak se vzepřel o kovové tyče se sedátky a celým tělem i oběma nohama se napřel do výkopu. Jeden z ranařů se zhroutil. Zpoza kolotoče se vyřítil Kyle, ranaře převrátil na záda a prudkým úderem loktem mu roztříštil nos, načež ho nechal v bezvědomí ležet.

Mezitím se Bruce postaral o zbývajícího grázla. Halama zvedl Bruce do výšky, ale ten ho nakopl do varlat a pak ho ostře štípnul do šíje. Naučili ho mířit na hlavní tepnu běžící po straně krku. Způsobil tak okamžitou zástavu krve do ranařova mozku. Grázl ztratil vědomí a žuchnul na zem jak podťatý strom, přičemž Bruce na něm stále visel. Na zemi se Bruce vydrápal zpod své oběti a rozběhl se směrem ke Gregu Jenningsovi.

Greg měl tenisku pořád ještě opřenou o Jamesův rozkrok. V obličeji se mu objevil prazvláštní výraz, jako by mu mozek odmítal pochopit, co vidí oči. Greg si sáhl pod bundu. James si uvědomil, že vytáhne nůž. Pozpátku se skulil z houpačky a chňapnul Lauren.

Greg skutečně vytasil nůž. Bruce se postavil proti němu.

„Jestli ten nůž neodhodíš, tak ho do tebe vrazím!“ varoval ho Bruce.

Greg se po něm ohnal čepelí. Bruce uskočil dozadu. Greg se ohnal podruhé, Bruce uskočil stranou. Pak sáhl do kapsy a vytáhl minci. Když Greg opět zaútočil, Bruce mu hodil minci do obličeje. Greg netušil, co k němu letí, a zvedl proti minci volnou ruku. Bruce využil okamžiku jeho nesoustředěnosti, chytil ho za zápěstí, zakroutil mu palcem a uvolnil nůž. A teď opět stáli tváří v tvář, ovšem nůž držel Bruce.

„Jestli okamžitě nezačneš zdrhat, tak ten nůž do tebe zapíchnu!“ řekl Bruce.

Greg byl příliš hrdý, aby utekl, nicméně bleskově odkráčel. Lauren se vrhla k Bruceovi.

„To bylo jak z filmů s Jackie Chanem!“ jásala. „Jsi ten nejlepší bojovník na světě!“

„Taky si to rád představuju,“ prohodil Bruce ležérně a schoval minci zpátky do kapsy. „Přinejmenším na svůj mladý věk.“

James nevycházel z úžasu. Nejdřív mu Kyle zařídil celý volný den. A Bruce ho teď zachránil před nářezem.

„Jste senzační, kluci,“ pravil vděčně. „Máte to oba u mě.“

„Mně stačí prachy,“ zavrčel Kyle při pohledu na svoje uválené kalhoty. „Tyhle kalhoty jsou Billabong, a hele, jak jsem si je zřídil.“

„A víš, co chci ze všeho nejvíc?“ zašklebil se Bruce. „Štůsek navštívenek s nápisem *Prdel vám nakopal Bruce Norris*. Mohl bych je strkat do pusy všem, koho bych připravil o vědomí, čistě pro případ, že by si na mě nevzpomněli, až by se zase probrali.“

„Brucei, ty potřebuješ něco jinýho,“ potřásl Kyle hlavou. „Potřebuješ hezkou řádku sezení u psychiatra.“

Děti se shromáždily v klidném rohu parkoviště před stanicí Edgware. Dennis King jim rozdál kopie s informacemi o misi.

„Postup znáte,“ řekl. „Přečtete si poučení, a pokud do toho chcete jít, dole se podepíšete.“

„Ty se nepodepisuj, Jamesi,“ zašeptal Kyle. „Pamatuj si, že tady nemáš co dělat.“

TAJNÁ INFORMACE O MISI

CÍL:

Bishops Avenue, Londýn. Dům Solomona Golda, majitele firmy Armaments Exchange plc. Gold je podezřelý z ilegálního prodeje protitankových střel americké výroby teroristickým skupinám v Palestině a Angole.

TAKTIKA: Solomon Gold odjel na víkend pryč. Dům hlídá dvoučlenná ochranka. Jejich vrátnici zamoříme plynem, který je uspí přibližně na tři hodiny. Tento úkol splní agent M15, vystupující jako dozor nad ochrankou.

Pan Gold je velice podezřavý. Oblast kolem domu monitoruje třicet šest videokamer. Každý dospělý narušitel by automaticky byl považován za agenta M15 nebo

policistu v civilu. Z toho důvodu bylo rozhodnuto nasadit agenty CHERUB, kteří se musejí chovat vandalsky, aby minimalizovali podezření.

Agenti CHERUB vstoupí do domu hlavním vchodem. Tři agenti budou v kanceláři v přízemí hledat dokumenty a ruční fotokopírkou vyrobí kopie. Šest agentů bude vybaveno ručními spreji, baseballovými pálkami a kladivy. Jejich posláním bude zdemolovat instalace a vybavení domu a tak vytvořit dojem, že jejich cílem byl pouze bezduchý vandalismus.

Poté všichni agenti CHERUB opustí scénu a sejdou se na domluveném místě ve vzdálenosti dvou kilometrů od místa činu.

Místní policie není o této operaci informovaná. Pokud bude některý agent zatčen, udá falešnou totožnost a počká na propuštění.

Bishops Avenue byla mezi místními známá jako Milionářská ulice, i když byla spíš miliardářská. Domy v ní připomínaly hrady. Většina z nich se skrývala za šestimetrovou zdí. Do všech směrů zíraly videokamery.

Autobus vysadil deset dětí o pár ulic dál. K domu Solomona Golda zbývalo patnáct minut chůze. James, Bruce a Kyle šli na konci rychle klusající skupinky. Byla tma a hustě pršelo.

„Těšíš se?“ vyptával se Kyle.

„Jsem nervózní,“ připustil James. „Na konci toho informačního letáku stála zmínka o zatčení. Kdyby mě sebrali, tak by prasklo, že jsem načerno na misi.“

„V tom případě se snaž, aby tě nesebrali,“ doporučil Kyle. „Bruce na tebe dohlédne.“

„A co ty?“ zajímal se James.

„Já budu v patře fotit dokumenty.“

„Nuda,“ zašklebil se Bruce. „My budeme demolovat. Týjo, to bude jízda!“

Od rvačky v parku měl Bruce báječnou náladu.

„Myslel jsem, že mise jsou jen samý plížení a nenápadnost,“ poznamenal James. „A ne že vletíte do domu hlavním vchodem a uděláte z něj kůlničku na dříví.“

„Cože?“ zavrtěl Kyle hlavou. „Parta dvanáctiletých prcků se plíží v kuklách a rukavicích, odpojí alarm a diamantem vyřízne díry do okenních skel? Umiš si představit ještě něco, co by na sebe přitáhlo větší pozornost? Během základního výcviku se ze všeho nejdřív dozvíš, že agent CHERUB musí vystupovat jako normální dítě.“

Bruce se rozřehtal. „CHERUB má padesátiletou tradici ve vytváření chaosu a demolování.“

„To mě vůbec nenapadlo,“ přiznal se James. „Super.“

Dívka, která šla v čele, se zastavila u otevřených kovových vrat. Jmenovala se Jennie, bylo jí patnáct a téhle misi velela.

„Všichni dovnitř!“ poručila.

James proběhl vraty jako poslední. Všiml si, že oba hlídači v prosklené vrátnici tvrdě spí. Už k nim vnikly dvě děti a sebraly jim klíče od domu.

„Máme na to dvacet minut!“ šeptla Jennie. „Nehlučte, a než rozsvítíte, zatáhněte závěsy a spust'te žaluzie. Jedinou únikovou cestu představují dveře a vrata, kterými vejdemo dovnitř, takže kdyby se objevila policie, čeká nás všechny noc v cele.“

Od vrat k domu vedla sto metrů dlouhá stezka lemovaná ozdobně zastřiženými živými ploty. Chodba byla obrovská. Kyle vytáhl z batohu minikopírku a řítil se nahoru, aby vyhledal kancelář. James s Brucem zatím našli kuchyň. Bruce otevřel lednici, která byla prázdná až na balíček smetanových dortů a mléko.

„Díky!“ zachechtal se Bruce, nacpal si do pusy celý dort a zapil ho mlékem. „Padám hladý.“

James strhl plombu na aerosolové barvě a začal na kuchyňské lince sprejovat metr vysoká písmena ARSENAL. Bruce našel skříňky s porcelánem a sklem a vysypal všechno na podlahu. James rozdupal těch pár talířů a šálků, které pád přežily. Do kuchyně vběhla dívka.

„Brucei, Jamesi, pojd'te mi pomoci.“

Běželi za dívkou ke krytému bazénu. Někdo už hodil do vody pár plastových židlí. Dvě děti se pokoušely hnout klavírním křídlem.

„Šup, pomozte nám!“

Pět chlapců, včetně Bruce a Jamese, se postavilo za křídlo a překlopili ho do bazénu. Vyšplouchla obří vlna. Piano dopadlo na dno bazénu a roztříštilo dlaždice, načež se vyhouplo na hladinu. Bruce skočil na plující nástroj, stáhnul si přední díl tepláků a začal čurat do vody. Než skončil, zpod piana se vznesla mohutná bublina vzduchu a naklonila ho. Bruce sletěl do bazénu a honem doplaval ke kraji. James s ostatními řvali smíchy.

Pak se všichni rozběhli do obývacího pokoje. James si do kapes nacpal pár DVD, načež popadl malý konferenční stolek a začal ničit plazmovou televizi zavěšenou na stěně. Pokoj smrděl aerosolovou barvou, kterou tam stříkali. James rozbíjel ozdobné předměty a postupně se vybičoval do stavu destruktivní extáze, když se ozval ohlušující jekot alarmu a pokoj začal halit fialový kouř.

Z chodby vrískala Jennie: „Všichni sakra vymázněte ven!“

„Drž se mě, Jamesi!“ houkl Bruce.

Vyřítili se chodbou na cestu. U hlavní brány je Jennie přepočítala. „Zdrhat!“ zařvala. „Rozdělte se!“

James s Brucem se tryskem hnali po Bishops Avenue. Proti nim se blížily dva hlídkové vozy.

„Normálně jdem,“ sykl Bruce. „Není to tak nápadný.“

Auta je minula. James měl kůži i oblečení fialové od kouře.

„Co je to za svinstvo?“ zeptal se Brucea.

„Ještě jsem to neviděl. Nejspíš to bude neškodný. Potravinářský barvivo, nebo tak,“ uklidňoval ho Bruce. „Agent, co prozkoumal bezpečnostní zařízení v domě, se teda fakt pořádně seknul.“

„Na tebe se nic nechytlo,“ poznamenal James.

„Asi se to na mě nenalepilo, protože jsem ještě pořád mokrý z bazénu.“

„A co Kyle? Viděls ho?“

„Zůstal nahoře. Před námi se ven určitě nedostal. Podle všeho ho seberou. Radši zase zrychlíme. Policajti nás zahlídli a co nevidět si domyslí, co se děje. Mohli by se pro nás vrátit.“

16. TREST

„To by nevymyslel ani šílenec... Tohle se vymyká zdravému rozumu. A vy tři... Já nenacházím slov... Vy jste největší idioti ze všech, rozumíte?“

Mac přecházel po kanceláři sem a tam. Nevypadal šťastně. Kyle, Bruce a James se na židlích dělali pořád menší.

Kyle měl monokl a ruku na pásce. Při pokusu utéct praštil policistku. Když pak s želízky na rukou jel vzadu v policejním voze, její tři kolegové ji pomstili.

„Ale my s těmi alarmy nic neudělali,“ mektal Kyle. „To zavinil agent M15!“

„Ne, agent odvedl dobrou práci a alarm deaktivoval!“ vyštěkl Mac. „Ale bohužel, pár idiotů nakřápl dno bazénu klavírem a prosakující voda způsobila v bezpečnostním systému zkrat. Tím se spustila siréna i kouř.“

James a Bruce se svezli ještě níž.

„A teď, k vašim trestům. Jaké budou? Kyle, tys zvrzal úkol v Karibiku. Udělals průšvih v Nebraska House a teď jsi zavařil průšvih i tady!“ vypočítával Mac.

„Ale když jsem se vrátil z Nebraska House, tak jste mě pochválil za dobře odvedenou práci!“ skučel Kyle.

„Ano, když ses vrátil, Kyle. Ale už o dva dny později jsem se od Jennifer Mitchumové dozvěděl, že sociální pracovníci chtějí, abychom tě potrestali. Kvůli tomu, že někdo někomu zaneřádl pokoj pískem a kolou!“

„A jo, tohle,“ nezapíral Kyle. „Ten kluk je svině.“

„S Jamesem jste měli zmizet nenápadně. Aby se nikdo zbytečně nevyptával. Neraď odpovídám na otázky, kam že jsi zmizel. Pověřím tě dalším rekrutováním, Kyle.“

„Ne,“ vydechl Kyle.

„Pojedeš do rozkošného dětského domova v nejchudší čtvrti Glasgow. Jak jsem vyrozuměl, děti s anglickým přízvukem tam jsou obzvlášť neoblíbené.“

„Nechci,“ bránil se Kyle.

„Poslechni, nebo půjdeš do pěstounské rodiny.“

Kyle vypadal šokované.

„Přece mě nemůžete vyrazit!“ namítl.

„Můžu a klidně to udělám, Kyle. Sbal se a zítra ráno budeš sedět ve vlaku do Glasgowa, jinak odtud vypadneš nadobro. A teď Bruce.“

Bruce se na židli napřímil v zádech.

„Proč jsi souhlasil s Kyleovým nápadem, že na misi vezmete i Jamese?“

„Protože jsem totální idiot,“ řekl Bruce.

Mac se zasmál. „Dobrá odpověď. Ty trávíš hodně času v budově školy bojových umění, vid’?“

„No,“ přikývl Bruce

„Takže příští tři měsíce máš zákaz všech misí. Každý večer naklušeš do dojo. Umyješ podlahy, vyleštíš zrcadla, uklidíš šatny a všechny ručníky a propocené dresy nacpeš do praček. Ráno z nich vyndáš všechno prádlo, strčíš ho do sušiček a pak složíš na hromádky a narovnáš do skříní. Když sebou hodíš, nemělo by ti to trvat víc než tři hodiny.“

„Dobře,“ přisvědčil Bruce.

Ale výraz jeho obličeje nesvědčil o velké pohodě.

„A teď James.“

James byl nervózní. Nevěděl, kam s očima.

„Jsi tady nový. Dychtiš po nových kamarádech. Dva cvičení agenti tě uvrtnou do hlouposti. Za pár dní ti začne kurz základního výcviku, který by tě měl srovnat do latě. Tentokrát ti to projde. Ale příště to bude rána jako kladivem. Rozumíš?“

„Ano, Macu.“

„Mac jsem jen v dobrých dnech, Jamesi. Dnes jsem doktor McAfferty nebo doktor. Jasně?“

„Ano, pane doktore.“

James se neubráníl spokojenému úsměvu. Hned si však všimnul, že Kyle a Bruce se tváří zdrceně, a honem zvažněl. „Brucei, Kyle, vy můžete jít!“ zavelel Mac. Chlapci vyšli z pracovny.

„Pochopil jsem, žes do Londýna jel za sestrou,“ začal Mac.

„Jo,“ přiznal James. „Uznávám, že jsem to neměl. Ale když já ji chtěl ještě před Vánoci vidět.“

„Nevěděl jsem, že máš problémy ve styku se sestrou. Zkusím to nějak vyřešit.“

„Můj nevlastní táta nechce, abych se k ní i přiblížil.“

„Umím být hodně přesvědčivý,“ řekl Mac. „Předem nemůžu nic slibovat, ale budu se snažit.“

„Děkuju,“ povzdechl si James. „Vím, že do toho nemám co mluvit, ale na Kylea jste byl moc přísný. Akorát mi chtěl pomoci, abych se sešel s Lauren.“

„Je mu skoro čtrnáct. Kyle by měl mít tmavě modré tričko a plnit ty nejobtížnější mise; místo toho dělá hloupé chyby v úsudku. Kdybys přišel a požádal, dovolil bych ti sestru navštívit, a než by se ostatní vrátili z mise, mohl jsi počkat na nádraží. Už jsi uplaval těch padesát metrů?“

„Ne,“ zamračil se James.

„Zbývá ti jenom pět dní, Jamesi. Pokud selžeš, radost mi rozhodně neuděláš.“

17. VODA

Amy a James šli na další lekci plavání.

„Mluvila jsem s hlavním plaveckým instruktorem,“ řekla Amy. „Navrhnul, ať zkusíme něco jiného. Je to teda kapku drastický, ale zbývají nám jenom dva dny. Záběr máš dost silný, abys těch padesát metrů uplaval. Tebe brzdí jenom strach z vody.“

Došli k bazénu pro začátečníky. James se zastavil.

„Dnes ráno nebudeme tady.“ Amy vedla Jamese k dalším dvoukřídlým dveřím. Byla tam červená výstražná značka: *Nebezpečí. Potápěčský bazén: bez kvalifikovaného potápěčského instruktora vstup zakázán.*

James vstoupil do dveří. Bazén byl dlouhý padesát metrů. Na jednom konci visely na háčích potápěčské skafandry a kyslíkové bomby. James si přečetl značení hloubky: šest metrů na mělkém konci, patnáct metrů na tom hlubokém.

„Tady nebudu plavat ani za nic!“ prohlásil James, strachy úplně nepřičetný.

„Je mi líto, Jamesi,“ odpověděla Amy, „ale na další pokusy po dobrém už nemáme čas.“

K Jamesovi mířil Paul s Arifem, oba v plavkách a zářivě červených tričkách s nápisem *Potápěčský instruktor*. James potkával Paula a Arifa často, ale nemluvil s nimi od chvíle, kdy mu pomáhali překonat překážkovou dráhu.

„Pojď sem, Jamesi!“ houknul Paul. „Hned!“

James k nim zamířil. Ohlédl se po Amy. Tvářila se ustaraně. Paul a Arif vedli Jamese k hlubokému konci bazénu.

„Na tohle jsou pravidla,“ vysvětloval Arif. „Bud' tam skočíš, nebo tě do vody hodíme. Když uplaveš padesát metrů, tak končíme. Když ale vylezeš ven dřív, dostaneš minutový odpočinek a pak do vody bud' skočíš, nebo tě tam hodíme. Po třiceti minutách dostaneš desetiminutovou pauzu a pak to budeme zkoušet dalších třicet minut. Když ani potom neuplaveš padesát metrů, budem to zkoušet dál za

stejných podmínek. Nesnaž se utéct, neper se, nebreč. Jsme větší a silnější než ty. Nikam by ses nedostal, a navíc by ses unavil. Rozuměls?“

„Nedokážu to,“ panikařil James.

„Nemáš na vybranou.“

Došli na konec bazénu.

„Skoč do vody!“ poručil Arif.

James se postavil na okraj bazénu a zaváhal. Arif s Paulem ho chytili každý za paži a nohu a hodili ho do vody. Byla ledově studená. V očích Jamese pálila sůl. Vrhł se tělem vpřed, aby začal plavat. Hlavou se dostal pod hladinu a vdechl plná ústa slané vody. Začal panikařit. Okraj bazénu byl jenom pár metrů od něho. Dohrabal se tam, vytáhl se nahoru a lapał po dechu.

„Jedna minuta,“ podíval se Arif na hodinky.

James skoro neviděl.

„Prosím, nenut' te mě.“

„Třicet vteřin,“ oznámil Arif.

„Prosím, já to nedokážu!“ žebřal James.

Paul vzal Jamese za paži a odpochoďoval s ním ke kraji bazénu.

„Když tam skočíš sám, bude to snazší start, než když tě tam hodíme,“ upozornil ho.

„Teď!“ oznámil Arif.

James se snažil nemyslet na patnáct metrů mrazivě ledové vody pod sebou. Kdyby jen chytil rytmus a nepil další vodu, nebylo by to tak zlé. Povedlo se mu uplavat deset metrů, ale sůl ho osleďovala a musel to vzdát.

Při čtvřtém pokusu byl James na sůl a chlad už zvyklý. Zvláďnul to skoro do poloviny bazénu, což byla největší vzdálenost, jakou kdy bez přestávky uplavat.

„Výborně!“ povzbuzovala ho Amy na celé kolo. „Zvláďneš to, Jamesi!“

James byl unavený, ale Arif s Paulem s ním neměli sebemenší slitování, dali mu vřďdycky minutu a donutili ho skočit zase zpátky. James uplavat sotva pár metrů, když ho zradila křeč v pažích.

„Není to dobré!“ kritizoval ho Arif. „Nezasloužíš si odpočinek.“

James ho přes svoje bušící srdce a chraplavé lapání po dechu skoro neslyšel. Odpochovali s ním k okraji bazénu a James do vody radši skočil sám, než aby ho oba mládenci ponížili tím, že ho tam hodí. Samou únavou úplně zapomněl na strach. Uplaval pár metrů, ale dělal chabá tempa a polykal vodu. Paul ho musel z bazénu vytáhnout. James začal na beton vedle bazénu vykašlávat vodu a smrkat. Arif našel bavlněný ručník a hodil mu ho.

„Utři to, rychle.“

James se pokorně předklonil a utřel dlaždičky. Děsně zuřil, ale nechťel, aby to Paul a Arif poznali. Paul ho popadl, aby ho opět dovedl k hlubokému konci bazénu. James se mu vyškubl a vztekle se po něm ohnal.

„Nech mě na pokoji!“ zahulákal.

Paul ho chytil za loket a tvrdě mu zkroutil paži za zády. James se rozbřečel bolestí.

„Snad si nepředstavuješ, že nás přepereš, Jamesi?“ šklebil se Paul. „Vážím o dvacet kilo víc než ty a mám černý pás v džudu i karate. Porazit nás můžeš jedině tak, že přeplaveš bazén.“

Paul pustil Jamesovu paži a postrčil ho do vody.

„Tentokrát to bude dvacet metrů, Jamesi!“ křikl Paul. „Tys mě chtěl uhodit? Tak dvacet metrů, nebo ti dám pěstí!“

James začal plavat. Byl vyčerpaný, ale příliš se děsil Paulovy hrozby, co by se stalo, kdyby vylezl z bazénu. Nakonec zvládl dvacet metrů a ještě pár navíc. Doplácal se k okraji a Paul se sklonil, aby ho vytáhl z vody. James se ho nervózně chytil za ruku.

„Nebylo to špatné,“ utrousil Paul. „To máme třicet minut. Teď máš desetiminutový odpočinek.“

James se zhroutil u kraje bazénu. Přiřítla se Amy a vrazila mu krabici pomerančového džusu. Arif a Paul seděli o pár metrů dál.

„Dobrý?“ vyzvídala Amy.

„V životě mi nebylo líp,“ zahuhlal James a spolknul vzlyk. „Nebřeč, Jamesi,“ chlácholila ho Amy. „Je to tvrdý, ale tos ty taky.“

„Já nebrečím,“ bránil se James. „To je ta sůl ve vodě.“

James upíjel džus a v duchu se snažil vykoumat, co dál. Pokud má na to, aby uplaval padesát metrů, nejvíc šancí se mu nabízí, až bude po pauze odpočatý. Nezvládně-li to napoprvé, čeká ho další

půlhodina ponižování. Vyhlídka na to, jak ho vlečou a házejí zpátky do vody, ho děsila víc než strach z utonutí. I kdyby omdlel, co má být? Všechno je lepší než další podobná muka.

„Teď!“ ohlásil Arif.

James došel ke kraji bazénu. V hlavě to znělo prima, ale když se mu prsty na nohou stočily přes betonovou hranu, bazén mu stejně připadal hrůzný. Začal mohutnými tempy. Do úst mu vhrklo trochu vody, ale vyplivnul ji. Vůbec poprvé kvůli tomu nezpanikařil. Dvacet pět metrů. Nebylo to špatné. Každopádně šlo o jeho osobní rekord.

James zvládnul dalších deset metrů. Zpomaloval. Bylo těžké udržet hlavu nad vodou dost dlouho, aby se stačil nadechnout. Ve čtyřiceti metrech ho v ramenou bolelo až na umření. Amy ječela jako smyslů zbavená, James nerozuměl jediné slovo. Čím víc se snažil, tím pomaleji se sunul dopředu.

„Už tam budeš, Jamesi!“ vřískala Amy. „Vydrž!“

Posledních pár metrů se jen zběsile plácal ve vodě. Přestal dýchat v rytmu, polykal litry vody a zadržoval dech. Ale dokázal to. James zvedl obličej z vody a vdechl ten nejlíbeznější vzduch v životě.

Amy ho vytáhla a popadla ho do náruče. Plakala, což Jamese taky znovu rozbřečelo. Zamířil k Paulovi a Arifovi.

„Nikdy bych nevěřil, že něco podobného ode mě uslyšíte,“ řekl jim James, „ale děkuju.“

„Musel jsi mít větší strach z nás než z vody,“ vysvětlil Paul. „Není to žádná legrace, ale funguje to.“

18. ZÁKLADNÍ VÝCVIK

Na výcvikovém hřišti se James měl objevit v pět ráno. Nařídil si budík a postavil ho na noční stolek. Strach z nastávajícího výcviku mu nedovolil usnout celou věčnost, ale když se probudil, bylo už světlo. V listopadu nikdy není světlo už v pět ráno. To byl průšvih.

Budík zmizel. Nebyl špatně nařízený. Nespadl na podlahu a baterie v něm se neuvolnila. Někdo se vplížil do pokoje, zatímco James spal, a odnesl ho. Kyle ho varoval, že ho čekají kanadské žertíky, ale James nepočítal s tím, že vypuknou dřív, než dorazí na místo.

Na podlaze se válelo oblečení a batoh s vybavením. Proti běžné uniformě CHERUB tu byly dva rozdíly. Tričko a kalhoty měly na sobě našitou bílou sedmičku. Za druhé, na oblečení nepoužili po vyprání aviváž a nevyžehlili je, všechno byly děsné hadry. Veliké fleky, roztrhaný rozkrok. Prádlo vypadalo nechutně, boty si většinu své slávy odbyly na cizích nohách. James zvedl batoh. Byly v něm metráky výstroje. Asi měl vstát co nejdřív a všechno si prohlédnout.

James si musel to poničené tričko a kalhoty obléknout, protože na nich bylo jeho číslo. Vzal si však aspoň vlastní čist'ouneké prádlo a šněrovací kanady, které už měl vyšlápnuté a smrděly výhradně jeho vlastními chodidly. Jestlipak ho potrestají, že si neoblékl prádlo z podlahy? Nebo by se mu vysmáli, že jako jediný je dost hloupý, aby si oblékl sekáčové boxerky? Byly však v takovém stavu, že se rozhodl rychle. Půjde ve vlastních věcech.

Na čištění zubů, česání ani sprchu nezbyval čas. S batohem se vyřítíl z pokoje. Výtah se nesnesitelně loudal, jako vždycky, když člověk pospíchá. Ve výtahu stály dvě starší děti. Podle čísel na Jamesově uniformě poznali, kam má namířeno.

Jedno z dětí se podívalo na hodinky. „Ty dneska ráno začínáš se základním výcvikem?“ zeptalo se dítě.

„No,“ přisvědčil James.

„Je půl osmé,“ upozornilo dítě.

„Já vím,“ připustil James. „Jdu pozdě.“

Děti zařvaly smíchy.

„Houby jdeš pozdě. Jsi mrtvý.“

„Tááák mrtvý!“ potřásalo hlavou druhé dítě.

Výcviková budova byla betonová krychle uprostřed obrovského bahnitého oploceného pozemku, bez oken a bez topení. Od zbylých prostor kampusu ji odděloval pět metrů vysoký plot. Na Jamese šla hrůza už při tom pouhém pohledu.

Vběhl dovnitř, od běhu úplně bez dechu. V místnosti stálo deset zrezivělých postelí s očividně proleželými matracemi. Před postelemi stály tři dívky a čtyři chlapci, všichni v podřepu, na prstech nohou, s rukama za hlavou. Po deseti minutách v téhle pozici člověk přestane cítit chodidla. Šest z těch sedmi tak stálo už dvě a půl hodiny a čekalo na Jamese. Ten poslední přišel před hodinou.

Hlavní instruktor pan Large a jeho dva asistenti se zvedli a zamířili Jamesovi vstříc. Largeovo bílé tričko CHERUB mělo tu největší existující velikost, ale přesto se zdálo, že látka pod těmi mohutnými svaly užuž pukne. Měl moderně kratičkého ježka a huňatý knírek.

James sebou trhnul, protože Large natáhl paži a jemně mu potřásl pravicí.

„Dobré ráno, Jamesi,“ přivítal ho Large mírným tónem. „No to je pohádka, že ses u nás zastavil. Dobrá snídanička, co? Hodil sis nožky na stůl? Pořádne sis pročtl noviny? Hlavně si nedělej starosti, Jamesi. Nechtěl jsem začít bez tebe, takže jsem všechny tvé nové kamarády nechal čekat ve vrcholně nepohodlné poloze celou tu dobu, než ses ráčil objevit. Mám jim dovolit, aby se konečně zvedli?“

„Ano,“ hlesl James chabě.

„Tak fajn, mládeži!“ zahlaholil Large. „Šup do stoje. Jamesi, a co kdybys každému potřásl rukou, abys jim za to čekání trošičku poděkoval?“

Děti se zvedly, hlasitě hekaly bolestí a snažily se vytřepat křeč z lýtek. James obešel řadu, každému stiskl ruku a nechal se od nich vraždit pohledem.

„Postav se k posteli číslo sedm, Jamesi!“ zavelel Large. „Koukám, že máš pěkné čisté boty.“

Large povytáhl Jamesovu nohavici a juknul na ponožku. Zápěstí měl silnější než Jamesova šíje.

„A taky čisté ponožky,“ poznamenal. „Je tu ještě někdo, kdo si vzal vlastní boty a čisté ponožky?“

James s úlevou zaregistroval, že pár rukou se zvedlo.

„To bylo moc rozumné,“ ocenil Large. „Omlouvám se, že jsme vám tam připravili ty špinavé hadry a křusky. To je určitě nějaký hrozný omyl. Ale je mi líto, musíte v nich vydržet celých sto dní.“

James se usmál a zrzavá dívka po jeho pravici, která tam stála ve špinavých krápech, po něm vztekle loupla očima.

„A teď, ještě než zahájím uvítací proslov,“ pokračoval Large, „bych vám rád představil svoje dva báječné kamarády, kteří mi s péčí o vás osm budou pomáhat. Pan Speaks a slečna Smokeová.“

Pokud by člověk hledal dva lidi, co by mu ze života udělali peklo, pak Speaks a Smokeová vypadali na ideální kandidáty. Oběma bylo mezi dvaceti až třiceti lety, byli svalnatí skoro jako pan Large. Speaks byl černý, s vyholenou lebkou a slunečními brýlemi. Stoprocentní tvrdák. Smokeová měla modré oči, dlouhé plavé vlasy a vypadala asi tak žensky jako popelářský vůz.

„Slečno Smokeová,“ požádal Large, „donesla byste mi laskavě vědro? A, Jamesi, byl bys takové zlato a postavil se na jednu nohu?“

James se postavil na jednu nohu a snažil se udržet rovnováhu. Smokeová podala Largeovi plechový kbelík.

„Doufejme, že tohle tě pro příště naučí větší přesnosti.“

Large narazil kbelík Jamesovi na hlavu. Jamesův svět rázem zčernal a do nosu mu zavanul pach dezinfekce. Slyšel smích ostatních dětí. Large si od opasku vytáhl obušek a poklepal jím na vršek kbelíku. Hluk uvnitř byl ohlušující.

„Slyšíš mě, číslo sedm?“ otázal se Large.

„Ano, pane!“ potvrdil James.

„Výborně. Nerad bych, abys teď cokoliv přeslechl. Pravidlo zní, kdykoliv se nohou dotkneš podlahy, dostaneš pendrekem další ránu do kbelíku, takhle.“

Pendrek opět udeřil do plechu. Jamesovi začalo docházet, že když je člověk slepý, stání na jedné noze je mnohem náročnější.

„Tak, mládeži, na příštích sto dnů patříte jenom mně!“ oznámil Large. „A každý den bude stejně radostný jako ty ostatní. Žádné prázdniny. Žádné víkendy. Vstávat budete v 5:45. Studená sprcha, obléknout, cvičák. V 7:00 snídaně, pak tělesné cvičení až do 9:00, kdy začne škola. Předměty zahrnují špionáž, jazyky, zbraně a umění přežít. Ve 14:00 následuje znovu cvičák. Oběd v 15:00. V 16:00 další dvě hodiny tělocviku. V 18:00 se vrátíte sem.“

James se nohou dotknul podlahy. Large praštil obuškem do kbelíku. Hluk uvnitř byl neuvěřitelný.

„Drž tu nohu nahoře! Kde jsem skončil? V 18:00 se vrátíte sem. Další sprcha, když budu mít dobrou náladu, může být i teplá. V umývadlech si vyperete oblečení a rozvěsíte ho, aby do rána uschlo. Vyčistíte a naleštíte si boty. V 19:00 bude večeře. 19:30 až 20:30 domácí úkoly. Vyčistit zuby, ve 20:45 zhasnou světla. Z kampusu budeme v rámci tréninku přežití jezdit i na výlety, poslední nás zavede do slunné Malajsie.

Pokud mě někdo hodlá obvinít z týrání, rád bych vám připomněl, že plot kolem nás nemá udržet vás tady, ale zabránit vašim kamarádům lézt tajně sem a pomáhat vám nebo nosit dobroty. Výcvikové středisko smíte opustit kdykoliv, ale pokud zatoužíte po kariéře agenta CHERUB, budete si muset základní výcvik zopakovat od prvního dne. Utrpíte-li zranění, které vám zabrání účastnit se výcviku déle než tři dny, opět začnete znovu od prvního dne. Jamesi, spusť nohu na podlahu a sundej kbelík.“

James si sundal kbelík z hlavy. Pár vteřin trvalo, než si opět zvykl na světlo.

„Dnes ráno jsi přišel velmi pozdě, Jamesi, je to tak?“ připomněl Large.

„Ano, pane,“ kývl James.

„Tak vy všichni, protože James je pořád ještě tak napapaný po svém spinkání a teplounké snídani, teď klidně můžete vynechat oběd. Ale žádné strachy. Do večeře zbývá jen asi jedenáct a půl hodiny.“

Osmdesát dětí ve výcvikovém centru se rozdělilo do dvojic. První dvojici, číslo jedna a dva, tvořil Shakeel a Mo. Shakeel byl velký jako James, ale bylo mu teprve deset. Narodil se v Egyptě a v CHERUB už žil tři roky, takže během té doby se naučil hodně věcí, jež mu při základním výcviku budou užitečné. James si uvědomil, že on sám je ve velké nevýhodě proti dětem, jež v červeném tričku strávily už roky.

Mo byl další veterán, teprve před třemi dny oslavil desáté narozeniny. Policie ho našla opuštěného na letišti v Heathrow, když mu byly čtyři. Jeho rodiče ale nikdy neobjevili. Mo v jednom kuse mrskal hubenými pažemi, jako by na sobě zaplácával mouchy.

Třetí a čtvrtý byli Connor a Callum, dvojčata, s kterými se James před pár dny poznal na atletické dráze. Od té doby se s nimi párkrát bavil a zdálo se prima.

Číslo pět a šest byly Gabrielle a Nicole. Gabrielle pocházela z Karibiku; před pár měsíci jí rodiče zahynuli při automobilové nehodě. Bylo jí jedenáct a vypadala tvrdě jak podešev. Nicole byla menší. Dvanáct let, zrzka s nadváhou.

Číslo osm, Jamesova partačka, byla Kerry. Jedenáctiletá, drobounká a chlapecká, s plochým obličejíkem a tmavýma očima. Černé vlasy měla oholené na centimetrový porost. James ji ještě před pár dny vídával v červeném tričku a s vlasy po ramena. Teď vypadala úplně jinak. Podle všeho nebyla nervózní tolik jako ostatní.

Large je poklusem odvedl ven na cvičák.

„Dělej přesně to co já,“ upozornila Kerry, zatímco se bořili do bahna.

„Kdo z tebe udělal šéfa?“ odsekl James.

„Tady v CHERUB jsem od šesti,“ objasnila Kerry. „Odkroutila jsem si v tomhle kurzu šedesát čtyři dny, ale pak jsem si roztržila kolenní česku a vyrazili mě. A tys tady jak dlouho? Dva týdny?“

„Už skoro tři,“ upřesnil James. „Proč sis ostříhala vlasy?“

„Rychleji se umyjou, rychleji uschnou, nepadají mi celý den do očí. Když tady děláš věci rychle a vyšetříš si pár minut odpočinku navíc, je to velký rozdíl. Udělám všechno, co je v mých silách, abych ti usnadnila život, Jamesi, když ty pro mě uděláš jedno.“

„A co?“ zajímal se James.

„Hlídej mi koleno,“ požádala Kerry. „Ty kousky mám slepené titanovými špendlíky. Když budeme cvičit karate, laskavě mě do toho místa nekopej. Když poběžíme se zátěží, z té moje trochu uber. Pomůžeš mi, Jamesi, když já pomůžu tobě?“

„Jak jen dokážu,“ slíbil James. „Beztak jsme partáci. Ale proč ti dovolili jít do kurzu, když to koleno nemáš úplně zdravý?“

„Lhala jsem. Tvrdila jsem, že už to nebolí. Všechny děti, se kterými jsem vyrůstala, už bydlí v hlavní budově a vyrážejí na mise. Já večer dřepím na zadku a koukám na šestiletý mrňousky, jak dělají vystřihovánky. Tentokrát základní výcvik dokončím, nebo umřu.“

Kerry znala všechny záludnosti cvičné překážkové dráhy. Jedna strana bahnitého tunelu byla sušší než ta druhá. Existoval fígl, jak se správně zachytit provazu a přehoupnout se přes jezírko. Ukázala mu jednu ze skrytých videokamer. Když instruktoři někoho na videozáznamu nachytají, jak podvádí, klidně ho vytáhnou ve tři ráno z postele a donutí ho celou cvičnou trasu zopakovat. Ale co bylo nejlepší, Kerry věděla, kde je pod vodou naplavený val, takže při plavání přes jezero si člověk ušetřil deset metrů.

„Plaveš jak pětiletý!“ ušklíbla se Kerry.

Po padesáti minutách byl James zablácený až po uši a zmrzlý jako rampouch, ale skončili o tuny času před ostatními. Kerry našla vodovodní kohoutek, pustila vodu a svlékla si tričko. Začala z něj vyplachovat bahno.

„Jamesi, tričko si pokaždé vyper. Pak se s ním celý otri a vyper ho znovu. Až si ho znovu oblékneš, bude to děsně studit, ale tuhle překážkovou dráhu musíme zvládnout každé ráno a pak jsme až do večera ve stejném oblečení. Když na tobě zůstane bahno, zaschne a svrbí jako čert.“

„A co kalhoty?“ vyzvídal.

„Vyprat si kalhoty nemáme čas. Ale hned při nejbližší příležitosti si rozšněruj boty a vyždímej si pot z ponožek. Máš hlad?“ zeptala se Kerry.

„Ať si Large tvrdí, co chce, vůbec jsem nesnídal. Hlady padám už od večera.“

Kerry si rozepla kapsu na kalhotách a vytáhla maxi tyčinku Mars.

„Super,“ zaradoval se James. „Omlouvám se, že mojí vinou nikdo nedostane najíst až do večera.“

Kerry se zasmála. „Tos nezavinil ty, Jamesi. Vždycky si najdou nějakou záminku, proč oběd nedostaneme. Nebo proč každý musí uběhnout další kolečko po překážkový dráze. Nebo proč si všichni musejí vytáhnout lůžko ven a spát pod širým nebem bez příkrývek. Pořád se snaží vymýšlet další a další způsoby, jak nás všechny navzájem rozeštvat. Nenech se tím zdeptat, dojde na každého.“

Kerry přelomila tyčinku Mars vejpůl.

„Chceš taky, Jamesi? Ale nejdřív přisahej!“ řekla Kerry.

„Přisahám, že ti budu chránit koleno,“ kývl James.

„Tak otevři.“

Kerry nacpala tyčinku Mars Jamesovi do pusy.

Shakeel a Mo se blížili k poslední překážce, Callum s Connorem se hnali jen pár metrů za nimi. James slyšel, jak Large v dálce huláká na Nicole: „Hejbní tím zadkem, nebo ti ho nakopu!“

Jamesovi jí bylo trochu líto, ale na druhou stranu, dokud hulákali na Nicole, nehulákali na něho.

Všichni museli cvičit v bahně. Kliky, dřepy, sklapovačky, výskoky. Po hodině James vinou chladu a bolavých svalů necítil tělo. Celou uniformu měl pokrytou těžkým povlakem bahna.

Nicole zůstala na zemi, vyčerpáním neschopná pohybu. Slečna Smokeová jí opřela podrážku bagančete o hlavu a stlačila jí obličej do bláta.

„Koukej vstát, tlust’oško!“ vyštěkla.

Nicole vstala a tryskem se rozběhla k hlavní bráně.

„Ale vrátit se nemůžeš!“ houkla za ní Smokeová. „Jediný krok ven, a máš to!“

Nicole na to kašlala. Vyřítla se z brány. Už o patnáct minut později byla zpátky. Brečela jako želva a žebronila o další šanci.

„Vrat’ se za tři měsíce, pusinko!“ zařval Large. „A okrouhej si ten třaslavý zadek, jinak to nikdy nezvládneš!“

Byla to poměrně senzační událost, že hned po prvním dni zůstalo jen sedm dětí. Všechny děti na kurzu to probíraly. Nicole jim připadala měkká, když se vzdala tak brzy. Na druhou stranu jí všichni záviděli, představovali si, jak se po dlouhém poležení ve vaně kouká u sebe v pokoji na televizi. James se rozehrál, jak jen to ve sprše bylo možné, a teď seděl u stolu s ostatními šesti nováčky a čekali na večeři. Kerry jako partačka byla senzační. Zvlášť když viděl, jak ostatní děti dělají všechny ty chyby, před kterými ho Kerry varovala.

Z hlavní budovy sem na vyhřívaném vozíku dovezli jídlo. Smokeová rozdávala misky. James strhl nerezové víko. Smažená rýže byla z dlouhého ohřívání trochu vyschlá, ale chuť měla bezva a všichni umírali hladu. Kerry dostala talíř jako poslední. James poznal, že něco není v pořádku, už po zvuku, když talíř přistál na stole.

Kerry zvedla poklop. Nedostala žádné jídlo, uprostřed talíře ležel jen prázdný obal od tyčinky Mars. Zatvářila se našťavaně. Large jí položil mohutné tlapy na ramena.

„Kerry, beruško,“ pravil Large, „nejsi první dítě, co se vrátilo. Možná si namlouváš, že znáš všechny figle, ale to my taky, moje zlatá.“

Large odešel. Kerry civěla do prázdného talíře. James ji nemohl nechat o hladu, když mu tolik pomohla. Udělal cestičku prostředkem svého talíře a půlku porce dal Kerry.

„Díky, partáku,“ řekla Kerry.

19. ŠŤASTNÉ A VESELÉ

Představte si, že jste na první úrovni videohry. Připadá vám těžká. Všechno se odehrává příliš rychle, ale nakonec to dotáhnete do konce. Ve hře postoupíte k mnohem vyšší úrovni. Jednoho dne zkusíte opět tu nejnižší. Co kdysi bylo rychlé a obtížné, připadá vám nyní snadné.

Tohle je princip základního výcviku. Bude se od vás vyžadovat plnění náročných úkolů, navíc v podmínkách tělesného a psychického stresu. Dosáhnete výsledků, které jste ani ve snu nepovažovali za možné. Po skončení základního výcviku budou vaše tělo i mysl připravené fungovat na vyšší úrovni.

(Z úvodní stránky Příručky základního výcviku CHERUB)

Sestadvacátý den odpadl Callum. Zlomil si zápěstí na překážkové trase. Dráha nebyla moc náročná, ale nehoda nebyla nic překvapivého, když člověk měl za sebou už tříhodinové cvičení a v noci nespál, protože Large všechny postříkal požární hadicí přímo v posteli.

Connora dali do dvojice s Gabrielle, ale on ještě nikdy v životě nebyl od svého jednovaječného dvojčete odloučený déle než pár hodin. Uvažoval o tom, že to vzdá a spolu s bratrem začne kurz po pár měsících znovu od začátku.

James v životě nezažil takovou hrůzu jako tady na cvičáku. Když poprvé zvracel vyčerpáním, ze šoku zůstal jako ochromený. Kerry sice naléhala, ať běží dál, ale James neposlechl. Speaks kopl Jamese do zad a pak mu přišlápl ruku k zemi.

„Jestli přestaneš trénovat, buď radši po smrti, nebo v bezvědomí!“ hulákal Speaks.

To bylo nejbliž, co James měl chuť se vzdát.

James si na život v pekle zvolna zvykal. Napočítal na sobě dvanáct strupů a dvacet šest modřin. Do toho nepočítal místa, kam si nedohlédl. Sprchoval se dvakrát denně, ale nikdy neměl dost času

vydrbat si špínu z problémových míst, jako jsou nehty a uši. Vlasy měl ztvrdlé jak sláma, a kdykoliv si je prohrábl, sypal se z nich písek, i když je měl čerstvě umyté. Hned při první vhodné příležitosti se hodlal dát ostříhat.

Na výcviku nebylo nejhorší to vyčerpání, ale všudypřítomná zima. James spal pod teninkou přikrývkou v nevytopené místnosti. Ráno podlaha studila do chodidel jako led. Instruktoři každého vehnali pod ledovou sprchu. K snídani byly pokaždé jen vložky a studený džus. Oblečení nikdy úplně neuschlo, bylo navlhle a ztuhlé hned od chvíle, kdy do něj vklouzli. Ne snad, že by na tom záleželo nějak dlouho. Po pěti minutách na překážkové dráze byl každý promočený ledovou vodou a bahnem, které zalezlo do kalhot a do večera udrželo člověka ve vlhku.

Účastníci kurzu zažili pouze nepatrné okamžiky tepla a pokaždé to bylo blaho. Horký nápoj u oběda, teplá večerní sprcha a jídlo. Když měl člověk štěstí, zranil se dost vážně, aby musel kvůli tomu navštívit ošetrovnu, ale zase ne tak ošklivě, aby ho z kurzu vyhodili. Pak musel čekat na ošetřovatelku v místnosti vytopené na dvaadvacet stupňů, kde byl kávovar a čokoládové sušenky, co se daly namáčet do kávy a změkly a horké bez žvýkám hltat. Shakeel a Conner měli na taková zlatá zranění kliku; James si o nich mohl nechat pouze zdát.

Pět hodin vyučování, vecpaných mezi fyzická cvičení, jim připadalo jako nejsnazší část dne. Nejlepší byla vojenská příprava. Střelba činila jen její část. James teď už uměl zbraň rozebrat a vyčistit, uměl zneškodnit kulku, která nevyletěla, složit zbraň nesprávně, aby se náboj vzpříčil v hlavni. A dokonce i náboj rozebrat, aby explodoval uvnitř komory a utrhnul prst na spoušti. Teď měli začít studovat nože.

Špionáž byla výhradně o technických zázracích. Elektronická odposlouchávací zařízení, počítačové pirátství, používání paklíče, kamery, fotokopírky. Nic tak strhujícího, jako člověk vídá ve filmech. Paní Flaggová, bývalá učitelka špionství u KGB, stávala v nevytopené učebně v kozačkách s kožešinovou podšívkou, v kožichu, klobouku a šále, zatímco účastníci kurzu se klepali v

navlhhlých tričkách. Občas spráskla ruce v rukavicích a stěžovala si, že ta zima jejím křečovým žilám ale vůbec nesvědčí.

Nejlepší hodiny špionáže byly ty o výbušninách. O těch přednášel pan Large. Odložil svoje psychopatické já a s dětinským potěšením je seznamoval s nepříliš známými detaily o dynamitových patronách a plastických trhavinách. Nechával výbušniny explodovat při sebemenší příležitosti, a dokonce přilepil na Jamesovu hlavu usměrněnou nálož, která vybouchla a vyrazila ve stropě díru velikosti golfového míčku.

„To dá rozum, že našeho Jamesíčka by zabilo, kdybych nálož umístil hlavou dolů. Nebo kdyby bouchla špatně.“

James doufal, že si z nich pan Large jenom utahuje, ale podle té díry ve stropě nejspíš ne.

Umění přežít vyučovali tři instruktoři a hodiny se odehrávaly pod širým nebem. Bylo to zajímavé, stavěli si přístřeší, učili se, které části zvířat a které rostliny se dají bezpečně jíst. Nejzajímavější lekce se týkaly rozdělování ohně a vaření, protože tak se člověk zahřál a dostal se k pořádnému jídlu, i kdyby to měla být jenom veverka či holub.

Dva předměty však James nenáviděl. Prvním byly jazyky. Děti jako Kerry, které v CHERUB strávily pár let, byly jazykově vybavené dobře. Kerry mluvila plynně španělsky a slušně francouzsky a arabsky. Na základním kurzu musel každý začít úplně nový jazyk a do konce kurzu zvládnout slovní zásobu jednoho tisíce slov. Konkrétní jazyk CHERUB vybíral tak, aby ladil s etnickým původem každého žáka. Mo a Shakeel měli arabštinu, Kerry japonštinu, Gabrielle svahilštinu, James a Connor ruštinu. Tyhle jazyky byly extra těžké, protože žádný z nich nepoužíval latinku, takže nejdřív se museli naučit čtení a výslovnosti divně znějících slov a teprve potom se učili slova používat.

Dvě hodiny denně seděli James a Connor vedle sebe, zatímco učitel ruštiny na ně štěkal rozkazy a urážky. Vyrážel jim propisovačky z rukou, plácal je přes prsty dřevěným pravítkem a při řeči je kropil sprškou slin. Koncem hodiny pan Grvgoskij nechával chlapce s bolavýma rukama a pukající hlavou. James si nebyl jistý, zda se naučil něco víc, než že z ruštiny bolí hlava. Na odchodu pan

Grvgoskij často zahulákal na ostatní instruktory, že James s Connorem jsou mizerní studenti a zaslouží si trest. To dvojici obvykle stálo hodinu drahocenného spánku, protože museli stát v zimě jen v kratřasech. Když se Large nudil, ještě je někdy pořádně zlil požární hadicí.

Druhý předmět, který James nenáviděl, bylo karate.

„Den dvacátý devátý!“ oznámil Large.

Měl na hlavě zelenou baseballovou čapku. Jeho dva zbrojnoši vedle něho tentokrát nestáli, úplně poprvé. Bylo ráno, 5:50. Zbývajících šest účastníků kurzu stálo v pozoru v nohách postele.

„Může mi někdo říct, co je na dvacátém devátém dnu výjimečného?“

Všichni znali odpověď. Horečně přemýšleli, jestli je to ta pravá, kterou chce Large slyšet. Odpovídání na Largeovy otázky mohlo mít nechutné důsledky. Nejlepší bylo překřížit prsty pro štěstí a doufat, že blesk zasáhne jinou hlavu.

„Číslo sedm, můžeš mi povědět, proč je dnešek výjimečný?“

James proklel svou smůlu.

„Je Štědrý den,“ odpověděl.

„Přesně tak, broučínku. Štědrý den. Dva tisíce a tři roky od narození našeho Pána, Ježíše Krista. Jak bychom to měli oslavit, Jamesi?“

Tohle byl jeden z nejošemetnějších chytáků, protože na něj neexistovala jednoznačná odpověď.

„Dostat den volna!“ vyhrkl James optimisticky.

„No, to by jistě bylo pěkné,“ přisvědčil Large. „Slečna Smokeová a pan Speaks den volna dostali. Stejně jako všichni ostatní učitelé. Zůstalo tu jenom vás šest koblížků a staré dobré já. Hádám, že si taky uděláme malou vánoční oslavu. Potom zbytek dne věnujeme karate a cvičení, při kterých nás nebude zdržovat žádný z těch otravných předmětů, co se nám obvykle pletou pod nohy.“

Large stiskl tlačítko na své baseballové čapce. Rudé žárovíčky zablikaly ve tvaru vánočního stromku a ozvala se plechová melodie Rolniček.

„To bylo tak krásné, až mi to vehnalo slzu do oka!“ prohlásil Large a čapku odhodil. „A když teď máme oslavu za sebou, nebudeme pokračovat ve výcviku?“

Žáci nesměli používat polstrované podlahy v dojo. Karate se učili na pozemcích kolem výcvikové budovy, kde jim bosé nohy obalovalo mrznoucí bahno. Všechny lekce probíhaly stejně. Člověk se naučil novou techniku a pak ji driloval tak dlouho, až ji dokonale ovládal. Nato procvičoval další techniky, které se naučil předtím. Každá lekce končila tréninkovým zápasem tělo na tělo.

Jamesovi se líbilo, že se učí karate. Odjakživa po tom toužil, ale býval příliš líný, než aby u čehokoliv vydržel soustavně. Teď měl pět lekcí týdně, což znamenalo, že se učí rychle, ale dělat partnera Kerry bylo k nepřežití. Už teď měla černý pás. James padal a zadýchal se, zatímco Kerry se dál pohybovala naprosto bez námahy. Jamesovi pomáhala a přinejmenším jednou během každé lekce ho zachránila před trestem, ale James si hnusil lišácký výraz, s jakým poukazovala na jeho chyby, a navíc ho při tréninkovém zápase vždycky kompletně sejmula.

Člověk měl správně všechny útoky předpokládat a většinu z nich blokovat nebo aspoň uhnout. Ale Kerry byla rychlá a znala víc technik, než James vůbec kdy vyzkoušel. Vždycky skončil v bolestech na zemi a Kerry se přitom skoro ani nedotknul. James byl příliš hrdý, než aby přiznal, že to bolí. Kerry byla menší, mladší a holka. Copak mohl fňukat, když ho porazila?

Bez obvyklé školy se Štědrý den změnil na nelítostné šestihodinové cvičení. Žáci jen stěží mohli chodit. James viděl všechno rozmazaně, protože do očí mu natekla voda, a ruce měl zimou tak znecitlivělé, že ji nedokázal ani setřít. A jako by ty obvyklé bolesti a strasti byly málo, Kerry ho při tréninkovém zápase krutě nakopla do boku.

Ve 13:00 Large vyprovodil svých šest svěřenců z tréninkového centra. Vzrušeně si špitali. Od prvního dne nesměli ven. Možná že k Vánocům dostanou něco dobrého. Všichni však znali Largeovy myšlenky natolik, aby si nedělali marné naděje.

Jakmile se dostali tak blízko k hlavní budově, aby oknem viděli do jídelny, Large žákům poručil, ať se zastaví. V místnosti byl čtyři metry vysoký vánoční strom, ozdobený tisícovkou mrkajících světýlek. Stoly sražené k sobě vytvářely čtyři dlouhé tabule, prostřené zlatými ubrusy. U každého místa ležel přepychový příbor a louskáček. James nedokázal myslet na nic jiného, než jak uvnitř musí být krásně teplo.

„Když to vzdáte právě v tuhle chvíli,“ připomněl Large, „můžete běžet do svého pokoje, dát si sprchu a ještě to stihnout dolů k štědrovečerní hostině.“

James věděl, že Connor o odchodu uvažuje a že tohle bude určitě ta poslední kapka. Large jim poručil klusat na místě, dělat dřepy a výskoky. Uvnitř se děti rozesazovaly kolem stolů. Některé mávaly na účastníky kurzu za oknem. James vyhlížel Kylea, Brucea a Amy, ale nikoho z nich neviděl.

„Klidně to můžete vzdát hned teď!“ hulákal Large. „Žádný z vás to nevydrží do konce! Mažte dovnitř! Pochutnejte si na dobroučce večeri. Hod'te řeč s kamarádky. Nezapírejte, že se vám nechce... Nechce? Víte to jistě, cukroušci? A co si to nechat procházet hlavou a zatím udělat dvacet kliků?“

Když se po klicích zase postavili, zevnitř se k oknu tisknul Callum a Bruce. Callum měl na ruce sádku. Otevřel okno.

„Nevzdávej to, Connore!“ křikl Callum. „Až tě uvidím příště, koukej mít na sobě šedé tričko!“

Connor na bratra kývnul. „Budu se snažit. Veselý Vánoce.“ Bruce odstrčil Calluma od okna.

„A z pana Large si nedělejte těžkou hlavu!“ zahulákal. „Je to akorát ubohý starý vlezprdelka, co rád šikanuje děti!“

James se pousmál, ale tak málo, aby to pan Large nezahlédl. Large se vrhl k oknu.

„Koukejte to zavřít, okamžitě!“ řval vztekle.

„Tak jo, chudáčku,“ křenil se Bruce.

Zavřel okno. Když se Large obrátil ke svěřencům, obličej mu doslova hořel. „Tak fajn a teď všichni mažte na překážkovou dráhu.“

* * *

Kerry s Jamesem na dráze vedli. Ještě pořád se jim dařilo být o chloupek rychlejší než ostatní. Large zmizel. Kerry s Jamesem předpokládali, že si zalezl do své vyhřáté kanceláře, cpe se štedrovečerním obědem a na monitoru sleduje jejich utrpení.

Před koncem překážkové dráhy byl asi dvě stě metrů dlouhý úsek, kde se běželo po ostrých kamenech. Nebyl to problém, pokud člověk nezakopl, ale vyčerpání svádělo k chybám. Kerry podklouzla. James spatřil její ruku na kameni před sebou a vzpomněl si, kolikrát mu při lekcích karate ublížila. Zaplavil ho vztek a přidupnul jí ruku bagančetem. Kerry zavřískla.

„Proč jsi to udělal, ty hajzle?“

„To byla nešťastná náhoda!“ prohlásil James.

„Viděla jsem, jak na tu ruku koukáš. Musel ses celý otočit, abys na ni mohl dupnout.“

„Tobě přeskočilo, Kerry.“

Kerry odstrčila Jamese dozadu.

„Máme fungovat jako tým, Jamesi. Proč jsi mi ublížil?“

„Protože při karate mi ubližuješ pořád!“ rozkřikl se James. „Bolí tě to akorát v případě, že něco zbodáš!“

„Ale mohla bys na mě jít měkčeji, Kerry. Nemusela bys mě pokaždý seřezat.“

„Ale já na tebe *jdu* měkce!“

James si vyhrnul tričko, aby Kerry ukázal mohutnou podlitinu na žebrech.

„Tohle je podle tebe měkce?“

Kerry po Jamesovi vykopla. Zatím ho vždycky zasáhla do žeber, ale tentokrát mířila o pár centimetrů níž, udeřila ho do ledvin. James se neuvěřitelnou bolestí zlomil v pase.

„Tak *takhle* bych tě mohla kopat, kdybych chtěla!“ řvala Kerry. „Ale když na tebe půjdu moc mírně, instruktoři by to poznali a potrestali by nás oba!“

James si uvědomil, že Kerry má pravdu. Choval se jako stoprocentní idiot, ale logika šla teď stranou. James se na Kerry vrhl. Klopýtavě ucouvla po kamenech. James jí začal zasypávat zběsilými údery. Kerry mu tvrdě vrazila pěst do nosu. James ucítil, jak ho někdo zvedá.

„Nechte toho!“ vřískala Gabrielle.

Connor s Gabrielle se snažili Jamese odtrhnout od Kerry. „Můžete mi laskavě vysvětlit, co se tu děje?“ ozval se Large, řítící se na scénu. Nikdo nevěděl, co říct.

„Connore, Gabrielle, odpalte. Kerry, ukaž tu ruku.“ Large si prohlédl krvácející ránu. „Běž na ošetrovnu.“

Pak Large přidřepł před Jamesem a podíval se mu na nos. „A ty běž radši s ní. A až se vrátíte, *oba* budete mít parádní průšvih.“

James seděl ve vytopené místnosti a čekal na ošetrovatelku. V dlani svíral kelímek s horkou kávou a hltal jednu nasáklou čokoládovou sušenku za druhou. Kerry seděla naproti němu a dělala totéž. Ani jednou se na sebe nepodívali.

20. ZIMA

„Vítejte zpátky, vy moji králíci,“ pravil Large. „To máme krásně teplé odpoledne, co vy na to? Ty čokoládové sušenčičky vám chutnaly? A sestřička vám pofoukala bebí? Tak já tu mám pro vás další dáreček, vy moje hrdličky. Tak sundejte boty a všechno kromě spodního prádla, pak odkráčejte ven a, pokud se stane zázrak a vy přežijete do rána, ráno vás pustím sem zpátky. A nezapomeňte, že pokud máte chuť to vzdát, tak v hlavní budově je čistoučko a teploučko.“

James a Kerry se svlékli a vyšli do tmy.

„Veselé Vánoce!“ houknul za nimi Large.

Dveře se zavřely a skryly poslední tenký oblouk světla. Vanul rezavý vítr. Do chodidel je pálil mráz. Kerry byla dál jenom o pár metrů, ale James ji téměř neviděl. Zaslechl její vzlykání.

„Omlouvám se, Kerry,“ kál se James. „Všechno je to jenom moje vina.“ Kerry neodpověděla.

„Prosím tě, mluv se mnou, Kerry. Víím, že jsem se zachoval jako pitomec. Když jsem viděl ty lidi v teple a taky že jsou Vánoce, prostě mi ruplo v kouli. Víš?“

Kerry se rozplakala na celé kolo. James jí položil ruku na rameno. Ucouvla.

„Nesahej na mě, Jamesi.“

To byla první slova, která Kerry řekla Jamesovi od té rvačky.

„Spolu to zvládnout můžeme,“ přesvědčoval ji James. „Fakt mě to děsně mrzí. Chceš, abych tě prosil? Klidně si kleknu a začnu ti líbat nohy, jen abys se mnou začala znovu mluvit.“

„Jamesi,“ vzlykala Kerry, „jsme vyřízení. Omlouvat se můžeš třeba tisíckrát, ale stejně jsi zavinil, že nás vykopnou.“

„Dokážeme to zvládnout, Kerry. Najdem si teplý místo, kde přespíme.“

Kerry vyštěkla smíchy.

„Najdeme si teplý místo! Jamesi, teplo tady není *nikde*. Je tu obrovský rozbahněný cvičák a překážková dráha. Nic víc. A už je skoro nula. Stačí hodina venku a omrznou nám prsty na nohou i na rukou. Do rána zbývá čtrnáct hodin. Když usneme, umřem na podchlazení.“

„Ty si to nezasloužíš, Kerry. Zabouchám na dveře a zkusím si promluvit s Largem. Vysvětlím, že to je moje vina, a když tě pustí dovnitř, ihned z kurzu odejdu.“

„On se s tebou dohadovat nebude, Jamesi. Vysměje se ti do tváře.“

„Mužem si rozdělát oheň!“ navrhl James.

„Prší. Tma je jako v pytlí. Oheň nerozděláme bez něčeho suchého, a navíc to musí být v závětrí. Napadá tě něco?“

„Most přes jezero na překážkové dráze!“ vyhrkl James. „Těsně nad čarou vody je škvíra. Po stranách tam můžeme nacpat větve a věci, aby tam nefoukalo.“

„Snad jo,“ povzdechla si Kerry. „Musíme to zkusit. Ale možná něco najdem v odpadcích.“

„Cože?“

„Za budovou jsou dvě popelnice,“ vysvětlila Kerry. „Mužem je prohrabat, třeba najdeme věci, co se hodí.“

Kerry odvedla Jamese za výcvikové centrum. Každý otevřel jednu popelnici. Obě byly napěchované odpadky, zavázanými v igelitových pytlích.

„To je smrad,“ poznamenal James.

„Mně je fuk, jak moc to smrdí!“ odsekla Kerry. „Navrhuju tohle. Odtáhneme popelnice i se vším k mostu. Tam prohrabem všechny pytle. Třeba tam najdeme něco na rozdělání ohně. A když se do těch pytlů obléknem, pomůžou nám zůstat v teple.“

Najít most jen v měsíčním světle bylo obtížné. V husté tmě měli co dělat, aby rozeznali aspoň obrysy terénu, po kterém šli. Při každém kroku jim hrozilo nebezpečí, že se udeří o něco ostrého. James i Kerry vlekli každý jednu popelnici. Vážila snad tuny. James ji zkusil kutálet místo nést, ale víko se pořád zabodávalo do bahna. Kerry to měla ještě horší, protože jí vadila ovázaná ruka. Postupovali po cestičce podél překážkové dráhy. James už teď necítil chodidla.

Vzpomněl si na hnusné fotografie dočerna omrzlých palců ve výcvikové příručce a otrásl se hrůzou.

Dřevěný můstek tvořil dvacetimetrový oblouk nad říčkou, jež přetínala cvičnou dráhu uprostřed, a byl široký zhruba dva metry. Sotva k němu dorazili, Kerry začala rozvazovat páchnoucí igelitové pytle a hrabat v nich. James vlezl do nízkého prostůrku pod mostem.

„Je tu slušně sucho!“ křikl na Kerry. „Beton, žádný bahno.“

„Prima,“ kývla Kerry. „Hledám něco, čím rozděláme oheň.“

James začal kmitat, běhal sem a tam, ulamoval větve a opíral je ze strany mostu. Kerry vnořila ruku do pytle a narazila na míchanici zbytků jídla a špinavých hadrů, jež posloužily na čištění bot. Přičichla si k ruce a sama nedokázala uvěřit, že se dotýká takového hnusu. Vybrala všechno, co bylo suché a mohlo hořet v prázdné popelnici.

Pak Kerry natrhala igelitové pytle, obalila si chodidla hadry na čištění bot a potom je ovázala igelitem. V pytlech vyškubla otvory a vyrobila tak pro sebe i Jamese plastovou halenu a sukni. Vypadali jako strašáci obalení bahnem, ale hlavně že je to uchránilo před chladem. James dokončil budování úkrytu pod mostem. Oba si tam zalezli a zimomřivě si mnuli ruce.

„Tumáš,“ řekla Kerry.

Podala Jamesovi dva malé krabičky. V té husté tmě nebylo vidět, oč jde, ale James po straně krabičky nahmatl důvěrně známý tvar brčka.

„Snídaně,“ pochopil James. „Takže skončila v odpadcích.“

„Bůh stojí na naší straně,“ ušklíbla se Kerry. „Šest krabiček pomerančového džusu, šest minibalení vloček, všechno nenačatý. Large to tam musel vyhodit ráno, když nám nedal snídani.“

James probodl brčkem krabičku džusu a vysrkl obsah na dva tahy. Pak roztrhl druhý obal a hltal suché vločky.

„Máme oblečení, jídlo a úkryt,“ poznamenal James. „Do rána bychom to měli vydržet.“

„Snad jo,“ souhlasila Kerry. „Ale stejně bych byla radši, kdybych mohla zapálit oheň.“

„Je tu moře hořlavých věcí,“ upozornil James.

„Jo, jenže já umím oheň rozdělat jen s pomocí dvou suchých dřívek. A nic takového nemáme.“

Pár minut seděli mlčky, tulili se k sobě a potřásali pažema a nohama, aby neprokřehli.

„Myslím, že bych věděl, jak rozdělat oheň,“ ozval se James. „Podél překážkové dráhy jsou přece všude bezpečnostní kamery.“

„A co s nimi má být?“ nechápala Kerry. „Přece jsou napojené na elektřinu.“

„No a?“

„Takže když si jednu najdeme a zezadu vytáhneme vodič, zapálíme oheň jiskrou.“

„Je děsná tma,“ namítla Kerry.

„O pár kamerách zhruba vím.“

„Jamesi, ty se chceš šťourat v elektřině? Vždyť by tě to mohlo zabít!“

James vstal.

„Kam jdeš?!“

„Musíš mi věřit, Kerry, že ten oheň rozdělám.“

„Jsi stoprocentní idiot, Jamesi. Praští tě to.“

James se vysoukal z úkrytu. Obaly nohou, které vyrobila Kerry, mu sice udržely chodidla v teple, ale pořád sklouzávaly dolů. Našel popelnici, kterou Kerry naplnila hořlavými odpadky. Pod igelitový oděv si nastrkal kousky papírových kapesníků a kartonů, popadl víko popelnice a začal pátrat. Jednu kameru objevil jenom pár metrů od úkrytu. Miniaturní červené světýlko pod sklem umožňovalo najít kameru snáz ve tmě než za denního světla.

James po hmatu našel zadní část kamery a vyškubnul zezadu dráty. Jeden vypadal jako spojení s monitorem, takže ho odhodil. Ten druhý měl na konci gumovou zástrčku. James usoudil, že to je elektřina. Kroutil zástrčkou tak dlouho, až se zlomila a na jejím konci vykoukly dva obnažené vodiče.

Teoreticky se to zdálo jako dobrý nápad, ale teď, když stál nad víkem popelnice s malou hromádkou paliva, všude kolem voda a v ruce kabel pod proudem, Jamesovo sebevědomí spadlo na bod mrazu.

Přidřepł k víku. Kabel roztrhnul, oba obnažené konce vodičů od sebe oddálil a pak je sklonil ke kousku papírového kapesníčků. Pozvolna přibližoval konce k sobě. Obličej mu ozářila modrá jiskra. Cípek kapesníčků vzplál. Pár uhlíků odlétlo a oheň zhasnul. V Jamesovi se zastavilo srdce. Pochyboval, že má další šanci, protože jiskra pravděpodobně zkratovala celý obvod. Náhle ze středu kapesníčků vybuchl další plamínek. James do něj ponořil kousek kartonu. Oheň se zvětšil.

Ted' se musel přesunout k mostu dřív, než mu dohoří zásoby. Na každém kroku mu to klouzalo a vítr se ze všech sil snažil plameny sfouknout.

„Kerry!“ hulákal James zoufale. „Dones mi palivo!“

Kerry mu vyletěla vstříc a přidala na oheň další kousky kartonu. Plechové víko se začalo rozpalovat Jamesovi přímo v rukou a poslední kus cesty byl nejzrádnější, po kluzkém bahnitém břehu a do úkrytu. Keriy mu pomáhala víko přidržovat. James ho postrčil do úkrytu a přitom dával pozor, aby nezapálil větve tvořící stěny. Kerry donesla zbytek paliva a pak se k sobě přitiskli v úkrytu zalitým oranžovým svitem. Od kouře je štípalo v očích, ale hlavní bylo pouze teplo. Kerry položila Jamesovi dlaň na paži.

„Pořád ještě nedokážu uvěřit, žes mi dupnul na ruku,“ zavyčítala s pohledem sklopeným na svůj obvaz. „Myslela jsem, že jsme dobrý tým.“

„Uznávám, že žádné omluvy to nevylepší, ale vážně mě to mrzí. Kdybych ti to mohl nějak vynahradit, udělám to. Stačí říct.“

„Něco ti povím,“ rozhodla Kerry. „Odpustím ti, ale jen prozatím. Až základní výcvik skončí, dáme si zápas v dojo. Budu tě řezat, dokud nebudeš prosit o milost. A pak ti dám ještě nášup.“

„Platí,“ kývl James, jenž doufal, že jen vtipkuje. „Dostal jsem tě do téhle kaše, takže si nic jiného ani nezasloužím.“

Pan Speaks strčil hlavu do přístřešku. Začínalo svítat. Oheň dohořel. James a Kerry spalí ve vzájemném objetí. „Probud'te se!“ houkl Speaks.

James a Kerry se vzbudili se šustěním igelitových obleků. Kerry tvrdila, že bude lepší neusnout, že by měli zůstat vzhůru, aby neulovili omrzliny. Ale v přístřešku bylo teplo a oba odpadli.

„Vás dva miluju z hloubi srdce!“ jásal Speaks.

Sáhl do kapsy kalhot a vylovil dvě ovocno-oříškové tyčinky. James nechápal, proč se k nim Speaks chová tak mile.

„Udělal jste na mě obrovský dojem, jak jste to spolu zvládli. Pan Large byl přesvědčený, že odejdete. Nikde vás nemohl najít. Kamery přestaly kdovíproč fungovat.“

„Kolik je hodin?“ zeptala se Kerry pusou plnou čokolády.

„Půl sedmé. Teď byste měli co nejrychleji mazat do hlavní budovy a obléknout se. Až vás pan Large uvidí, dočista se vztekne.“

„On nás nemá rád?“ divil se James. „Chci říct, víme, že nenávidí komplet všechny, ale proč se tolik chce zbavit právě nás dvou?“

„Tomu nerozumíš,“ křenil se Speaks. „Uzavřeli jsme sázku. Padesát liber, že pan Large donutí žáka odejít právě na Štědrý den. Původně si sliboval, že Connora dostane pohled na bratra u štědrovečerního stolu, ale Callum ho povzbudil, že musí vydržet. Pak jste se vy dva porvali a nabídli mu záminku, aby vás potrestal. Byl si stoprocentně jistý, že vás zlomil. Už se nemůžu dočkat, jak se zatváří.“

„Jenomže po tom všem budem mít ještě děsnější život,“ povzdechla si Kerry.

21. LET

Šest účastníků kurzu a tři instruktoři mířili na posledních pár dní základního výcviku do Malajsie. James předtím letěl jen jednou, byl to osmihodinový let do Orlanda, kdy musel strpět stovky neposedných dětí a štěkajících rodičů. Tentokrát seděl v obchodní třídě.

James nedosáhl prsty u nohou na podlahu. Měkká kožená křesla měla zabudované výsuvné monitory na Nintendo a filmy a tlačítko, kterým se dalo sedadlo naklonit dozadu, takže se z něj stala postel. Před odletem obcházela kolem letuška a servírovala chlebíčky a džus. Bylo by to fajn i kdykoliv jindy, ale teď si James připadal jako v ráji.

Jumbo vystoupalo nad Heathrow a konečně zhasnul nápis prikazující zapnutý bezpečnostní pás. James se uvelebil se sluchátky na uších, projížděl různé hudební kanály, až narazil na písničku „Rocket Man“ od Eltona Johna. Jeho maminka Eltona zbožňovala. James se cítil provinile, že od vstupu do CHERUB si na ni skoro nevzpomněl.

Mezerou mezi sedadly přeletěla přes monitor Kerryina ponožka a přistála Jamesovi na klíně. Posadil se zpříma a Kerry mu sklopila monitor a servala sluchátka.

„Co je?“ zeptal se James.

„Chtěl jsi přece vědět, jak dlouho potrvá let. Pusť si televizi na kanálu padesát.“

James zmáčkl dálkové ovládání. Obrazovka se změnila na modrou mapu s Londýnem po levé a Kuala Lumpurem po pravé straně. Vždy po pár vteřinách se na obrazovce objevil sloupec čísel, ukazující zdolanou vzdálenost, rychlost letu, venkovní teplotu i předpokládaný čas přistání.

„Třináct hodin osm minut,“ kývl James. „Super. Myslím, že to celý dokážu prospat.“

Kerry se zatvářila zklamaně.

„Ty si nechceš zahrát Mario Kart?“ zaškemrala.
„Tak teda dvě hry. Ale hned po večeri usnu.“

Nápis nad čidlem ovládanými dveřmi terminálu sděloval: *Vychutnejte si pobyt v Malajsii*. Dveře se samy rozevřely. James si hodil batoh na rameno a zhluboka se nadechl venkovního vzduchu. Při přistávání si na obrazovce v letadle přečetli, že je čtyřicet stupňů. James věděl, že to je hodně, ale žhnoucí vzduch přesahoval zdaleka všechny jeho představy.

„Jen si představ, jak v tomhle vedru utíkáme,“ ušklíbla se Kerry. Za nimi šel Connor s Gabrielle.

„Vsadím se, že si to nemusíme představovat dlouho,“ ozvala se Gabrielle.

Large v kratěsech a havajské košili provedl skupinku mezerami v hustých kolonách automobilů ke kyvadlovému minibusu. Speaks odpočítal několik bankovek a podal je řidiči, zatímco skupinka se zavazadly nastupovala dovnitř.

Zařadili se mezi ostatní vozidla a jeli půl hodiny širokými prázdnými ulicemi, proti proudu husté dopravy. Účastníci kurzu se dívali z oken. Tohle moderní velkoměsto se mohlo nacházet kdekoli na světě, jen ty široké kanály na přívalovou vodu a staré palmy mezi betonem napovídaly, že jsou v tropech.

Děti na kurzu představovaly po celé tři měsíce jediné Jamesovy kontakty s lidmi. Moc se spolu nebavily. Když člověku vybude volná půlhodinka, nepromarní ji klábosením, ale prospí ji. Těch pár slov, co mezi sebou hlavně u jídelního stolu prohodili, se skládalo především z nadávek na výcvik.

Instruktoři trestali všechny i za chyby jednotlivce, takže žáci si vypěstovali šestý smysl pro maskování slabých stránek svých kolegů. James před dlouhým plaváním věděl, že Kerry a Shakeel se budou držet poblíž, a kdyby ztratil nervy, včas ho podeprou. Když Kerry začalo bolet koleno, všichni bez řečí vzali Kerryin náklad. Mo byl děsný hubeňour a potřeboval pomoc při šplhání a přitahování se.

Všichni kvůli něčemu záviseli na ostatních.

James si z čtyřdenního kurzu přežití v tropech nedělal těžkou hlavu. Věděl, že to bude kruté, ale všechno bylo kruté hned od prvního dne. Výcvik byl úspěšný: James už se vyčerpání a nebezpečí neděsil. Tolikrát se vybičoval na pokraj sil i schopností, že to začal považovat za rutinu. Ne že by se to někomu mohlo líbit, ale nakonec to vždycky nějak zvládnul, stejně jako návštěvu u zubaře nebo hodinu fyziky.

Hotel byl ztělesněný luxus. James a Kerry měli společný pokoj se dvěma maxilůžky a balkonem vyhlížejícím na jezírko. Bylo devět hodin večer, ale všichni se prospali v letadle a překypovali energií. Instruktoři zamířili do hotelového baru a nechtěli, aby je někdo otravoval. Dětem předali hotelový řád a řekli jim, že si od pokojové služby smějí objednat, nač jen dostanou chuť, ale že by neměli zůstat vzhůru moc dlouho, protože ráno je čeká hodně brzké vstávání.

Šest dětí se sešlo u venkovního bazénu; první příležitost odpočinout si pohromadě. Mezitím se setmělo. Vanul větřík, ale teplota se držela pořád vysoko nad třiceti stupni Celsia. Do moskytiéry chránící bazén narážela mnohamilionová hejna cvrkajícího a bzučícího hmyzu. Zřízení v motýlku každému podal župan a bavlněné pantofle.

Poprvé po mnoha týdnech se James cítil sytý a v pohodě. Ale současně mu bylo trapně. Všichni ostatní skákali šipky do bazénu a plavali naprosto sebejistě. James se styděl, protože uměl plavat jen neohrabaně prsa, a tak seděl, po kotníky se plouhal ve vodě a brčkem cucal kolu.

„No tak, Jamesi!“ vřískala Kerry, „odvaž se!“

„Myslím, že se vrátím do pokoje,“ zabručel.

„Smůla,“ povzddechla si Kerry.

James zamířil do svého pokoje. Šel se vyčurat a pak se poprvé od začátku výcviku zahlédl v zrcadle. Bylo to zvláštní, vidět svoje tělo, ale tak úplně ho nepoznávat. Bříško, jež se mu překulovalo přes gumu kalhot, definitivně zmizelo. Prsní svaly i bicepsy měl větší a věřil, že strojkem ostříhaný ježek a všechny ty strupy a modřiny mu dodávají drsnácký vzhled. Neubránil se úsměvu. Byl absolutně zamilovaný sám do sebe.

Rozvalil se na posteli a koukal na televizi. V angličtině tam chytil jenom pár kanálů. Vyhledal BBC World a uvědomil si, že i kdyby půl světa mezitím zničila válka, jemu by ta informace zůstala utajená. Neviděl televizi ani noviny po celé tři měsíce, co byl izolovaný ve výcvikovém středisku. Nic ale nenasevřelo velkým změnám. Lidé se dál bezdůvodně zabíjeli, politici dál nosili nevýrazné obleky a poskytovali pětiminutové odpovědi, které s otázkou neměly nic společného. Ale přinejmenším ukázali, že Arsenal vítězí v pohárové soutěži. Po sportovním zpravodajství James surfoval po kanálech a litoval, že nezůstal s ostatními u bazénu.

Náhle se otevřely dveře pokoje a zhaslo stropní světlo. „Zavři oči!“ křikla Kerry. „Proč?“ divil se James.

„Máme pro tebe překvápko.“

James slyšel z chodby ostatní děti.

„Ani náhodou, co vlastně máte v plánu?“

„Když nezavřeš oči, tak se to nikdy nedozvíš.“

Bylo velmi nepravděpodobné, že by tou žádostí, aby zavřel oči, sledovali něco dobrého, ale James nechtěl vypadat, že kazí legraci.

„Tak jo, už jsem je zavřel.“

Slyšel, jak všichni po řadě vcházejí: Kerry mu na hlavu vysypala kbelík s ledem. Kostky mu vklouzly pod župan a sjely mu po zádech. Callum, Mo, Gabrielle a Shakeel přispěli každý svým kbelíkem. James vyskočil z postele a uklouzl na kostce ledu.

„Blbečci!“ vyjekl James a se smíchem si vytřásal kostky z županu.

Všichni se chechtali jako blázni. Kerry opět rozsvítila.

„Tak nás napadlo, že si objednáme něco na pokoj,“ řekla. „Pokud teda už netrucuješ.“

„Jak chcete, super,“ zazubil se James.

Seděli na balkoně, klábosili o výcviku a navzájem si kradli kousky jídla. Po večeři se všichni čtyři kluci rozhodli udělat na děvčata dojem; postavili se do řady a čurali do záhonů o dvě patra níž.

Kerry s Gabrielle vklouzly do pokoje a zašouply za sebou francouzské okno.

„Pust'te nás dovnitř!“ zahulákal Connor.

„Nejdřív řekněte, jak moc jsme krásný,“ vybídla je Kerry.

„Prasata šeredný!“ pokřikoval Shakeel. „Koukejte otevřít!“

James se podíval přes zábradlí. Z téhle výšky se nedalo seskočit. Popošel k proskleným dveřím.

„Podle mě jste obě dvě krasavice.“

„A pěkný tlamy,“ dodal Connor.

James se po něm vztekle ohlédl. „Chceš tady ztvrdnout celou noc?“

„Krasavice nejkrásnější,“ souhlasil Connor.

„Supermodelky,“ přisadil si Mo.

Dívky se podívaly na Shakeela.

„Jste dva zářivé paprsky zlatého slunce. No tak, už nás pust'te.“

„Máme?“ zeptala se Kerry Gabrielle. Vychutnávala si pocit nadvlády.

Gabrielle si přitiskla ukazovák na rty a předstírala, že váhá.

„Leda když políbí sklo, aby dokázali, jak moc nás milujete!“ rozhodla.

Čtyři chlapci po sobě koukli.

„Ale, prokristapána!“ zamumlal Connor.

Connor políbil sklo jako první. Zbylá trojice udělala totéž.

Někdo zaklepal na dveře. Kerry otevřela. Stál tam Large a Smoke. Gabriella odemkla francouzské okno. Chlapci se vříteli dovnitř a doufali, že nikdo nezahlédl, jak čurají dolů na záhony.

Large zněl přiopile. „Je jedenáct pryč. Do pěti minut budete všichni v posteli.“ Ostatní odpochovali. James a Kerry si vlezli do postele.

22. PLÁŽ

Ještě před úsvitem je z hotelové střechy vyzvedla vojenská helikoptéra. Účastníci kurzu seděli na svých zavazadlech v zaprášeném nákladním prostoru za piloty. Jejich tropické uniformy se skládaly z lehkých kalhot, modrých trik s dlouhými rukávy, ale bez loga CHERUB a bez čísla, a tropických přileb se sklopenými stínítky, které jim měly ochránit šíji a uši před sluncem.

Large obcházel kolem a každému žákovi připevnil elektronický náramek. Plastový pásek se uzamknul, takže sundat ho mohli pouze s pomocí nože.

„Za žádných okolností ho nesundávejte!“ řval Large přes hluk motoru. „V případě nouze odšroubujte tlačítko po straně a pevně stiskněte. Helikoptéra jev pohotovostním stavu a do patnácti minut se k vám dostane. Kdyby vás uštknul had, stisknete tlačítko okamžitě.“

Co nevidět dorazíme na místo vysazení první hlídky. Všechno, co můžete potřebovat, najdete v batohu. Teď je 10:00. Každý tým musí v příštích dvaasedmdesáti hodinách dojít ke čtyřem kontrolním stanovištím. Pokud je všechny nestihnete před časovým limitem, pak jste v kurzu neuspěli a musíte si ho zopakovat hned od prvního dne. Nezapomínejte, že tohle není tréninková dráha. Za chyby tady neslíznete trest, ale taky je nemusíte přežít. V džungli je zhruba tisíc věcí, co vám můžou způsobit smrt nebo nemoc, při které si budete přát, abyste radši byli mrtví.“

Helikoptéra znehybněla asi deset metrů nad zemí. Boční dveře se odšouply a do nákladního prostoru vniklo slunce.

„Jednička, dvojka, vyskočit!“ zařval Large.

Mo a Shakeel spustili nohy přes okraj helikoptéry. Large vyhodil jejich batohy. James viděl, že chlapci zmizeli, ale nemohl se přesvědčit, zda dopadli v pořádku, protože rotor všude kolem vířil prach. Large ukázal pilotovi zdvižený palec a helikoptéra zamířila k dalšímu místu vysazení. Kerry se tvářila nešťastně. Skoky namáhaly

její oslabené koleno. Ted' vyskočil Connor s Gabrielle a helikoptéra pokračovala v letu k dalšímu výsadku.

James se podíval dolů. Pod sebou viděl mokrou písčinu, zalitou několika centimetry mořské vody. Techniku bezpečného doskoku trénovali. Trik byl v tom, že člověk musí dopadnout na bok, aby se náraz rozložil do celého těla. Při příliš rovném dopadu člověk riskoval zlomeniny kyčlí nebo kotníků. Příliš naplocho, a tělo se tvrdě rozplácne, což zase vede k zlomeninám paží či ramen. James si vyhlédl místo doskoku. Pak se vyhrabal na nohy, oválený mokrým pískem, ale nezraněný.

Kerry při dopadu na zem příšerně vřískla. James se k ní vrhnul.

„Dobrý?“ vyptával se.

Kerry se pomaloučku zvedla a udělala pár nervózních kroků po oslabenémoleni.

„Není to horší než normálně,“ broukla.

Helikoptéra odlétla. James si zaštitil oči před rozvířeným pískem. Z vody vytáhli batohy a odvěkli je na břeh. Bílý písek na slunci oslepoval.

„Pojďme do stínu,“ navrhl James. Usadili se pod palmou.

James si otřel mokrý písek z dlaní o kalhoty. Kerry našla v batohu informace k misi.

„A kruci!“ vyprskla.

„Co je?“

Kerry ukázala Jamesovi svůj list s informacemi. Byly psané japonsky. James honem našel svou kopii. Srdce mu pokleslo.

„Týjo, celý to je v ruštině,“ stěžoval si James. „Kdybych tušil, že na tomhle jazyku bude záviset můj život, tak bych na hodinách dával větší pozor.“

Uvědomili si, že oba texty jsou totožné. James rozuměl ruštině tak z poloviny, Kerry byla v japonštině o špetku lepší. Porovnáváním obou verzí a s přispěním pár dohadů rozluštili skoro všechno.

Našli pár stručných mapek s vyznačením polohy prvního kontrolního stanoviště, ale nebyla tam jediná nápověda ohledně toho, kde je vysadili nebo kterým směrem mají pokračovat. Do 18:00 měli dorazit k první kontrole a tam přespát do rána.

„Na prvním stanovišti nejspíš najdeme další instrukce,“ poznamenala Kerry.

James prohrabal obsah batohu. Bylo tam o metráky víc vybavení, než co mohli unést. Co s sebou musí vzít nutně? Bezpochyby věci, jako je mačeta, kompas, plastová miska na chytání dešťové vody, nouzové potravinové balíčky, prázdná láhev na vodu, souprava první pomoci a léky, tablety na čištění vody, ochranný krém proti slunci, moskytiéra, zápalky a švýcarský armádní nůž. Role igelitových pytlů nevážila skoro nic a měla nejmíň deset různých využití. A pak měli stan s kovovou kostrou.

„Ten neber,“ poradila Kerry. „Váží tunu a přístřešek si můžeme postavit z palmových listů.“

Vyhodili řadu těžkých předmětů: rezervní boty, deštník, příbory, prošívané bundy. Některé věci byly nesmyslné; k čemu jim měl být ragbyový míč nebo síť na stolní tenis? Papírové vydání *Sebraného díla Williama Shakespeara* se sice mohlo hodit při rozdělávání ohně, ale usoudili, že je moc těžké a objemné. Když obsah batohů vytřídili, unesli je celkem snadno. James kopal do věcí válejících se v písku a doufal, že tu nenechávají nic, co by časem mohlo být užitečné. „Co dál?“ zeptal se.

Kerry vytáhla mapu a ukázala na vzdálenou horu.

„Kontrolní stanoviště leží na břehu řeky,“ řekla. „Ta hora je vyznačená na jejím protějším břehu, takže musíme jít směrem k řece.“

„Jak je to daleko?“

„To se nedá určit. Na mapě nám chybí měřítko. Ale radši sebou hodíme, jinak to stanoviště před setměním určitě nenajdeme.“

Rozhodli se postupovat podél pobřeží, dokud nenarazí na ústí řeky, a pak budou pokračovat proti proudu až k místu kontroly. Cesta do vnitrozemí jim nabídne větší šanci na úspěch, než kdyby dorazili k řece na jiném místě a nevěděli, kterým směrem odbočit.

Chůze po pobřeží byla v tom oslepujícím slunci a žáru hotové peklo, proto se drželi asi ve stometrové vzdálenosti od vody, kde se táhnul okraj džungle. Stromy tu tvořily listnatý baldachýn plný vřeštících ptáků. Pod zelenou střechou nerostlo víc než pár mechů a

houby. Kromě obřích kořenů a občasné překážky z padlého kmene byl terén rovný, takže postupovali rovnoměrným tempem.

Neustále sváděli boj s hmyzem. Kerry se zpanikařené rozvřískala, protože na noze ji zašimrala deset centimetrů dlouhá stonožka. Kousanec narostl do rudé boule. Kerry tvrdila, že to je horší než vosí žihadlo. Po tomhle si zastrčili nohavice do ponožek.

Každou hodinu James s Kerry odbočili k pobřeží. Stromy blíž vodě byly menší a porost nebyl tak hustý. Sráželi kokosy, a jakmile se naučili je otvírat, hltali sladké mléko. Všude kolem rostly stromy s ovocem, ale jedli pouze ty druhy, které znali, aby se náhodou něčím neotrávili. Když se napili mléka, shodili batohy, odkopli boty a oblečení vběhli do moře.

V džungli nehrozí největší nebezpečí od predátorů, ale od moskytů. Miniaturní poletující hmyz zabodává lidem sosáky pod kůži a saje jim krev. Po štípnutí sice zbude jen svědivě rudá skvrnka, ale člověku můžou podlomit zdraví, nebo ho dokonce připravit o život mikroskopičtí paraziti, kteří vyvolávají malárii. Děti žádná antialarmika nedostaly, takže si mohly nejvýš zakrývat nahou kůži, snažit se nepotit a používat repelent proti hmyzu.

Moskyty láká pach potu, takže po každém vykoupání se James a Kerry převlékli do suchého oblečení. Mořskou vodou zmáčené šaty vyždímali a přehodili si je přes batohy, protože věděli, že žár je vysuší dřív, než si udělají další pauzu. Po převléknutí se namazali repelentem proti moskytům a ochranným krémem proti slunci a zamířili zpátky do stínu husté džungle.

Kokosová a ovocná šťáva byly příliš husté, než aby je bylo možné pít ve velkém množství. Ovocné kyseliny Jamese bolestivě pálily ve vyschlém hrdle. Už brzy odpoledne jim žízeň výrazně zpomalila tempo.

Mořská voda byla na pití moc slaná a v džungli našli pouze stojatá jezírka hemžící se moskyty a pravděpodobně znečištěná zvířecí močí. Neexistovala naděje, že najdou zdroj vody, leda by zabočili hlouběji do vnitrozemí. Takže čerstvou vodu jim mohl zajistit jen déšť. Bouřka se dala čekat najisto. V tropickém žáru se odpařilo tolik vody, že do odpoledne se obloha prohýbala pod těžkými mračny. James a Kerry sledovali, jak se nebe černá. Když

práskl první blesk, utekli k nejbližšímu pruhu pláže, nafoukli dětský gumový bazének a čekali.

Podobný déšť ještě v životě neviděli. První cákance měly průměr jak golfový míček. James zaklonil hlavu, aby se napil, ale když se nebesa konečně otevřela naplno, jako by stáli pod Largeovou požární hadicí. Voda vyrážela díry do hladkého písku. James si jedním loktem chránil obličej a druhou rukou se snažil přidržovat plnící se bazének.

Kerry schovala jejich zavazadla pod strom. Ponořili se do bazénku celým obličejem a lokali. Když liják ustal, zůstalo v bazénku dost vody, aby si naplnili obě láhve. A protože nechtěli riskovat, že budou opět žíznit, zbytek nalili do igelitového sáčku a vzali s sebou.

Když se dostali k ústí řeky, chůze už byla snazší. Podél řeky vedla neudržovaná stezka plná výmolů od těžkých pneumatik. Kerry odpočítávala zákruty řeky, aby našla kontrolní stanoviště. Dorazili tam hodinu před vypršením lhůty. Nohy je po téměř sedmihodinové chůzi vražedně bolely.

Kontrolní staveniště bylo označené vlaječkou. U břehu ležel pod dehtovou plachtou tři metry dlouhý dřevěný člun s přívěsným motorem. James nakoukl pod kryt a s potěšením objevil v přídi pár konzerv, pánve a plechovku s palivem. Pak se cosi pohnulo. Zpočátku James myslel, že to je hra světla, ale věc se hnula podruhé a zasyčela. James plachtu pustil a uskočil.

„Had!“ vřísknul.

Kerry se přirýtila od břehu.

„Cože?“

„V tom člunu je svinsky obrovský had!“

„Určitě?“ naléhala Kerry. „Podle příručky se tu hadi vyskytují jen výjimečně.“

„Určitě ho sem nastražili instruktoři!“ vysvětlil James. „Myslím, že když tu plachtu strhneme, odplazí se sám.“

„Jak jsi říkal, že je veliký?“ zajímala se Kerry.

„Obří!“ James rukama naznačil kruh o průměru dvaceti centimetrů.

„Tak velcí hadi v Malajsii nežijou,“ namítla Kerry udiveně.

„No hele, jestli mi nevěříš, klidně strč hlavu pod plachtu.“

„Ale já ti věřím, Jamesi. Ale nemyslím, že bychom ho měli nechat utéct. Nejspíš ho máme sníst k večeři.“

„Cože? Ta mrcha může být jedovatá! Jak bychom ji asi zabili?“

„Jamesi, poslouchal jsi v kurzech přežití něco? Takhle velicí jsou jediné hadi škrtiči, co tě udusí, když se kolem tebe omotají. Takže jedovatý není, ale když ho necháme utéct, co když se v noci vrátí a udusí nás?“

„Tak jo,“ přikývnul James. „Chci si dát k večeři hada. Jak si představuješ, že ho zabijem?“

„Odhrneme kus plachty, budem do potvory šťouchat klackem, dokud nevystrčí hlavu, a tu pak usekneš mačetou.“

„Zní to hrozně jednoduše,“ ušklíbl se James. „Je to tvůj nápad, takže já budu šťouchat a ty budeš sekat.“

„Dobře,“ souhlasila Kerry. „Ale pokud ho zabiju já, ty ho vykucháš a upečeš.“

Před setměním museli stihnout spoustu práce. Kerry vyčistila na břehu mýtinu. James rozdělal oheň a hada naporcovaal, přičemž zbytky hodil do řeky, aby nepřilákaly mrchožrouty.

Obloha už černala, když Kerry dělala poslední úpravy na přístřešku z mamutích palmových listů. Podlahu vystlala nepromokavou plachtou a vnitřek potáhla moskytiérou.

Večeřeli hadí maso s kokosem a instantními nudlemi. James z drátu vyrobil háčky, nastražil na ně zbylé maso a strčil je do řeky v naději, že ráno tam najdou rybu. Dokonale sytí, ale vyčerpaní si vlezli pod stříšku. Pak se snažili přeložit nový informační leták a přitom si sterilními jehlami propichovali puchýře na nohou.

Dosažení druhého stanoviště vyžadovalo uplout člunem pětadvacet kilometrů proti proudu řeky a přitom kličkovat spletitou sítí kanálů a přítoků, dokud se nedostanou k rozlehlému jezeru. Kontrolní stanoviště bylo vyznačené na opuštěném rybářském trajleru, v bahnitém břehu na protější straně jezera. Měli se tam dostat do 14:00. To znamenalo hodně brzký start.

Teplota v noci skoro nepoklesla. V přístřešku bylo jako v peci, nedalo se ani spát. Houkající ptáci byli sice neškodní, ale sloužili jako přízračná připomínka toho, že civilizace je předaleko. Dvojice nechala hořet malý oheň, aby odpudil zvířata a hmyz.

James se probudil dost časně, aby sledoval úsvit. Slunce vybuchlo nad řekou a hlína se během pár minut rozpálila natolik, že nebylo možné se jí dotknout. James nakoukl do bot, jestli tam nenalezl hmyz, obul si je na otlačené nohy. Na dva ze čtyř háčků se chytily ryby, ale jednu roztrhal dravec. James popadl úlovek a držel ho ve vzduchu tak dlouho, až se přestal mrskat. Měla dost masa pro snídani pro dva.

Kerry rozdělala oheň a začala čistit říční vodu. Nechala ji deset minut povařit a pak dovnitř hodila chlorové tablety. James upekł rybu a nasbíral manga. Každému dal jedno ke snídani a zbytek naložil do člunu.

Ryba se upekla za chvíli. James rozkrojil mango napůl a zavolal na Kerry. „Snídaně je hotová!“

Ale Kerry nebyla ani u tábořiště, ani na říčním břehu.

„Kerry?“ houknul trochu ustaraně.

Stáhl kouřící rybu z rožně a rozdělil ji na dva plastové talíře. Zpod houštiny keřů se vynořila Kerry.

„Musela jsem na velkou,“ vysvětlila. „Ta spousta ovoce, co jsem včera snědla, mě normálně vydrhla.“

„Díky za detaily, Kerry. Právě se chystám jíst.“

„Něco mě napadlo,“ řekla.

„Co?“

„Pamatuješ, jak jsme na pobřeží zahodili *Sebrané dílo Williama Shakespeara*?“

„Jasně.“

„Mám dojem, že jsme ho měli používat jako toaleták.“

23. PLAVBA

James a Kerry stáli každý po jedné straně přívěsného motoru a dlaněmi se opírali o zád' člunu. Museli hodně dlouho zabírat ze všech sil, aby se příd' přehoupla přes říční břeh do vody.

„Nejdřív jsme měli všechno vyložit,“ hekala Kerry a otřela si z obličeje litr potu.

„Teď už to za to nestojí,“ funěl James. „Mám dojem, že jednou záberem a bude to. Héj rup!“

Přehoupli člun za bod, kdy se převážil na druhou stranu. Začal klouzat dolů. Na mělčinu vyběhla vlna a bahnitá voda jim zavířila kolem špiček bot.

Člun dopadl na hladinu a kolem něj se vzedmula voda. Na vteřinku se oba lekli, že půjde ke dnu. Když se plavidlo přestalo kymáčet, okraj trupu zůstal sotva dva centimetry nad úrovní hladiny. Každá vlnka na řece cákla přes bok další kapku vody. Řeka nebyla tak hluboká, aby se případně potopený člun nedal zachránit, ale přišli by o motor a polovinu nezbytného vybavení, navíc současně s nadějí, že na další kontrolní stanoviště se dostanou včas.

Kerry se vodou, která jí sahala po pás, přebrodila ke člunu a vytáhla z něj kanystr benzinu, přičemž si dávala pozor, aby se o trup moc neopírala. James se postavil mezi Kerry a břeh, kanystr od ní vzal a vyhodil ho suchou zem.

Jakmile vytáhli svoje promočená zavazadla, pitnou vodu a kanystry s benzinem, člun seděl na hladině mnohem výš.

„Fuj,“ odplivnul si James. „To bylo o fous.“

„Jo, fakt jsme báječně ušetřili čas!“ sykla Kerry našťavaně. „Vždyť jsem ti říkala, že bychom měli ty věci vyndat.“

„Tos teda neříkala!“ odsekl James.

Měl skoro pravdu. Nechat věci ve člunu byl jeho nápad, ale Kerryiny námitky se týkaly toho, že nebudou mít dost síly ho posunout do vody, a ne že pod jejich tíhou se člun málem potopí v tu ránu, jak přistane na hladině.

James sebral ze břehu dvě pánve a společně vybrali vodu ze člunu. Když v něm bylo sucho, obrátili se k palivu a vybavení válejícím se na břehu.

„Asi nás čeká stejné rozhodování jako včera,“ připomněla Kerry. „Co potřebujeme? Co nemusíme s sebou brát?“

Jamesovi se chtělo zvracet už z pouhé představy, jak blízko definitivnímu vyloučení se ocitli devětadevadesátý den ze sta. Selhání těsně před koncem výcviku by byl dost velký průšvih, aby se člověk zcvoknul. Člun teď bafal nahoru, proti proudu. Namočená zavazadla a oblečení rozprostřeli na palubě, aby je ranní slunce vysušilo.

Velikost řeky se měnila. Místy se mělčina rozlévala do šířky přes třicet metrů. Museli jet pomalu, James se nepřetržitě nakláněl přes příď a hulákal, kterým směrem dál, aby Kerry neuvízla na mělčině. Když užuž hrozila katastrofa, James je dřevěným veslem postrčil ve správném směru. V úzkých místech byla řeka hlubší a proud silnější. Stromy a keře trčely nad vodu, takže se museli shýbat pod převislými větvemi.

Když mohli volně jet, Kerry otevřela klapku a jemné puf-puf motoru se změnilo na vytí, doprovázené modrými výfukovými plyny. Seděla na dřevěné lavičce vedle přívěsného motoru, tu a tam mírně upravila směr a na mapě vyznačovala změnu jejich polohy. Jamesovy povinnosti byly fyzicky namáhavější; ale třebaže zuřivě pálilo slunce a od záběrů veslem ho bolela ramena, ochotně na sebe převzal zodpovědnost za bezpečné navigování mezi slepými rameny a přítoky pořád výš k jezeru.

Když konečně vlétli na volné jezero, byla nejžhavější část dne. Jezero se rozlévalo do takové dálky, že v pekelném slunci člověk ani nedohlédl konce. James položil veslo a posadil se doprostřed člunu na kanystr s benzinem; jen chvílemi vyléval vodu, která šplouchla přes okraj.

„Vidíš někde ten trajler?“ naléhala Kerry. „Pokud tomu japonskému textu rozumím dobře, je na bahnitém břehu na severním konci jezera, označený třemi červenými varovnými bójemi.“

James si stoupnul a zamžoural v marném pokusu uvidět něco v oslepujícím lesku vody. Věčná škoda, že neměli sluneční brýle.

„Nevidím ani ň,“ prohlásil James. „Musíme prostě křížovat kolem břehu, dokud to nezahlídnem.“ Kerry se podívala na hodinky.

„Do konce termínu nám zbývají ještě dvě hodiny, ale čím dřív se na to kontrolní stanoviště dostaneme, tím víc času nám zbude na další úkol.“

Na jezeře nikdo jiný neplul. Rybářská mola, přístřešky a sklady podél břehu byly opuštěné. Vedly k nim dobře udržované silnice a stálo tam i pár telefonních budek, ale nikde ani živáčka. Každých pár set metrů byly do bahna zatlučené červené výstražné kůly. Nápisů byly v saravakštině, takže James jim nerozuměl, ale černožluté pruhy a blikající světla vyjadřovaly sdělení jasné v jakémkoliv jazyce: Sem se sakra nepřibližuj!

„To je úplně strašidelný,“ poznamenal James. „Co se děje?“

„Podle téhle mapy se tady nahoře nad jezerem buduje obrovská přehrada,“ vysvětlila Kerry. „Mám dojem, že celá tahle oblast bude zaplavená. Všichni museli odejít, takže tu vznikl ideální cvičný prostor, kam nikdo z místních nestrčí ani nos.“

James se náhle překotil dozadu, protože Kerry otevřela klapku a rozjela se na plný plyn. Na pár šílených vteřin se bál, že přeletí přes okraj.

„Prokristápana!“ vztekal se. „Příště mě laskavě upozorni dřív, než to uděláš!“

Člun se hnul přes drobné vlnky k siluetě, kterou Kerry zahlédla v dálce. Zrezivělá rybářská loď byla asi patnáct metrů dlouhá, na cestě se nakláněla na stranu. Ke kovovému zábradlí byl uvázaný další člun, navlas stejný jako ten jejich.

Kerry navedla člun k bahnitému břehu. James vyhupnul přes příď a člun přivázal.

„Je tu někdo?“ zařval.

Z okénka vykoukla Connorova hlava.

„Proč vám dvěma to trvalo tak dlouho?“

Zvenčí byla loď pokrytá vrstvou ptačího trusu. Když nakloněným vchodem prolézali dovnitř, snažili se toho hnusu nedotýkat. Byla tam spousta děr a bimbajících drátů. Zmizelo odtud

všechno, co mělo aspoň nějakou hodnotu, včetně navigačního vybavení, skla v oknech, a dokonce i čalounění z kapitánovy židle. Connor i Gabrielle byli obaleni bahnem a unavení. Na podlaze měli rozprostřené mapy a archy s dalšími instrukcemi.

„Jak tu jste dlouho?“ zajímala se Kerry.

„Dvacet minut, nebo tak,“ vysvětlila Gabrielle.

„Už se ukázal Shakeel a Mo?“

„Byli tu a zmizeli už před námi,“ vysvětlila Gabrielle. „Na podlaze po nich zůstala obálka od jejich instrukcí. Je tady i ta vaše.“

Kerry popadla měkkou obálku, roztrhla ji a podala Jamesovi část psanou v ruštině.

„Takže jsme poslední,“ poznamenal James.

„My už většinu textu přečetli,“ ozval se Connor. „Možná že bychom vám mohli pomoci s luštěním.“

Jamesovi ta nabídka připadala velkorysá, ale Kerry si ji vyložila nesprávně.

„Hele, my máme na to, abychom to zvládli úplně sami!“ odsekla rozhořčeně. „Všichni jsme vyráželi z různých táborů a pokračujeme na různá místa. Třeba jsme teď měli delší trasu a čeká nás kratší trasa. Hlavně neuvěřím, že by to někdo zvládnul rychleji než my.“

„Ztratili jsme dobrou půlhodinu, když jsme skoro potopili člun,“ připomněl James.

Connor se rozesmál. „Jak se vám to povedlo?“

„Sešoupli jsme ho z břehu vrchovatě naložený.“

„Páni!“ vyjekla Gabrielle. „Jakmile byste namočili motor, nikdy byste se proti proudu řeky nedostali!“

„Já vím, že ke konečnému kontrolnímu stanovišti půjdete jinou trasou,“ dodal Connor. „Ale pokud máte instrukce stejný jako my, tak tam stojí, že se máme vrátit k moři jinudy, než jsme se dostali sem, a do 22:00 musíme dorazit na třetí kontrolu. Je to tady odtud necelých patnáct kilometrů.“

Kerry bleskově sjela pohledem po svých instrukcích a přikývla. „Jiná trasa... patnáct kilometrů do 22:00... Víceméně to tady stojí taky.“

James se blaženě zazubil. „Patnáct kiláků za devět hodin. Brnkačka.“

Connor, Gabrielle a Kerry se na něho zatvářili, jako by byl totální idiot.

„Uch,“ vyhekl James, když mu konečně svitlo, jak je hloupý.
„Bude v tom nějaký háček, že jo?“

24. ZÁBLESK

„Mužem hrát, kdo to uvidí první,“ usmál se James, jenž se snažil prolomit napětí. Právě sjížděli řeku po proudu.

Kerry jeho vtípky neocenila.

„Zavři pusu a otevři oči, jo?“

„Hlavně ať nenarazíme na peřeje,“ strachoval se James. „Ty bych nezvládl.“

„Už postý ti opakuju, Jamesi, že do peřejí by nás neposlali. Tohle je špatný druh lodi, během pár vteřin by nás to rozbilo.“

James jakžtakž dokázal plavat v bazénu nebo na poměrně klidném úseku řeky, ale děsivá představa, že sletí do rozběsněných vod bez záchranné vesty, ho málem dovedla k šílenství.

Kerry to teď měla jednodušší než on. Seděla s mapou rozprostřenou v klíně a držela kormidlo, takže se musela soustředit, zatímco James si nervózně ždímal prsty a mozek mu překypoval nepříjemnými představami o tom, co všechno je asi čeká.

„Třeba se nic nestane,“ zadoufal James. „Možná že vtip je v tom, že pořád budeme čekat nějaký příšerný podraz, ale nedočkáme se ho.“

„Hele, můžem vypadnout i kvůli tomu, že přestaneš na pár vteřin dávat pozor!“ okřikla ho Kerry přísně. „Tak laskavě drž klapacku a soustřed' se, jo?“

Když se obloha zataáhla na odpolední déšť, James rozložil přes jejich věci nepromokavou plachtu a na ni umístil nafukovací bazének, aby si nachytali čerstvou zásobu pitné vody.

Zběsilý liják znemožnil člun řídit bezpečně. Hned jak spustil, Kerry přirazila ke břehu, James člun uvázal k větvi a oba se schoulili pod plachtu a čekali, ať déšť ustane.

Než opět vypluli, chvatně se převlékli do suchého oblečení a namazali se repelentem proti hmyzu. James měl tělo doslova poseté krvavě rudými štípanci.

„Tohle už přesahuje všechny meze,“ zavrčel James. „Mám normálně štípance, na kterých jsou štípance. Myslíš, že můžeme dostat malárii?“

„Asi,“ pokrčila Kerry rameny. „Ale těžko proti tomu můžem něco udělat, tak proč si kvůli tomu lámat hlavu?“

Asi hodinu poté, co přestalo pršet, zahlédli mezi stromy záblesk.

„Že by nás zrovna někdo vyfotil?“ dumal James.

Než Kerry stačila odpovědět, zpod krytu přívěsného motoru se ozvalo vytí elektronického alarmu. Honem zavřela klapku a sáhla do kapsy pro kapesní nůž.

„Není to varovná siréna?“ vyhrkl James.

Kerry potřásala hlavou. „Mrknu se pod kryt motoru, ale do mechanika mám daleko.“

Čepelí nože uvolnila dvě plastové západky a zvedla kryt.

„Ježíši!“ vyjekla hrůzou Kerry. „Podle všeho máme ve člunu bombu!“

James nevěřil vlastním uším. Honem přešel k zádi člunu a podíval se na kovový váleček, přichycený k motoru lepicí páskou. James poznal časový spínač, který jim pan Large ukazoval při přednáškách o zbraních a výbušninách. Na rozdíl od těch, co ukazovali ve filmech, tenhle neměl hodiny, z kterých by poznali nastavenou dobu výbuchu.

Od spínače běžel drát a mizel v motoru podél gumové hadice, spojující motor s nádrží paliva. James si toho drátu všiml už dřív, ale nepřikládal mu žádný význam.

„Myslíš, že ten záblesk odstartoval časový spínač?“ zamračil se James.

„Podle všeho to byla fotospoušť,“ přisvědčila Kerry. „Vzpomeň si, jak nám pan Large ukazoval, že detektor pohybu a blesk od foťáku můžou odpálit bombu? Je to ideální v případech, že chceš, aby něco bouchlo na určitém místě.“

„Taky můžeme umřít!“ vyděsil se James.

„Neplácej nesmysly,“ usadila ho Kerry. „Určitě nás nezabijou. Nejspíš tam bude malinko výbušniny, aby to vyrazilo díрку někde v...“

Střed člunu se náhle zlomil směrem nahoru. První žhavý závan plamenů James ucítil současně s tím, jak ho výbuch odhodil do vody.

Na pár vteřin ztratil vědomí. Pak si uvědomil, že se vznáší na hladině, obklopený kouřem a úlomky dřeva. V uších mu zvonilo a benzin ve vodě ho tak strašlivě štípal do očí, že je nemohl otevřít.

„Kerry!“ řval James zoufale, zatímco se zmítal ve vodě. „Prosím tě... Kerry!“

Benzin ho pálil v krku, měl pocit, že se dusí.

„Kerry, já nevidím!“

„Postav se!“ zařvala.

Jamesovi tak strašně zvonilo v uších, že ji skoro neslyšel. Popadla ho v podpaží.

Jamese zaplavila úleva, protože sotva metr pod hladinou se botou dotknul písečného říčního dna.

„Bál jsem se, že se utopím!“ lapal James po dechu, zatímco mu Kerry pomáhala se postavit. „Myslel jsem, že tu je hloubka!“

Kerry odvedla Jamese za ruku k balvanu trčícímu nad hladinu. Oči ho pálily jako v ohni. Viděl jen rozmazané blýskavé šmouhy.

„Na moment se posaď,“ vybídla ho Kerry. „Mrkej, jak nejvíc ti to půjde.“

„Ty máš oči v pořádku?“ divil se James.

„Jo,“ přisvědčila Kerry. „Seskočila jsem ze zádě a tomu svinstvu uplavala.“

Kerry zahlédla svůj batoh, zachycený v keřích u břehu, a chtěla ho zachránit. Než se vrátila, pálení v očích se zmenšilo do té míry, že James dokázal udržet oči aspoň pár vteřin dokořán.

„Najdi láhev s vodou,“ požádal James.

Kerry nakoukla do promočeného batohu.

„Není tu,“ přiznala. „Láhev jsem měla na palubě.“

„Jak daleko je podle tebe do tábora?“ zeptal se James.

„Tři kilometry. Musíme to uplavat.“

„V životě jsem neuplaval víc jak sto metrů,“ připomněl James bojácně.

„Udělám ti plovák z batohu.“

„Stejně to je strašně daleko,“ děsil se James. „Nemohli bychom to radši ujít po břehu?“

Kerry ukázala na hustou zmršť větví a podrostu, přečnívajících z břehů do vody.

„Tři kilometry skrz tohle bys neprolezl ani za milion let.“

„Asi ne,“ uznal James.

„Plavat se ti bude líp bez bot. Dej mi je, uvážu si je kolem pasu.“

„Čestně, Kerry, asi se na to necítím.“

Zatímco si James vyzouval promáčené boty, Kerry našla v batohu roličku igelitových sáčků. Vysypala obsah batohu až na nejzákladnější věci: nůž, mapa, repelent na hmyz a kompas. Pak utrhla jeden igelitový sáček a nafoukla ho, aby vyplnil celý batoh.

„Každý se chytne jednoho popruhu a necháme se nést,“ vysvětlila Kerry. „Stačí jen trochu kopat, většinu práce za nás odvede proud.“

Výcvik měl účastníky dohnat až na pokraj jejich schopností a sil. Mohli je vyhladovět, ponižovat a dřít, aby je přiměli zahanbeně se vzdát, ale nikdo je nechtěl zabít. Usek řeky, který museli uplavat, instruktoři vybrali velmi pečlivě, takže žákům, kteří uměli plavat, hrozilo skutečně minimální nebezpečí. Řeka nikdy nebyla hlubší než pár metrů, proud nebyl příliš dravý a od břehu ke břehu to nebylo víc jak dvacet metrů.

Pořád však ještě zbývali vodní hadi a říční žraloci. Žraloci byli mrňaví, ale přesto zřejmě nebylo nad jejich síly ukousnout prsty na ruku i nohou; když jeden z nich připlaval úplně blízko a předváděl řady zubů, nebyl to příjemný pocit. James párkrát začal panikařit, když ztratil Kerry z dohledu a o ostrou skálu si odřel stehno, nicméně na kontrolní stanoviště dorazili za soumraku, kdy do 22:00 chyběly ještě celé tři hodiny.

Zoufale se potřebovali napít a James měl na zádech přichycené dvě pijavice, ale až na to se z vody vyhrabali se skvělým pocitem. Stanoviště bylo na otevřené mýtině, která tu zůstala po těžářích, stejně jako plechová bouda, kde kdysi přespávalo pět šest dřevorubců. James všude tušil past, proto dovnitř nakouknul s velkou nervozitou; překvapeně vykulil oči na pana Speakse, jenž si hověl v houpací síti a luštil křížovky.

„Dobrá cesta?“ zeptal se, posunul si své neodmyslitelné sluneční brýle ke špičce nosu a oba si prohlédli. „Ušlo to,“ lapala Kerry po dechu.

Oba se rázem zadívali na obrovskou láhev minerálky, třpytící se na okenní římse.

„Jen si poslužte,“ kývl pan Speaks. „Čekají tu na vás nové batohy s vybavením, spousta jídla v lednici a na střeše nádrž s dešťovou vodou, co stačí na bleskovou sprchu, kdybyste měli chuť. Potom bych vám radil přečíst si instrukce a zkusit urvat kapku spánku, než vás vyzvedne helikoptéra. Bude to jediný odpočinek, který vás v příštích osmatřiceti hodinách čeká.“

„My dneska nepřespíme tady?“ divil se James.

„Pokud chcete dojít na čtvrté kontrolní stanoviště, nepřespíte nikde, ani dnes, ani zítra v noci. Helikoptéra vás tu vyzvedne ve 22:00 a vysadí vás na stezce ve vzdálenosti sto osmdesáti osmi kilometrů od posledního stanoviště. To je přesně vzdálenost z Londýna do Birminghamu a vy ji musíte urazit přesně do 10:00 posledního dne. Kdybyste usnuli, nikdy to nestihnete.“

25. MEDÚZA

Urazit sto osmdesát osm kilometrů za třicet šest hodin, to znamenalo tempo lehce přes pět kilometrů za hodinu. To by jakžtakž šlo, kdyby se jednalo pouze o chůzi, ale k tomu bylo třeba započítat přestávky na jídlo a pití, na kontroly, zda uprostřed noci náhodou nesešli ze zarostlé stezky, a chvíle, kdy nohy začaly bolet tak strašlivě, že každý další krok se zdál nad jejich síly.

Všechna opatrnost šla stranou. I když byli zpocení a pokrytí hmyzími štípanci, neměli čas převléknout se do suchého oblečení ani se mazat repelentem. Láhve na vodu měly prázdné. Neměli čas udělat pauzu a nachytat dešťovou vodu, takže museli pít vodu polapenou v obřích palmách a listech. Většinu vybavení James a Kerry odhodili a střídavě nesli pouze jeden lehký batoh, kde nechali jen baterku, kompas a mapu.

Do cíle dorazili sotva půl hodiny před limitem. Když klopýtali směrem k dřevěné budově, vyběhli jim naproti Gabrielle a Shakeel a podali jim čerstvou vodu.

„Už jsme si o vás dva dělali starosti,“ přiznal se Shakeel. „Zvládli jste to fakt o vlásek.“

Dům byl zamčený, ale venku byl vodovodní kohoutek. Kerry naplnila rezivělý kbelík, půlku vychrstla na Jamese a zbytek si vyklopila na hlavu.

Účastníci kurzu byli příliš unavení, než aby se vzmohli na něco víc, než že se rozvalili na stinné straně domu a čekali, až se objeví instruktoři.

„Doufám, že nedostaneme malárii,“ poznamenal James a škrábal si kousance na krku.

„Tohle není oblast s malárii,“ konstatovala suše Gabrielle.

„Jak jsi na to přišla?“ podivila se Kerry.

„Věděla jsem, že jedeme do džungle, ale před odjezdem nám nedali tablety proti malárii,“ připomínala Gabrielle. „Vrtalo mi to

hlavou. Ten večer v hotelu jsem přemluvila chláпка v recepci, ať mě pustí na internet. V téhle části Malajsie není po malárii ani stopy.“

„Supernápad,“ ocenila Kerry. „Ale mohla jsi nám to říct.“

„Řekla jsem to Jamesovi v helikoptéře těsně před přistáním!“ namítla Gabrielle. „A Shakeelovi jakbysmet.“

„Mně jsi to neřekla!“ namítl James dotčeně.

„Pověděla to nám oběma, všimnul jsem si, jak přikyvuješ,“ ozval se Shakeel. –

„Aha,“ pochopil James. „Byl tam děsný rámus. Myslel jsem, že nám přeješ hodně štěstí, tak jsem kýval.“

Kerry praštila Jamese do paže.

„Troubo!“ ušklíbala se. „Uvědomuješ si, kolik času jsme mohli ušetřit, kdybychom se v jednom kuse nepřevlíkali? Málem jsem umřela strachy, že stejně onemocníme.“

„Tak *promiň*,“ zahučel James. „Ale mlátit mě hned nemusíš, ne?“

„Idiote!“ smála se Kerry. „Už se nemůžu dočkat, až si tě vypůjčím v dojo.“

„Cože?“ nechápal James.

„Ty si nevzpomínáš na naši dohodu, jak jsi mi dupnul na ruku? Jen co ukončíme výcvik, hned toho dne se utkáme v dojo.“

„Myslel jsem, že si děláš legraci,“ přiznal James.

Kerry zavrtěla hlavou. Všichni ostatní se rozesmáli.

„Nadělá z tebe karbanátky,“ ujistil ho Connor. „Můžem se dívat?“

„Kdo říká, že zrovna vy oba dotáhnete výcvik až do konce?“ zeptal se Mo. „Náš kurz je čtyřdenní a teď máme teprve ráno čtvrtého dne. Vsadím boty, že instruktoři na nás šijou ještě další boudu.“

Instruktoři je zavedli dovnitř. Každého žáka usadili na židli. Před každou židlí stály dva kbelíky. Speaks jim zakryl oči páskou. Smokeová jim připoutala kotníky k židli.

„Vítejte u nejtěžšího testu,“ začal Large. „Než z vás šesti unavených králíčků uděláme agenty, musíme mít jistotu, že se umíte

vyrovnat s tím nejhorším, co vás může potkat. Číslo osm, co nejhoršího vás podle tebe může na misi potkat?“

„Můžou nás zabít!“ odpověděla Kerry.

„V porovnání s tím by smrt byla vítaná,“ opravil ji Large. „Měl jsem na mysli mučení. Co se stane, když vás na misi chytí? Něco víte a jistí lidé udělají první poslední, jen aby z vás tu informaci vyrazili. Nečekejte slitování jen proto, že jste děti. Uřízli by vám prstíčky na nohou. Vytrhali nehty nebo zuby. Omotali by vás drátem a do těch něžných tělíček by pouštěli tisíce voltů. Doufáme, že se to nikomu z vás nikdy nepříhoda, ale musíme vědět, kolik byste snesli bolesti v případě, že by se to stalo.

Tenhle testík nám předvede, kolik máte kuráže. Potrvá přesně jednu hodinu. Každý z vás má před sebou dva kbelíky. Do kbelíku po vaší levici vloží slečna Smokeová hvězdici. Její žahadla jsou plná mikroskopických ostnů; v každém je dávka jedu. Pár minut po kontaktu vás začne pálit kůže. Během deseti minut bude bolest nesnesitelná. Před pár lety naše agentka neodhadla skok a zabodla si do zad hroty železného zábradlí. Později tvrdila, že to bylo méně bolestivé než tenhle test.

Kbelík po vaší pravé ruce obsahuje protijed. Pár vteřin po doteku začne bolest ustupovat a do dvou minut skoro úplně vymizí.“

James cítil, jak ho někdo popadl za hlavu.

„Otevři hodně pus!“ poručila Smokeová.

Nacpala mu do úst gumový roubík. Na místě ho přidržovala elastická páska, která se natáhla přes hlavu.

„Teď jste dostali chrániče úst,“ pokračoval Large, „protože nejsou neznámé případy, kdy si lidé ve vrcholných mukách ukousli vlastní jazyk. Každý z vás strčí ruku do kbelíku, klouby prstů se budete opírat o dno, a zůstanete tak třicet vteřin. Hvězdice se vás přichytí sama. Zpočátku neucítíte nic. Výslednou bolest však budete muset snést celou hodinu. Každý, kdo položí ruku na protijed před uplynutím této doby, vypadne z celého kurzu. Vzhledem k toxicitě jedu možná test nebudete moct opakovat. Někjaké otázky?“

S roubíky v ústech se ani jeden z účastníků kurzu nevzmohl na slovo.

„Tak fajn. Strčte ruce do kbelíku.“

James se předklonil a poslepu šátral po kbelíku. Původně byl přesvědčený, že výcvik ho zocelil, ale tohle ho děsilo. Co když bolest bude tak silná, že proti své vůli strčí ruce do protijedu? Devadesát devět dní výcviku by bylo na nic.

Voda byla vlažná. Cítil, jak se mu kolem zápěstí ovíjí něco lehkého a pružného.

„Teď ruce vytáhněte,“ velel Large. „Pokud medúza drží, jemně ji sundejte.“

James zvedl ruce a sešouplnul přilnavá chapadla. Pak se posadil zpříma a čekal, kdy začne bolest.

„Dvě minuly!“ oznámil Large. „Už brzy to začne bolet.“

James cítil, že mu začínají pálit ruce. Po čele mu stékal pot a sbíral se nad okrajem pásky natažené přes oči. Přesto si ho neutřel ze strachu, aby si jed nerozmázl i na obličej. „Pět minut!“ hlásil Large.

Ruce přestaly Jamese pálit. Sám sebe se začal ptát, jestli si to jenom nepředstavoval. Od Kerry vycházely zvuky, jako by se snažila vydávat roubík. Bolest se u ní přihlásila zřejmě dřív než u ostatních.

„Deset minut. Zatím se zřejmě všichni držíte docela dobře. Ale vidím pár zkřivených obličejů,“ informoval Large.

Kerry vykřikla: „K čemu by zvířeti bylo, že člověku způsobí bolest, kdyby ho tou bolestí nemohlo hned odehnat?“

Large se ke Kerry rozběhl.

„Okamžitě jí ten roubík dejte zpátky!“

James slyšel Kerryino vyjeknutí, jak jí vrazili roubík zase do pusy.

„Další žák, který vyplivne roubík, bude muset bez protijedu vydržet dvě hodiny!“ hulákal Large.

Ale Kerryina poznámka přiměla Jamese k zamyšlení. Hvězdice mu zatím nezpůsobila žádnou bolest a Kerry měla pravdu. K čemu by zvířeti byl jed, který by nepříteli způsobil bolest až poté, co by hvězdici snědl nebo na ni zaútočil?

„Patnáct minut!“ řekl Large.

„Dvě hodiny bez protijedu?“ rozkřikla se Gabrielle. „Proč ne rovnou deset? A víte co, já do kbelíku rovnou strčím i hlavu!“

James sice neviděl, co se děje, ale slyšel vychrstnutí vody a zvuk plastového kbelíku kutálejícího se po podlaze.

„Jsou to stoprocentní kecy!“ pravila Kerry nevzrušeně.

James už nepochyboval, že na ně ušili boudu. Stáhl si pásku z očí. Kerry vytáhla z kbelíku neškodnou bílou chobotničku a zvedla ji do výše očí, aby si ji prohlédla. James vyplivl roubík.

„Tak fajn, lidi,“ kývl Large. „Jsem rád, že se vám můj žertík zamlouval. Než vstanete, nezapomeňte si odvázat kotníky od židle.“

Kerry se obrátila k Jamesovi s úsměvem od ucha k uchu. „Bála ses?“

„Hned mě napadlo, že jde o podvod,“ vysvětlila Kerry. „Proč by nám zavazovali oči, kdyby to nebyly kecy, chápeš?“

„To mě vůbec nenapadlo,“ přiznal se James. „Byl jsem tak vyděšený, že mi to nemyslelo normálně.“

„Mrkni se pod židli,“ vyzvala ho Kerry.

Zatímco děti měly pásy přes oči, někdo položil pod každou židli dárek. James si rozvázal nohy a zvedl dárek. Byl šedý. Roztřepnul ho a spatřil okřídlené batole sedící na zeměkouli a nápis: CHERUB.

„Nádhera!“ zavyl James.

Kerry si mezitím začala tričko oblékat. James si naposledy stáhl tričko v modré barvě. Když otvorem pro hlavu vykoukl jeho úsměv, stál před ním Large a nabízel mu pravici. James jí potřásl.

„Blahopřeji, Jamesi,“ řekl pan Large. „Vy dva jste se skvěle doplňovali.“

Byla to první milá věta, kterou do této chvíle James zaslechl z jeho úst.

26. NÁVRAT

Uniformu CHERUB sice z bezpečnostních neměli nosit mimo kampus, ale James si svoje šedé tričko nechal po celou zpáteční cestu, schované pod teplákovou soupravou. V letadle se probudil a okamžitě si juknul na hrudník, aby se ujistil, že to nebyl sen. Na sousedním sedadle dřímala Kerry. James viděl, jak jí vzadu z džin vyklouzl cíp šedého CHERUB trička.

Všichni měli báječnou náladu; dokonce i instruktoři, které před zahájením dalšího výcvikového kurzu čekala třítydenní dovolená. Kerry si přestala hrát na drsňáka a k Jamesovu údivu se změnila na normální jedenáctiletou holku. Svěřila se mu, že už se nemůže dočkat, až jí zase dorostou vlasy a nehty. Dokonce v letištním obchůdku se suvenýry koupila propisku a pohlednici a nechala ji od všech podepsat jako dárek pro instruktory. James jí řekl, že podle něho to je kravina. Vzpomněl si, s jakou radostí by je Large během kurzu vyhodil, jen aby vyhrál sázku. Možná že utrpení žáků absolvujících výcvik měl Large v popisu práce, ale očividně si to i užíval.

* * *

Minibus z letiště je vysadil před výcvikovou budovou. Noví agenti si ze šatních skříněk vyzvedli pár svých věcí a z pohodlného cestovního oblečení se převlékli do uniformy. James si na památku nechal jedno špinavé modré tričko se sedmičkou. Kerry držela klíč.

„Pomůžeš mi přestěhovat moje věci?“ zeptala se Kerry.

„Kam?“

„Do hlavní budovy. Červená trička bydlí v bloku s mrňousy.“

Instruktoři chtěli, aby se žáci co nejrychleji vypakovali z výcvikové budovy a oni mohli jít domů.

Callum čekal před branou výcvikového střediska na svoje dvojče. Paži už v pásce neměl. Jamesovi bylo Calluma líto, že musí

začít výcvikový kurz od začátku. Kamarádsky do něho dloubnul loktem.

„To zvládneš,“ ujistil Calluma. „Žádný strachy.“

Connor objal bratra kolem ramen.

Kerry běžela napřed, vzrušením úplně bez sebe. „Hod’ sebou, Jamesi!“

James za ní spěchal do bloku těch nejmenších. Nikdy předtím tam nebyl. Bylo dopoledne, všichni měli vyučování. Kerryin pokoj obsahoval dětský nábytek a plastový psací stůl, palandy a velkou dřevěnou truhlu s nápisem *Moje hračky*. Šatník měl na dveřích obrázek zeleného medvídka.

„Rozkošný pokojík,“ poznamenal James a přemáhal smích.

„Sklapni chleběrnu!“ utrhla se na něho Kerry, „a koukej nosit.“

Před odchodem na výcvikový kurz si všechno sbalila. „Musela sis hrozně moc věřit,“ řekl jí James. „Kdyby mi to nevyšlo tentokrát, odešla bych z CHERUB. Nikdo se nemusí stát agentem, když nechce.“

„Kam bys šla?“ divil se James.

„Odtud posílají do internátní školy a prázdniny se dají trávit u pěstounů.“

„A ty bys vážně odešla?“

„Sama sobě jsem si to přísahala,“ kývla Kerry. „Taky proto jsem se tak naštvála, když jsi nás na Štědrý den dostal do průšvihů.“

James radši mlčel. Nechtěl, aby se rozhovor stočil k jejich dohodě, že se utkají v dojo. Kerryiny věci naložili na jeden z elektrických vozíků, které personál v kampusu používal.

„Kde budeš mít nový pokoj?“ zajímal se James.

Kerry mu ukázala číslo na kroužku s klíčem.

„Šestý patro,“ řekl James. „Stejně jako já, jsme v podstatě sousedi.“

Vrátili se do Kerryina starého pokoje a ujistili se, že tam nic nezapomněli. Kerry měla tváře zalité slzami.

„Co je?“ divil se James.

„V tomhle pokoji jsem bydlela od svých sedmi,“ vzlykala Kerry. „Bude se mi stýskat.“ James rozpačitě uhýbal pohledem.

„Kerry, pokoje v hlavní budově jsou nejmíň padesátkrát suprovější. Budeš mít vlastní koupelnu a počítač a všechno.“

„Já vím, ale stejně...“ popotahovala Kerry.

„Ukaž,“ vybídl ji James. „Směl bych řídit vozík? Ještě nikdy jsem to nedělal!“

Vozík byl Kerryinými věcmi přetížený a hrozilo, že se při sebemenším drcnutí převrátí. Zvonění oznámilo konec jedné a začátek další vyučovací hodiny. Mezi budovami přecházely děti. Pár Kerryiných kamarádů vozík zastavilo a blahopřáli jim ke zvládnutí základního výcviku.

Ze dveří vystřelila Amy.

„Héj!“ houkla.

James dupnul na brzdu.

„Blahopřeju!“ jásala Amy, naklonila se do vozíku a oba naráz sevřela v náručí. „Tys učila Jamese plavat, že jo, Amy?“ zeptala se Kerry.

„Ano.“

„A co má tedy znamenat tohle?“ zapleskala Kerry pažemi a předvedla tak nejistou čubičku.

„Takhle náhodou neplavu!“ vyjekl dotčeně James.

Amy i Kerry vyprskly smíchy.

„Měla jsem na učení jenom tři týdny,“ vysvětlila Amy. „Čekají ho další lekce.“

Amy napodobila Kerryinu verzi Jamesova plavání a obě se přitom popadaly veselím za břicho. James by jim s chutí jednu vrazil, ale obě by ho snadno přepraly.

„A ostatně, Jamesi,“ obrátila se Amy k němu. „Všude jsem tě hledala. Musím ti něco ukázat.“

„Co?“ trucoval James.

„Jamesi, omlouvám se ti,“ usmála se Amy. „Jsem tvoje učitelka, tak bych se ti neměla smát. Ale máš moje slovo, že když půjdeš se mnou, hned se rozveselíš.“

James sešplhal z vozíku.

„Kam?“

„Vypadáš fantasticky fit, Jamesi,“ pochválila ho Amy. Nebyl si jistý, jestli to neříká jen proto, aby si ho usmířila. „Zvládneš si ty věci přesunout sama?“ ohlédla se Amy po Kerry.

Ta přikývla. „Někdo mi pomůže.“

Amy vedla Jamese nazpátek k bloku těch nejmenších.

„O co jde?“ vyzvídal James.

„Nebyla jsem si jistá, jestli ten výcvik zvládneš hned napoprvé,“ svěřila se Amy. „Fakt zírám.“

James se rozzářil. „Ještě tři čtyři poklony a možná ti odpustím, cos říkala o mém plavání.“

Vešli do školního bloku křídla pro nejmenší. Vypadalo to tam jako na běžném prvním stupni, všude na stěnách kresby mrňat a na okenních římsách modely z plastelíny. Amy se zastavila před dveřmi jedné učebny.

„Tady,“ oznámila.

„O co jde?“ dorážel James. „Nemůžeš mi to normálně vyklopit?“

Amy ukázala na dveře. „Tak se podívej.“

James přilepil obličej ke sklu. Uvnitř deset dětí odříkávalo španělské fráze. Červená trička byla v uniformě jako všichni ostatní, jen místo kožených šněrovacích bot měla tenisky.

„Vidíš?“ zeptala se Amy.

„Ne,“ broukl netrpělivě. „Vždyť ani nevím, co mám hledat.“ Náhle jako by ho zasáhl granát. „Doprdele!“ rozesmál se. Zaklepal na dveře učebny a vpadl dovnitř. „Doprdele!“ vykřikl znovu hlasitě, před učitelkou a všemi mrňaty.

Učitelka španělštiny se zatvářila dopáleně. „Moje sestra,“ vysvětlil James.

Nenapadlo ho, co říct dál, a tak jenom stál s ústy dokořán.

„Promiňte to vyrušení, slečno,“ omlouvala se Amy tiše. „To je Laurenin bratr James. Právě dokončil základní výcvik a rád by se zeptal, zda byste jí nedala volno.“

Učitelka máchla rukou směrem k Lauren. „Tak běž, ale výjimečně.“

Lauren vyskočila z koberce a vrhla se Jamesovi do náruče. Byla těžká. James pár kroků odklopýtal dozadu, než chytil rovnováhu.

„Hola hermano grande,“ zazubila se Lauren. „Cože?“ nechápal James.

„To je španělsky,“ prozradila Lauren. „Znamená to ,ahoj, starší brácho‘!“

Amy musela jít na hodinu. Lauren zavedla Jamese do svého pokoje.

„Pořád tomu nemůžu uvěřit,“ zářil James jako sluníčko. To nejlepší, co si zatím dokázal představit, bylo vidět se s Lauren párkrát do měsíce. Ale když teď před ním pochodovala v uniformě CHERUB, zaboha mu to nešlo do hlavy.

Laurenin pokoj vypadal navlas jako ten starý, v němž bydlela Kerry, jen byl novější.

„Pořád tomu nemůžu uvěřit,“ zopakoval James a plácnul sebou na sedací pytel. „Fakt tomu pořád nemůžu věřit.“

Lauren se rozesmála. „Takže jsi rád, že mě vidíš?“

Z ledničky vytáhla dvě koly a jednu hodila Jamesovi.

„Chci říct... chci říct...,“ James se hihňal jako malá holka. „Ale proč jsi tady?“

„Protože Ron mě praštil do obličeje,“ vysvětlila Lauren.

„Cože udělal?“ Jamese to šokovalo.

„Praštil mě. Měla jsem černočerný monokl.“

„Ten hajzl!“ zavyl James a kopl do stěny. „Nikdy mu tě neměli svěřit! Hned jsem věděl, že dojde k něčemu takovému!“

Lauren se vmáčkla na pytel vedle Jamese.

„Rona děsně nenávidím,“ svěřila se. „Když jsem šla druhý den do školy, paní Reedová se mě zeptala, co to mám s očima, víš?“

„A tys jí řekla pravdu?“ naléhal James.

„Jo. Zavolala na policii. Přišli ho sbalit a při tom uviděli to moře pašovaných cigaret, tak mu přišli ještě tohle.“

James se pobaveně zašklebil. „Patří mu to!“

„Odvezli mě do Nebraska House,“ pokračovala Lauren. „Nikdo mi nedokázal říct, kam jsi zmizel. Byla jsem vážně nešťastná, bála jsem se, že už tě nikdy neuvidím.“

„Jak dlouho trvalo, než mě našli?“ vyptával se James.

„V Nebraska House jsem strávila tři dny. Čtvrtého dne jsem se probudila tady.“

James se nepřestával smát. „Pěkně tě to vyděsilo, co?“

„Nedovolili mi s tebou mluvit. Ale Mac mi tě aspoň ukázal. Viděla jsem, jak se s tou Číňankou procvičujete v karate. Normálně tě vraždila. Bylo to k popukání.“

„Musela jsi projít vstupními testy?“

„Ne,“ zavržela Lauren hlavou. „Ty jsou akorát pro starší lidi, co hned nastupují na výcvik.“

„To je docela nefér,“ stěžoval si James. „Ty zkoušky mě málem zabily.“

Lauren ho pleskla přes loket. „Nesahej mi na ty vlasy!“

James si pramínek navíjel na prst. Štvalo ji to.

„Promiň,“ usmál se. „Někdy si ani neuvědomím, co dělám.“

„Zařadili mě do zvláštního programu,“ vykládala Lauren. „Moře běhání, plavání, karate a tak, abych na základní výcvik byla vážně fit.“

„Deset ti bude už letos, vid’?“ rozpomínal se James.

Lauren přikývla. „V září. Na základní výcvik raději ani nemyslím.“

„Ale líbí se ti tady, no ne?“ naléhal James. „Jsi šťastná?“

„Je to super,“ potvrdila Lauren. „Pořád je tady co dělat. Už jsem ti říkala, že nás vzali lyžovat? Na zadku mám modřinu velkou jak cédéčko!“

James se rozesmál. „Tedy, na lyžích si tě fakt představit nedokážu.“

„Ale chceš si teď poslechnout tu úplně největší bombu?“

„Jakou?“

„V Ronově bytě našli drogy a metráky kradených věcí. Hádej, na jak dlouho za to půjde sedět?“

James pokrčil rameny. „Pět let?“ Lauren ukázala prstem ke stropu.

James se zazubil. „Sedm?“

„Devět!“ triumfovala Lauren.

James nadšeně zvedl pěst.

27. RUTINA

Po skončení výcvikového kurzu měli týden volna. James se šel podívat na Kerryin pokoj, protože už si vybalila. Netvářil se nijak šťastně.

„Nový rozvrh mám k zešílení,“ stěžoval si. „Šest hodin školy denně. Dvě hodiny učení večer a dvě hodiny školy v sobotu dopoledne. To je čtyřicet čtyři hodin učení týdně.“

„No a?“ nechápala Kerry. „Jak ses učil ve staré škole?“

„Pětadvacet hodin v týdnu a úkoly jen na pár hodin, ale já na ně většinou stejně kašlal.“

„V tom případě si procvič mytí podlahy,“ ušklíbala se Kerry.

„Když nenapíšu úkol?“

„Jo. A taky můžeš uklízet v kuchyni, sekat trávu, mýt okna. Teď mám tolik učení z toho důvodu, že když tě pošlou na misi, zameškáš hodně učení a musíš všechno dohonit. A stejně to není jenom učení, něco je i sport a výcvik a tak.“

„No právě, to je další věc,“ zlobil se James. „Mám učit matiku mrňata.“

„Všechny šedý a tmavě modrý trička musejí vyučovat. Člověka to učí smyslu pro zodpovědnost. Amy učí plavání, Bruce vyučuje bojová umění. A já zase budu pěti a šestiletý mrňousky učit španělštinu. A fakt se na to těším.“

James sebou plácnul na Kerryinu postel.

„Mluvíš přesně jako Meryl Spencerová, moje vychovatelka. Nechce se mi věřit, žes z té spousty práce doopravdy tak nadšená.“

„Není to o moc víc práce, než jsem měla jako červený tričko.“

„Proč já jsem do CHERUB vůbec lezl?“

„Přestaň se litovat!“ napomenula ho Kerry. „CHERUB ti nabízí špičkové vzdělání a bezva místo k životu. Až budeš odtud odcházet, domluvíš se dvěma třemi jazyky, další kvalifikace ti potečou ušima a budeš fantasticky vybavený do života. Zkus si jenom představit, kde bys jinak byl teď.“

„No jo,“ přikývnul James. „Plácal jsem se v kanálu. Ale školu jsem nemohl ani cítit. Byla to tak děsná nuda, že bych se polovičku doby nejradši mlátil hlavou do stěny.“

„Jsi lenoch, Jamesi. Celý den se chceš jenom válet na pokoji a prohánět Playstation. Sám jsi tvrdil, že kdybys pokračoval ve stejném stylu jako dřív, nejspíš bys skončil za mřížemi. A jestli ses nudil ve třídě, jak by ses nudil osmnáct hodin denně v cele? Sundej z mé postele ty hnusný špinavý křusky, než ti vytluču mozek z hlavy!“

James poslušně spustil nohy na podlahu.

„Playstation není ztráta času!“ namítal.

„Chceš ode mne slyšet ten nejpádnejší důvod, proč by ses měl šprtát?“

„Jaký?“

„Lauren. Zbožňuje tě. Když si povedeš dobře, bude zářit i ona. Když to zbodáš a vykopnou tě, bude se muset rozhodnout mezi tebou nebo životem v CHERUB.“

„Přestaň mít pořád pravdu!“ naštvál se James. „Tady jsou všichni chytrý, rozumní, jenom já dělám pořád chyby. Všechny vás nenávidím!“

Kerry se rozesmála.

„To není k smíchu!“ trucoval James, ale pousmál se.

Kerry si přisedla na postel vedle něho.

„Vždyť si tady zvykneš, Jamesi.“

„S Lauren máš pravdu,“ souhlasil James. „Musím myslet taky na ni.“

Kerry se pošoupla kousek blíž a položila si Jamesovi hlavu na rameno.

„Pod tím přitroublým zevnějškem jsi vlastně moc hodný,“ povzdechla si.

„Díky,“ zahučel James. „Ty jsi taky hodná.“

James objal Kerry kolem ramen. Připadalo mu to jako úplně přirozená věc, ale už dvě minuty poté, co to udělal, mu to v mozku začalo vařit. Co tím sleduje? Chce, aby Kerry byla jeho holka, nebo to je tím, že během výcviku toho spolu tolik zažili? Sprchoval se s ní a spal vedle ní, ale až po výcviku si James povšiml, že Kerry je

děvče. Určitě ne dívka snů jako Amy, ale vůbec ne špatná. Uvažoval, zda by jí neměl dát pusy na tvář, ale zbaběle se rozhodl proti.

„Ten pokoj vypadá úžasně,“ vykoktal James, který se horečně snažil něco říct. „Všechny ty obrázky a věci. Taky si musím něco sehnat, stěny mám úplně bílý.“

„Tak jsem si to nechala projít hlavou,“ prohlásila Kerry. „Tu naši dohodu bychom měli změnit.“

James se Kerry vyhýbal celé dva dny v naději, že na to zapomněla.

„Jak?“ zeptal se.

„V pátek večer,“ pokračovala Kerry, „mě pozveš do kina. Já vyberu film. Ty zaplatíš autobus, lístky, hot dogy, popcorn, pepsi a vůbec všechno, na co dostanu chuť.“

„To za nás dva klidně udělá i dvacet liber,“ namítl James.

„Hele, ten kluk, jak se s ním kámošíš, Bruce.“

„Co je s ním?“

„Jednou jsem mu zlomila nohu,“ vysvětlila Kerry. „Když nám bylo osm.“

„Tvrdil, že ji měl přeraženou na devíti místech.“

„To přehání. Zlomila jsem mu ji jen na sedmkrát.“

„Ty?“ vyjevil se James.

„Lupla jak větvička. A ještě jsem ho pro štěstí kopla do hlavy.“

„Tak fajn,“ souhlasil James. „Kino, zvu tě.“

V pátek ráno se Kyle vrátil z mise, opálený a s pytlím falešného značkového oblečení. James doprovodil Kylea do jeho pokoje. Bylo tam až úchylně uklizeno. Dokonce i v šatníku měl Kyle všechno oblečení pověšené v igelitových ochranných návlecích a dole pod tím řady dokonale vyčištěných šněrovacích kožených bot a tenisek.

„Filipíny,“ svěřil se Kyle. „U Maca to mám už zase dobrý.“

„Co se stalo?“ vyzvídal James.

„Přísně tajný. Hele, tohle měla být cena útěchy, kdyby tě vykopli ze základního výcviku.“

Kyle hodil kamarádovi napodobeninu slunečních brýlí Ray Ban. James si je nasadil a zapózoval před zrcadlem.

„Tý jo, bomba, díky,“ zazubil se. „Všichni si mysleli, že vyletím.“

„Taky že bys vyletěl,“ ujistil ho Kyle. „Kdybys neměl za parťáka zrovna Kerry, Large by tě do týdne rozcupoval na hadry.“

„Ty Kerry znáš?“

„Zná ji Bruce. Jakmile se dohmátl, žes ve dvojici s Kerry, ihned začal tvrdit, že máš šanci. Její vinou jsem prohrál deset babek.“

„Ty jsi sázel na to, že vypadnu?“

„Bez urážky, Jamesi, ale jsi rozmazlený spratek a přeborník ve fňukání. Věřil jsem, že mám tu pětku jistou.“

„Dík,“ ušklíbnul se James. „Je fajn zjistit, co jsou moji kámoši vlastně zač.“

„Nechceš si koupit padělaný rolexky?“ nabízel Kyle. „Od originálu k nerozeznání, akorát že jsou po čtyřech librách.“

* * *

V pátek večer vyrazil do kina celý zástup. Bruce, Kyle, Kerry, Callum, Connor, James, Lauren a pár dalších dětí. James byl šťastný, že patří do velké party, která společně blbla a navzájem se pošťuchovala. Film byl až od dvanácti. Všem dvanáct už bylo nebo to mohli tvrdit, ale Lauren museli dovnitř propašovat nouzovým východem.

James si dělal těžkou hlavu kvůli tomu, co se stane mezi ním a Kerry, zvláště když je všichni sledovali. Posadil se a Kerry si sedla o pár sedadel dál k jedné ze svých kamarádek. Jamesovi se ulevilo, ale současně cítil zklamání. Čím víc o tom přemýšlel, tím víc si uvědomoval, jak hodně se mu líbí.

Po čtyřech dnech školy podle nového rozvrhu si James přiznal, že se to dá přežít. Ve svém starém životě vždycky vstal pozdě, celý den proseděl otráveně ve škole a doma buď hrál Playstation, koukal na televizi, nebo se s kámoši potloukal kolem domu. Většinu času se pekelně nudil. Režim v CHERUB byl náročný, ale nudný ani náhodou.

Flinkat se v hodinách bylo prostě vyloučeno. Na každém předmětu bylo deset či méně dětí, což znamenalo, že sotva jedno z nich polevilo v práci, už mu šlapal učitel na paty a vyzvídal, v čem je problém. Žáky třídili do skupin podle schopností, ne podle věku. V některých předmětech, například na Jamesově matematice pro pokročilé, byli i patnácti až šestnáctiletí studenti, zatímco při španělštině, ruštině a kurzech bojového umění se setkával většinou s šesti až devítiletými mrňaty.

A každý, kdo nějak překročil meze, se mohl těšit na úplně psychopatické tresty. Například Jamesovi ujelo při hodině dějepisu sprosté slovo a vyfasoval desetihodinovou šichtu: nově natřít čáry na parkovišti pro personál. Druhý den měl dlaně i kolena plné puchýřů, jak se po čtyřech plazil po asfaltu.

Skoro denně měli nějaké tělesné cvičení. Po absolvování základního výcviku byl James v perfektní formě. Dvě hodiny běhu mu připadaly jako pouhé zahřívací kolečko. Začínali cvičením a tréninkem v tělocvičně, ale v druhé polovině vždycky hráli fotbal nebo ragby. Nejvíce se Jamesovi líbilo, když hrály Holky proti Klukům, což bylo většinou hodně ujeté, každou chvíli se někdo pošťuchoval nebo kamarádsky rval. Co děvčatům chybělo na síle, to si vynahradila na lstivosti a skupinové taktice. Kluci sice nastříleli víc gólů, ale děvčata ten masakr úspěšně odvracela.

Po vyučování měl James hodinový odpočinek před večerí, pak se posadil nad domácí úkoly a poté letěl na další lekci bojových umění, na kterou se přihlásil dobrovolně; styděl se totiž, že polovina devítiletých dětí v CHERUB by ho dokázala porazit. Během večerů, kdy neměl lekce bojového umění, chodíval do bloku mrňousů a bavil se s Lauren.

Na konci každého dne James padal únavou. Chvíli poseděl ve vaně a otevřenými dveřmi čučel na televizi, načež se oťel a zhroutil se do postele.

28. DETAIL

Od ukončení jejich základního výcviku uběhly dva měsíce. Kerry odjela na misi, vrátila se a odjela na další. Chovala se kvůli tomu tak domýšlivě, že by ji nejradši praštil. Gabrielle byla na Jamajce. Connor zmizel se Shakeelem. Bruce býval pryč po řadu dní. Jednou ráno odjel i Kyle s hlášením, že tahle mise mu vyslouží tmavě modré tričko. Jenom James zůstával pořád v CHERUB a připadal si jako trumbera.

Z jeho kamarádů neodjížděla pouze Amy. Trávila dlouhé hodiny v osmém patře, v jedné z učeben vyhrazených na přípravu pro mise. James pořád ještě chodil na čtyři lekce plavání týdně. Teď už byl dobrý. Čtyři sta metrů kraul pod vodou a nádechy s hlavou natočenou do strany, aby ji nemusel vynořit nad hladinu. Už se vůbec nebál a Amy ho chválila, že techniku zvládá skoro dokonale.

James a Amy se oblékali zpátky do uniforem. Na lekci plavali jen délky sem a tam, pak seděli na okraji bazénu a klábosili.

„Tohle byla naše poslední lekce,“ upozornila Amy.

Už celou věčnost James věděl, že se to blíží, ale přesto mu to loučení moc neusnadnilo. Amyinu společnost měl moc rád. Byla zábavná a taky mu vždycky uměla dobře poradit.

„Takže už ti začíná mise?“ vyzvídal James a posadil se, aby si zašněroval boty.

„Za čtrnáct dní,“ přikývla Amy. „Všechn čas teď musím věnovat přípravě.“

„Po našich lekcích se mi bude fakt stýskat. Jsi fantastická učitelka.“

„Díky, Jamesi, jsi moc milý. Měl by sis zaplavat s Kerry, až se vrátí z mise. Teď plaveš stejně dobře jako ona, možná i trochu líp.“

„Kerry bude mít asi moc práce s vychloubáním o misi, v který určitě zaboduje. Včera jsem znovu zašel za Meryl Spencerovou, ale prý pro mě pořád ještě žádnou misi nemá.“

„Ted' už ti to můžu přiznat,“ řekla Amy. „Vyřadila jsem tě z rozvrhu misí.“

„Kvůli plavání?“ ujišťoval se James.

Amy hrábla do sportovního pyde s věcmi na plavání a vytáhla plastovou kartičku. James vídával, jak ji ve výťahu používají lidé, kteří mířili to utajených prostor budovy, kde probíhaly přípravy a plánování misí.

„Je tvoje,“ podala mu ji Amy.

James se blaženě rozzářil. „Vyrážím na misi s tebou?“

„Ano,“ přisvědčila Amy. „Na tuhle práci jsem se chystala už předtím, než ses u nás vůbec objevil. A hned při prvním setkání jsem si uvědomila, že si jsme podobní. Stejná barva vlasů, stejná postava. Bylo mi jasné, že tě klidně můžu vydávat za mladšího bratra. Dali jsme tě do dvojice s Kerry, abys měl co největší šance dotáhnout výcvik do konce. Vůbec mě nepotěšilo, když se prosáklo, že ses s ní porval a málem se nechal vykopnout.“

„Nepřipomínej mi to,“ požádal James. „Byl jsem totální idiot.“

„Máš kliku, že se ti Kerry nepomstila. Stačilo jí hodit tě přes rameno a zlomit ti paži a měl bys s výcvikem utrum. A nikdo by jí to nemohl vyčítat.“

„Ležela a já stál na ní,“ namítl James. „Nemohla vstát.“

Amy vyprskla smíchy. „Pokud jsi byl nahoře a Kerry dole, pak jediné proto, že ti to dovolila. Kdyby chtěla, rozdupla by tě jako vajíčko.“

„To je tak dobrá?“ žasl James.

Amy přikývla. „Musí tě mít hodně ráda, když ti tohle u ní prošlo.“

Osmé patro vypadalo navlas stejně jako obytné pokoje o podlaží níž: dlouhá chodba s dveřmi po obou stranách. Vstup do přípravné místnosti se člověku umožnil až poté, co zasunul do zdířky bezpečnostní kartu a zadíval se do červeného světýlka, které každého identifikovalo podle vzorce cév v sítnici.

Po tak super dokonalém prověření James čekal, že uvidí něco nesmírně extra: mapu světa obklopenou řadami počítačových monitorů, nebo něco na ten způsob. Ve skutečnosti to byl spíš

kutloch nebo skládka. Staré počítače, křesla, z kterých lezla vycpávka děrami v čalounění, kovové kartotéky zavalené štosy šanonů a lejster. Špičkový tu byl pouze výhled na kampus.

Ewart Asker potřásl Jamesovi pravicí a představil se jako koordinátor misí. Bylo mu něco přes dvacet, měl uniformu CHERUB, odbarvené vlasy s černými kořínky a v jazyku piercing.

„První mise, Jamesi,“ připomněl Ewart. „Bojíš se?“

James pokrčil rameny. „Měl bych?“

Ewart se zasmál. „To já nervózní jsem, Jamesi. Tenhle problémek je děsně komplikovaný. Normálně bychom tě na nic podobného nenasadili dřív, dokud bys neprošel několika snazšími misemi, ale potřebujeme dvanáctiletého kluka, který se bude vydávat za Amyina brášku. Lepšího než tebe k dispozici nemáme.

Musíš se toho spoustu naučit. Nechal jsem ti omezit školní rozvrh. Amy pro tebe připravila všechny formuláře, které s vysláním na misi souvisí. Neboj se ptát se na všechno, nač chceš. Mise odstartuje za deset dní.“

James se posadil do křesla a otevřel obálku s instrukcemi.

*****Přísně tajné*****

***INSTRUKTÁŽ K MISI PRO JAMESE ADAMSE
NEODNÁŠEJTE Z MÍSTNOSTI Č. 812
NEKOPÍRUJTE, NEDĚLEJTE SI POZNÁMKY***

(1) Fort Harmony

V r. 1612 král Jakub učinil z pozemku o výměře padesát čtverečních kilometrů poblíž velšské vesnice Craddogh obecní pozemek, neboli Common Craddogh. Listinou dovolil lidem na pozemku pást dobytek a stavět menší domky. Do r. 1870 se všichni, kdo bydleli na Common Craddogh, přestěhovali do vesnice, aby mohli pracovat v uhelném dole. Během následujících devadesáti sedmi let na pozemcích nebydlel jediný člověk.

V r. 1950 se Craddogh Common stal součástí Wes Monmouthshirského národního parku. V r. 1967 se na zmíněném pozemku usídlila skupinka hippies, vedená jistou Gladys Dunnovou.

Gladys dala osadě název Fort Harmony. Chovali slepice a stavěli si dřevěné domky s tvrzením, že jim to umožňuje listina z r. 1612.

Národní park zpočátku osadníky toleroval, ale jejich počet se rozrůstal a do tří let tam zhruba ve stovce improvizovaných obydlí žilo celkem dvě stě sedmdesát hippies. Vedení národního parku zahájilo legální kroky k jejich vystěhování. Po dvou letech Nejvyšší soud rozhodl, že platnost královského výnosu vypršela, když se Craddogh Common stal součástí národního parku. Soud určil hippies jednotýdenní lhůtu na vystěhování.

Hippies neodešli. Vzimě r. 1972 začala policie ničit sruby a zatýkat jejich obyvatele. Počet usedlíků se rychle snížil na méně než padesát osob, ale tohle tvrdé jádro se odmítalo hnout.

(2) Bitva

Osadníci Fort Harmony každý den utekli a dovolili policii, aby zbořila jejich obydlí. Pak se vrátili a každý večer si postavili nové přístřešky. Kopali si tam podzemní tunely a také vykopávali pasti, do kterých policisté padali.

Při jednom incidentu ukryli pod listí sítě. Když se přiblížila policie, aby zbořila chatrče, past se uvolnila. Tři policisté skončili lapení v sítích dvacet metrů nad zemí. Hippies sítě zavázali a utekli. Na záchranu policistů přijelo hasičské vozidlo, ale uvízlo v hustém bahně. Trvalo sedm hodin, než hasiči objevili způsob, jak sítě uříznout a přitom zabránit, aby se jejich lapené oběti zřítily k zemi. Druhý den většina novin otiskla fotografie policistů v síti.

Novinové reportáže o bitvě přilákaly do Fort Harmony desítky nových osadníků.

26. srpna r. 1973 policie zahájila mohutnou akci za zničení Fort Harmony. Z celé Británie sem shromáždili tři sta policistů. Operaci sledovali reportéři z novin i televizí. Na silnicích se objevily blokády, jež měly zastavit stoupence osadníků ve Fort Harmony. Policie zničila tábor a uvěznila každého, kdo se bránil. Před polednem zůstávalo na místě jen asi dvacet hippies, všichni zabarikádovaní v podzemních tunelech. Policie dospěla k názoru, že útok na tunely je nebezpečný, a rozhodla se počkat, až hippies dojdou zásoby potravin a vody.

V pět hodin odpoledne se část tunelu propadla pod projíždějícím policejním autem. Policisté vyskočili z vozu a chytili pár nohou trčících z hlíny. Ven vytáhli devítiletého Joshuu Dunna, syna zakladatelky Fort Harmony. Dva policisté drželi mrskající se dítě za kotníky a třetí policista ho přetáhl pendrekem přes hlavu. Brutální čin zachytil jeden z fotografů. Snímky chlapce nakládáného na nosítkách do sanitky pronikly až do televizních zpráv. Incident vyvolal vlnu sympatií k hippies.

Dav snažící se o proniknutí blokády a o obsazení Fort Harmony vzrostl na víc než tisíc osob. Do půlnoci byla policie na pokraji sil. Žádných posil se nedočkala. Ve tři hodiny po půlnoci dav prolomil zábrany postavené policisty už brzy ráno a za úsvitu tábořilo v bahně kolem Fort Harmony více než sedm stovek stoupenců obléhaných hippies. Kolony aut a dodávek přivážely dřevo a zásoby na vybudování nových srubů. Hippies vylezli z tunelů a pustili se do stavby nových přístřeší.

Druhý den ráno se na titulní stránce všech britských novin objevila fotografie policistů mlátících devítiletého Joshuu Dunna. Policie oznámila, že se prozatím stáhne a tábor zlikviduje až později. Pak připravila plán. K vymazání všech stop Fort Harmony a pro současnou úspěšnou blokádu okolí by bylo třeba tisícovky policistů. Ovšem policie a vedení Národního parku nemělo dost prostředků na uhrazení tak nákladné operace, takže další kroky se už nekonaly.

(3) Fort Harmony dnes

Tricet let po těchto událostech Fort Harmony stále existuje. Usedlíci vedou těžký život, domům chybí tekoucí voda i elektřina. Gladys Dunnové, zakladatelce tábora, je dnes sedmdesát šest. V r. 1979 napsala autobiografii, ze které se stal bestseller. Její tři synové – včetně Joshuy, který vinou policejního útoku utrpěl poškození mozku – stále ještě žijí v táboře, stejně jako většina z jejích deseti vnoučat a dvaceti osmi pravnoučat. V táboře je přibližně šedesát trvalých usedlíků. V teplejších měsících roku se počet obyvatel Fort Harmony rozroste až na dvě stě, většinou jde o studenty a batůžkáře, kteří v Gladys Dunnové vidí hrdinku.

(4) Green Brooke

V r. 1996 se nedaleká vesnice Craddogh ocitla v krizi. Uhelný důl zavřeli. Více než polovina obyvatel se ocitla bez zaměstnání a počet vesnických obyvatel se ze dvou tisíc v r. 1970 snížil na méně než tři sta. Zchátralé domy a hory černého mouru znamenaly, že po cestě do Fort Harmony nebo do Národního parku nezastavil ani jediný turista.

Vzhledem k vysoké místní nezaměstnanosti vydal Národní park povolení k výstavbě Konferenčního centra Green Brooke na části Craddogh Common. Green Brooke zahájil činnost v r. 2002. Centrum je obehnané pět metrů vysokým plotem, hlídaným videokamerami a nahoře elektrickým ostnatým drátem.

V centru se konají konference a vzdělávací semináře. Zařízení tvoří hotel se sedmi sty šedesáti pěti pokoji, zasedací sál s dvanácti sty místy k sezení, posilovna, lázně a dvě golfová hřiště. Dále tu je parkoviště pro tisíce vozidel a třicet helikoptér.

Řada obyvatel z Craddoghu a Fort Harmony pracuje v Green Brooke jako recepční, kuchaři/kuchařky a uklízeči/uklízečky.

(5) Petrocon r. 2004

Koncem r. 2003 vydalo centrum Green Brooke prohlášení, že se v jeho prostorách bude konat až doposud nejprestižnější událost v jeho krátké historii. Petrocon se zde bude konat v květnu 2004. Jedná se o utajené jednání dvou stovek zástupců ropných společností a politiků. Sdělovací prostředky nemají přístup. Mezi hosty budou ministři ropného průmyslu z Nigérie a Saúdské Arábie a čelní představitelé všech hlavních ropných společností. Dvěma nejdůležitějšími hosty bude ministr energetiky Spojených států a náměstek ministerského předsedy Velké Británie.

O bezpečnost akce se bude starat policejní Odbor pro diplomatickou ochranu spolu s rozvědkou a malou jednotkou z CHERUB.

(6) Zachraň Zemi

Koncem r. 2003 dostali členové Kongresu Spojených států a poslanci Britského parlamentu, kteří podporují ropný průmysl, řadu

poštovních bomb. Čtyři zaměstnanci Kongresu USA utrpěli zranění. K zodpovědnosti se přihlásilo hnutí Zachraň Zemi. O měsíc později zabila bomba nastražená v autě manažera francouzské ropné společnosti, pracujícího ve Venezuele. K zodpovědnosti se přihlásilo hnutí Zachraň Zemi.

Krátce před prvním útokem hnutí Zachraň Zemi rozeslalo dopisy několika mezinárodním novinám, kde oznámilo svůj cíl: „Ukončit masakr přírodního prostředí, který na naší planetě provozují mezinárodní ropné společnosti a politici, poskytující jim podporu.“ Dopisy končily: „Zachraň Zemi! je zoufalý výkřik naší umírající planety. Už nezbývá moc času. V bitvě za záchranu životního prostředí jsme připraveni použít i násilné prostředky.“

Mírumilovná ekologická hnutí se od akcí Zachraň Zemi okázale distancují a pomáhají vyšetřovatelům sestavit seznam pravděpodobných teroristů. Navzdory tomu zatím nedošlo k identifikaci žádného člena Zachraň Zemi, ačkoliv podezření padlo na několik ekologických aktivistů, kteří se v minulosti dopustili násilného činu. Čtyři z těchto podezřelých jsou v současnosti obyvateli Fort Harmony.

I limitované informace o hnutí Zachraň Zemi naznačují, že je pravděpodobný útok na Petrocon 2004. Rozsah a povaha útoku nejsou známy. Může jít o malou bombu, která zničí jedno auto nebo helikoptéru, nebo o zařízení schopné zabít stovky lidí.

Kterýkoliv z členů hnutí Zachraň Zemi plánující teroristický útok na Petrocon 2004 se pravděpodobně pokusí navázat kontakty s usedlíky z Fort Harmony, a to z následujících důvodů:

a) Řada obyvatel Fort Harmony patří ke zkušeným veteránům ekologických kampaní.

b) Všichni obyvatelé Fort Harmony znají dokonale místní okolí.

c) Řada obyvatel Fort Harmony pracovala nebo pracuje v Green Brooke a dokáže teroristům poskytnout informace o tamním režimu a bezpečnostních opatřeních.

(7) Role CHERUB

M15 má v ekologickém hnutí již svoje informátory a tajné agenty. M15 však potřebuje ve Fort Harmony další agenty už během příprav na Petrocon 2004.

Každý dospělý, který by se do Fort Harmony přijel usadit těsně před konáním Petroconu, by vzbudil podezření, že jde o policistu v civilu nebo o tajného agenta. Jeho šance na získání užitečných informací by pak byly pramalé. Z toho důvodu padlo rozhodnutí, že největší naději na úspěšné splnění úkolu budou mít dva agenti CHERUB, vydávající se za příbuzné Cathy Dunnové, dlouhodobé příslušnice komunity ve Fort Harmony. Děti nebude nikdo podezřívat z příslušnosti k špionážní službě, a navíc by se měly snadněji kontaktovat s ostatními příslušníky komunity.

29. TETIČKA

James soudil, že teď ví o Fort Harmony víc než kdokoliv jiný, a to včetně lidí, kteří tam žili. Přečetl si autobiografii Gladys Dunnové a další tři knihy, navíc zkonsumoval tuny novinových výstřižků, videokazet a policejních spisů. Do hlavy si vtloukl jména a podoby všech současných obyvatel Fort Flarmony a spousty pravidelných návštěvníků. K tomu prostudoval trestní spisy a záznamy M15 o každém, kdo by jen teoreticky mohl spolupracovat s hnutím Zachraň Zemi.

Jamesovo krycí jméno bylo Ross Leigh. Jeho posláním bylo potloukat se mezi ostatními dětmi ve Fort Harmony, sbírat drby, strkat nos do věcí, do kterých mu nic nebylo, a všechno podezřelé okamžitě nahlásit CHERUB.

James dostal mobil, aby mohl volat Ewartu Askerovi. Ewart měl po celé trvání mise bydlet v Green Brooke. K dalšímu Jamesovu vybavení patřil digitální fotoaparát, paklič a pepřový sprej, určený výhradně pro krizové situace.

Amy byla jeho sestra Courtney Leighová. Jejím úkolem bylo se spřátelit se Scargillem Dunnem, sedmnáctiletým vnukem Gladys Dunnové, jinak zakladatelky Fort Harmony. Scargill byl samotář, který se vykašlal na školu a dělal myče nádobí v kuchyni v Green Brooke.

Scargillovi bratři – dvacetilá dvojčata Fire a World – si už stačili odkroutit krátké vězení za útok na prezidenta jistého fastfoodového řetězce. M15 chovali přesvědčení, že Fire a World a dvojice Bungle a Eleanor Evansovi jsou ti nejpravděpodobnější obyvatelé Fort Harmony, kteří patří k hnutí Zachraň Zemi.

Cathy Dunnová žila s otcem Firea, Worlda a Scargilla jen pár let před jejich narozením. Od té doby Cathy bydlela ve Fort Harmony sama. Jako většina tamních obyvatel pěstovala zeleninu a chovala slepice, ale na přežití to nestačilo. Podle nabídky tedy vykonávala

různé příležitostné práce: uklízela, česala ovoce. Občas prodávala informace policii.

Ve Fort Harmony se skoro vždy dalo zakopnout o nějakou pochybnou existenci. Kdykoliv se objevil nějaký drogový dealer nebo dítě, které uteklo z domova, Cathy došla do vesnice Craddogh a zavolala z místní telefonní budky. Policie se o polovičku jejích zpráv nezajímala, a pokud ano, zaplatili jí jen deset dvacet babek. Možná padesát, když se jednalo o drogového dealera a povedlo se ho zatknout s hromadou zboží.

Cathy nedělalo její špiclování radost, ale občas se pro ni stávalo hlavním finančním příspěvkem na další plynovou bombu pro vařič a lednici v její chatrči.

Po oznámení data konání Petroconu se policie začala o Cathyina hlášení zajímat mnohem víc. Hodnota informací rázem stoupla. Cathy pokaždé dostala nejmíň třicet liber, ale musela odpovídat na spoustu otázek. Kdo přijel, kdo odjel, jestli někdo nedělá něco podezřelého, jestli se někdo hádal. Cathy začala být chamtivá. Co nevidět si v plechovce od pečených fazolí schovávala pěkně tlustou roličku bankovek.

Pak Cathy dostala od M15 návrh: dva tisíce liber za to, že ve Fort Harmony nechá u sebe před zahájením Petrocon 2004 bydlet dva tajné agenty. Z M15 však zvyšovali nabídku, až se Cathy dala zlákat.

James, Amy a Ewart vešli to Bristol Travelhouse. Byl to obyčejný hotel, přilepený k benzinové pumpě a servisu u dálnice. Cathy Dunnová čekala ve svém pokoji, zahalená do oblaku cigaretového kouře.

„Já jsem Ewart a tihle dva jsou Ross a Courtney.“

Cathy se posadila na posteli. Zdála se zpola opilá a děsně moc starší než na těch fotkách, na kterých ji James zatím viděl.

„Kdo kčertu jste?“ zavrčela.

„Mluvili jsme spolu telefonem,“ připomněl jí Ewart. „Až do skončení konference budete dohlížet tady na Rosse a Courtney.“

„Nejdřív mě v tyhle díře necháte tvrdnout celý tři dny!“ vyštěkla Cathy. „A teď sem přitáhnete dva cucáky. Jestli tohle je vaše představa dobrýho vtípu, tak já se teda nesměju.“

„Uzavřel jsem s vámi obchod,“ nedal se odradit Ewart. „A o tohle jde.“

„Jo, kývla jsem, že u mě můžou přespávat dva tajný agenti. Ne že se budu starat o dvě děcka.“

„Ross a Courtney jsou agenti. Chystat jim pár týdnů snídani a posílat je do školy, to není zrovna složité jako operace mozku.“

„Vláda používá na tuhle špinavou práci *děti*?“ pohoršila se Cathy.

„Používá,“ potvrdil Ewart.

Cathy se rozesmála. „To je stoprocentní hnus. Do toho mě netahejte.“

„Naše peníze jste už vzala,“ poukázal Ewart. „Máte na to, abyste nám je vrátila?“

„Udělal jsem si dovču v Řecku a nějaký prachy jsem utratila na vybavení domu.“

„Tak to vypadá, že už nevycoouváte.“

„Co když je odmítnu ubytovat?“ trucovala Cathy. „Co když zajdu k novinářům a všem prásknu, že na špiclování lidí zneužíváte děti?“

„Když půjдете za novináři, budou vás považovat jen za trhlou starou hipísačku,“ ujistil ji Ewart. „Z těch žvástů vám nikdo neuvěří ani slovo. A i kdybyste nakonec někoho přesvědčila, před převzetím peněz jste podepsala závazek mlčenlivosti. Za prozrazení utajované informace byste vyfásla tak deset let.“

Cathy se zatvářila naštvaně. „Hele, policajtům jsem dycinky pomáhala, a vy teď se mnou zacházíte jako s nějakým šmejdem.“

Ewart popadl Cathy za svetr pod krkem, zvedl ji a zády přirazil ke stěně.

„Tu dohodu neporušíš!“ zařval jí zblízka do obličeje. „Na přípravách téhle operace jsme zabili už šest měsíců. Za to, že se pár týdnů postaráš o tyhle děti, jsi vyfasovala celých osm táců! Jestli tohle znamená, že s tebou zacházíme jako se šmejdem, tak se ke mně rač jako ke šmejdrovi chovat od rána do večera!“

Jamese Ewartův výbuch upřímně šokoval. Až dosud mu mise připadala jako součást soutěže s Kylem, Brucem a Kerry, kdo z nich bude lepší. Teď konečně pochopil, že to není hra. Tady můžou lidi skončit roztrhaní bombou nebo s trestem doživotního vězení. Náhle James nevěřil, že ten úkol zvládne. Je přece dvanáctiletý kluk, který by měl chodit do školy a blbnout s kamarády.

Amy neušlo, že James vypadá vyděšeně. Položila mu ruku na rameno.

„Počkej venku, jestli chceš,“ šeptla mu.

„Pohoda,“ lhal James.

Amy šňouchla do Ewarta. „Uklidni se. Nech ji na pokoji,“ napomenula ho.

Ewart ucouvl a přitom po Amy loupnul vzteklým pohledem. Cathy žuchla zpátky na postel. Amy jí podala cigaretu, ale musela ji sama zapálit, protože Cathy se děsně klepaly ruce.

„Za Ewarta se omlouvám,“ usmála se Amy. „Je kapku nervák. Už je to dobrý?“ Cathy přikývla.

„Poslyšte, Cathy,“ pokračovala Amy vlídně. „Ráno vstaneme, půjdeme do školy, pak se budem potloukat po Fort Harmony. Co nevidět zase zmizíme. V životě jste nevydělala tak snadný peníze.“

Cathy potřásala hlavou. „No, trochu mě to zaskočilo, víc v tom není.“

Amy se usmála. „To vždycky. Nikdo se až do poslední chvíle nedozví, že jsme děti.“

„Ale jak vysvětlím lidem, že u mě bydlíte?“ brblala Cathy a zhluboka potáhla z cigarety.

„Neteř a synovec,“ vysvětlila Amy. „Vzpomínáte si na sestru?“

„Neviděla jsem ji už dobrých dvacet let,“ pokrčila Cathy rameny. „Akorát párkrát napsala.“

„A pamatujete si, jak se jmenují sestřiny děti?“

Cathy si to pamatovala.

„Ross a Courtney,“ broukla.

„Vaši sestru jsme našli,“ ozval se Ewart. „Žije ve Skotsku a pořád ještě je vdaná. Pravý Ross a Courtney se mají dobře. Ale vy budete lidem říkat tohle:

Před týdnem jste dostala dopis. Vaše sestra prochází nechutným rozvodem. Honem jste jela do Londýna a sešla se s ní. Nezvládala děti, především Rosse, který se dal vyloučit ze školy. Vy jste s dětmi vycházela dobře, takže jste se nabídla vzít je do Fort Harmony, než si vaše sestra dá osobní život do pořádku.“

Ewart podal Cathy klíčky od auta.

„Land cruiser,“ vysvětlil. „Pohon na všechny čtyři kola. Starý jen pár let, cena zhruba deset tisíc. Všem namluvte, že jde o vůz vaší sestry. Když se postaráte o děti a všechno klapne, nebudeme ho chtít vrátit.“

Všichni čtyři sešli do přízemní hotelové recepcce.

„Radši by sis měl se mnou odskočit,“ řekl Ewart. „Do Walesu to bude dlouhá jízda.“

„Právě jsem byl,“ namítl James.

Ewart se na Jamese podíval. Jamesovi svitlo, že Ewart si s ním chce promluvit. Na toaletách nebyla ani noha.

„Zvládneš to, Jamesi?“ vyptával se Ewart, zatímco si rozepínal džíný. „Když jsem skočil po Cathy, dost jsi zezelenal.“

„Proč ses k ní začal chovat tak šíleně?“

Ewart se usmál. „Už jsi slyšel o taktice dobrý policajt/špatný policajt?“

„Předvádějí to ve filmech,“ kývl James. „Tak tohle jste s Amy sehráli?“

„Kdyby Cathy neměla jasno, na čí straně stojí, nebyli byste s Amy v bezpečí. Jakmile jsem si uvědomil, že Cathy se začíná cukat, musel jsem udělat zlého policajta a zastrašit ji. Amy má roli hodného policajta, takže ji hájila před mým vyhrožováním, a potom ji ukonejšila.“

James se zazubil. „Takže Cathy se bojí, co by se stalo, kdyby nedělala přesně to, co po ní chceme, ale současně věří, že Amy je její kamarádka.“

„Přesně tak, Jamesi.“

„Ale mohli jste mě aspoň upozornit, jak jste se dohodli.“

„Vždyť my to předem nedohodli. Jakmile jsem se ke Cathy začal chovat hrubě, Amy už věděla, co dělat. Amy umí tyhle věci vycítit přímo ideálně.“

„Ale co když Cathy bude dělat další problémy? To bys jí ublížil doopravdy?“

„Jedině kdyby na tom závisel výsledek celé mise a já neměl na vybranou. Občas musíme dělat i nesprávné věci, abychom nakonec měli úspěch. Pamatuješ, jak jsi se ještě před výcvikovým kurzem propašoval do Londýna?“

„Jasně,“ přisvědčil James. „Jak jsme tam parádně rozmlátili ten velký dům.“

„M15 zneškodnili ostrahu u brány uspávacím plynem. A co myslíš, že se s nimi po probuzení stalo?“

„Jak to mám vědět?“

„Dostali vyhazov, protože usnuli v práci. S takovým záznamem už další místo u bezpečnostních agentur nedostanou.“

„A jak to tedy s nimi dopadlo?“

„Zničili jsme jim život,“ pokrčil Ewart rameny. „Můžeme jen doufat, že snad uspějí v jiném povolání.“

„A to jsme jim nepomohli, nic na ten způsob?“

„Ne. Nešlo to, abychom neohrozili bezpečnost celé mise.“

„Ale to je strašné!“ mračil se James. „Jak můžeme lidem takhle ubližovat?“

„Hledali jsme tam informace o člověku, který prodává zbraně teroristům. Ty zbraně můžou zabít stovky lidí, proto jsme usoudili, že za ztrátu zaměstnání dvou hlídačů to stojí.“

„A se zastrašením Cathy to je stejný,“ pochopil James. „Jinak by taky mohla umřít spousta lidí.“

„Existuje jedno rčení, Jamesi: Pokud nerozbiješ pár vajec, těžko uděláš omeletu.“

Cathy si jízdu s Amy a Jamesem báječně užívala; řítla se s land cruiserem po M4 a přitom zkoušela všechna tlačítka a hejblátka. Amy seděla na předním sedadle, James se na zádech rozvaloval vzadu. Cathy a Amy klábosily jako ty nejlepší kámošky.

Když brali benzin, Cathy za peníze na vedení domácnosti, které dostala od Ewarta, koupila céděčko Jefferson Airplane a pustila ho

na plné pecky. Spolu s Amy kouřily jednu cigaretu za druhou. James si přetáhl bundu přes hlavu, aby aspoň trochu unikl hluku a kouři.

Když sjeli z dálnice, James se posadil. Okouzleně si prohlížel zelené pastviny a kopce tečkované ovce. V Craddoghu nakoupili cigarety a potraviny a do Fort Harmony dorazili krátce po třetí odpoledne. Silný vůz šplhal do svahu ke Cathyině srubu a kolem pobíhalo půl tuctu špinavých dětí. James o každém věděl, jak se jmenuje a kolik mu je taky let.

K autu se přiflinkal Cathyin exmanžel Michael Dunn a jeho bratr Joshua. Michael zabušil na kapotu.

„Pěkný vozítko, Cathy,“ zabručel. „Tos vyhrála v loterii, nebo co?“

James vystoupil. Teniska mu vmžiku zmizela v bahně. Tábor vypadal zchátrale, všude se loupal nátěr a okna byla přichycená lepicí páskou. James usoudil, že život tady bude peklo. Amy dočvachtala ke kufru auta a vylovila dva páry gumovek.

„Neteř a synovec,“ představila je Cathy.

James se posadil zpátky do vozu a gumovky si natáhl. Joshua Dunn k němu natáhl ruku v rukavici a James s ní potřásl.

„Polívka, pojď,“ zajíkl se Joshua.

Amy a Cathy už mířily k veliké chatrči. James s Joshuou se pustili za nimi. Uvnitř sedělo asi patnáct lidí. Nad otevřeným ohněm se vařilo kuřecí maso a zeleninová polévka.

„Vegetarián?“ zeptal se Joshua.

James zavrtěl hlavou.

Joshua mu donesl misku polévky a kus kuřete. Kolem stěn se válely polštáře a sedací pytle, ale děti seděly se zkříženýma nohama co nejbliž ohně. James si k nim přisedl. Ochutnal pár lžic polévky. Byla fantasticky dobrá. Pak si prohlédl ruce. Dlaně měl špinavé, ale ostatní děti obíraly kuře holými prsty, i když je měly desetkrát špinavější.

Někdo Jamesovi položil ruku na rameno. Byla to Gladys Dunnová.

„Špetka špíny ještě nikoho nezabila, chlapče!“ zasmála se.

Gladys sice vypadala na svých šestasedmdesát, ale díky drsnému životu pod širým nebem zůstala štíhlá a na svůj věk se pohybovala bez námahy.

Pětiletá holčička sedící vedle Jamese si jazykem přejela po upatlané dlani a zvedla ji, aby to James viděl. Ten popadl kus kuřete a nacpal si ho do pusy. Holčička se zazubila.

Skupinka usedlíků pod vedením Michaela Dunna přistavěla ke Cathyině chatě místnost pro Jamese a Amy. Pohled na jejich týmovou práci byl fascinující.

Nejprve na hlínu nakladli dlažební kostky, aby podlahu izolovali od okolního povrchu. Navrch položili dřevotřískové desky a přikryli je igelitem. Stěny byly z hrubých klád. Michael Dunn očividně postavil už spoustu srubů. Kusy dřeva řezal bez měření a jedinkrát se nespletl. Ostatní si okamžitě kusy rozebírali a bez domlouvání věděli, kam a jak patří.

Do země zatloukli silné rohové sloupky. Mezi ně přibili vzpěry. Po obou stranách rámu pak natloukli prkna a mezeru vyplnili papírovou drtí. V jedné straně prořízli otvor a do něj zasadili recyklované okno. Po setmění Cathy zapnula reflektory land cruiseru. Jakmile byla prkenná střecha hotová, vysadili tam dva chlapce. Plazili se tam po kolenou a přibili nepromokavou plst. Uvnitř James pomáhal zatmelit mezeru mezi podlahou a stěnami.

Do hotového přístavku Amy rozložila koberec z land cruiseru a rozložila spací pytle a polštáře. Cathy vyhrabala malá petrolejová kamínka. Michael Dunn slíbil, že ráno přístřešek natře zvenčí. Konečně Amy a James osaměli.

30. TÁBOR

Nový přístřešek byl docela útulný, pokud si ovšem člověk zvykne na poryvy vichru do stěn. James měl spací pytel položený na molitanové kempinkové matraci, ale stejně zaboha nemohl najít pohodlnou polohu. Amy chrápala. James na ni dvakrát zasyčel. Potřetí ho upozornila, že jestli ji probudí ještě jednou, vrazí mu jednu do nosu. James si přetáhl polštář přes hlavu.

James se vzbudil ve tři ráno. Strašně moc se mu chtělo čurat. V CHERUB byl zvyklý udělat dva kroky do koupelny, ale tady to bylo horší. Nemohl najít baterku, takže džíny si natáhl ve tmě a pak poslepu šátral přes hlavní obytnou místnost ven a opatrně obešel Cathy, rozvalenou na futonu. Nakonec se trefil ke dveřím, kde stály vyrovnané gumovky. Nebyl si jistý, který pár je jeho, proto si nazul ty první a vykročil do tmy.

V táboře sice stály mobilní toalety, ale James je ve tmě neviděl, proto zamířil k nejbližší skupince stromů. Otřel si bláto z dlaní do kalhot, rozepnul si džíny a začal čurat. Něco zavřísklo a otřelo se mu o nohu. James uskočil. Močil přímo na jednu ze slepic, které se potulovaly po táboře.

Odvrátil se, ale bohužel přímo proti větru, který mu rozvál moč po celých džínách. James zpanikařeně ucouvl o krok a přitom nakopnul hysterickou slepici a skončil na zadku v bahně. Neměl sebemenší možnost se očistit. V duchu se zoufale ptal, proč se filmovým špionům podobné trapasy nikdy nepříhodí.

Amy už byla vzhůru, vyspalá do růžova. Jamese probudila tím způsobem, že mu těsně nad obličejem podržela chodidlo.

„Koupací den, Rossi!“ oznámila.

James se s úlekem vytrhl ze spánku.

„Sundej mi ten smrad z obličeje!“ štěkl a praštil Amy do nohy.
„Kdo je Ross?“

„Přece ty, blbečku!“ šeptla Amy.

„Jé, promiň!“ vyjekl James, jenž si rázem vybavil, kde je. „Na to *nesmím* zapomínat!“

„Na teplou vodu je rozpis,“ vysvětlovala Amy. „Máš nárok na jednu sprchu týdně. Pátek patří klukům.“

„Jedna sprcha týdně?“ vrtěl James hlavou. „Když je tady tolik bláta?“

„A jak myslíš, že je mně? Budu muset počkat čtyři dny, a už teď nevoním nijak extra.“

Cathy mu ukázala, kde je chatrč se sprchou. Byla úzká, na střeše ležela nádrž na dešťovou vodu. Každé ráno ohřáli v plynovém bojleru tolik vody, aby sprchy tekly rovných deset minut. Kdo je propásnul, celý týden prosmrděl. James se vrhnul do chatrče a svlékl se. Pod proudy vody stálo osm chlapců, půjčovali si rozbředlá bílá mýdla a pošťuchovali se. Venku čekaly maminky a vybízely mrňouse, ať si pospíší. Voda byla sotva vlažná. Sotva si James vemnul mýdlo do vlasů, teplá voda došla. Ostatní už to znali a stačili včas utéct. James se musel opláchnout kbelíkem ledově studené dešťové vody. Do Cathyiny chaty se vrátil tryskem, jen v gumovkách a zavnutý do osušky.

Cathy na přenosném plynovém vařiči chystala vajíčka se slaninou. Jídlo báječně vonělo a byla ho spousta.

„Hele, mládeži, pijete kafe?“ zeptala se Cathy. „Nic jiného nemám.“

Jamesovi bylo jedno, co pije, hlavně když to bude teplé. Nalil do sebe dva šálky a zhltal čtyři plátky slaniny a dvě smažená vejce. Kusem bílého chleba vytřel žloutek z talíře.

„Teď musím zapsat Rosse do školy,“ oznámila Cathy. „Pak zajedu do Teska. Chcete odtud něco?“

„Tyčinky Mars,“ ozval se James. „Co takhle zapsat do školy i Courtney?“

„Když jsi usnul, sešla jsem se s tím frajerem Scargillem,“ svěřila se Amy. „Slíbil, že mi zkusí obstarat flek v Green Brooke.“

James sice Amy obdivoval, že Scargilla ulovila tak rychle, ale současně ho naštválo, že se vyvlékla ze školy.

„Hádám, že škola počká do pondělka, Rossi,“ rozhodla Cathy. „V pátek večer si tu vždycky parádně užíváme. Večer se sejdem, rozděláme oheň, zpíváme a tak vůbec.“

Amy zůstala v chatrči, aby zavolala Ewartu Askerovi, pověřila ho obstaráním dokladů, které bude potřebovat, aby tu práci dostala. James strávil dopoledne průzkumem terénu.

Fort Harmony tvořila asi padesátka stavení. Byla různě velká – do hlavní budovy se vešlo třicet lidí a měla i vlastní zdroj elektřiny, zatímco některé boudy se hodily nejvýš jako sklady potravin. Mezi sruby byly ohrady na drůbež, záhonky se zeleninou a spousta vraků. Všude stály zrezivělé dodávky, většinou bez volantů a na cihlách.

Všichni, koho James v táboře potkal, měli ošuntělé oblečení a dlouhé zknocené pačesy. Starší muži nosili plnovous, většina těch mladších bradku a bohatý piercing. Všichni se chovali přátelsky a ptali se Jamese na stejné věci, jak se sem dostal a jak dlouho zůstane. Po setkání s pátým člověkem měl James opakování pořád stejných odpovědí už dávno plné zuby.

James si velmi rychle uvědomil, že má ocásek: tříletého Gregoryho Evanse. Byl to syn Briana „Fušera“ Evanse a jeho družky Eleanor. M15 věřili, že pravděpodobně mají vazby na hnutí Zachraň Zemi.

Gregory sledoval Jamese z uctivé dálky. Kdykoliv se James ohlédl, Gregory se přikrčil a packami si zakryl obličej. Po chvíli se z toho stala hra. Po každých pár krocích se James zastavil a ohlédl se. Gregory se bláznivě hihňal. Po chvíli mrňous sebral odvahu a ušel pár kroků vedle Jamese. Ten si vzpomněl, že v kapse má pár karamel. Podal je batoleti. Gregory je zpucnul a odběhl. Pak se zastavil, obrátil se a zahulákal na Jamese.

„Pojď ke mně domů!“

Jamesovi připadalo zvláštní, že mu poroučí tříletý kluk. Uběhli zhruba sto metrů. Gregory si vedl Jamese za ruku.

Pak se malý posadil na schodech elegantně natřeného srubu a zul si gumovky.

„Pojď dál,“ vybídl Jamese.

Ten strčil hlavu do dveří. V místnosti bylo šest lůžek. Podlaha měla zářivě oranžový nátěr, k tomu ořesně zelené stěny a fialový strop. Odevšad visely plastové panenky. James si všiml, že to jsou zrůdičky se zakrvácenými obličejí a magorskými punkovými účesy.

„Kdo je?“ zeptal se Fušer s americkým přízvukem.

Jamesovi bylo trapně, když tak stál v cizích dveřích, kam ho přitáhl tříletý mrňous.

„Se omlouvám, ale váš Gregory chtěl, abych šel s ním,“ zakoktal.

„Nač by ses omlouval, chlapče?“ zachechtal se Fušer. „Jsi přece v komunitě. Pojď dál, vyzuj si gumovky. Gregory sem pořád tahá fůry děcek. Chceš horký mlíko?“

James si stáhl gumovky a překročil práh. Uvnitř bylo nádherně teplo, ale smrdělo to tam prdy a potem. Eleanor se rozvalovala na matraci, na sobě jen kalhotky a tričko s Nirvanou napnuté přes těhotné břicho.

Gregory se přitulil k mamince. Fušer se představil a položil Jamesovi stejné otázky jako všichni ostatní, načež mu podal hrnek horkého mléka.

„Stáhni si zip na teplákový bundě, Rossi,“ požádal Fušer.

James sice nechápal, co tím hostitel sleduje, ale poslechl.

„Reebok!“ prohlásil Fušer vítězoslavně.

„Nenávidí lidi, co nosí značkový ohoz,“ vysvědila Eleanor.

„Cože?“ James měl pocit, že ti dva mluví cizím jazykem.

„Co je na mém oblečení špatného?“ vyhrkl dotčeně.

„Houby, že nenávidím lidi!“ ušklíbnul se Fušer. „Nenávidím ty hadry. No, jen se na sebe mrkni, Rossi. Bunda Puma, tepláky Nike, tričko Reebok, dokonce i ponožky mají logo.“

„Hele, Fušera si radši nevšímej,“ ozvala se Eleanor. „Věří, že lidi, co nosí oblečení se značkou, tím dávají najevo, že se nevzmůžou na vlastní názor.“

Fušer se vrhnul k policiče s knihami a vrazil Jamesovi brožuru s názvem *Bez loga*.

„Kapku si procvič mozek,“ vyzval Jamese. „Hezky si to přečti. Až mi budeš tu knížku vracet, můžem si o tom hezky podiskutovat.“

James si brožurku vzal.

„Jo, podívám se na to,“ slíbil James. „Všechny věci mám Nike nebo tak. V mojí starý škole strčili hlavu do záchodový mísy všem, kdo neměl ty nejmodernější hadry.“

„Prokristapána, Fušere!“ povzdechla si Eleanor. „Je to dítě. Tyhle žvásty ho nezajímají.“

Jamesovi bylo úplně jedno, co si nějaký hipík myslí o jeho oblečení, ale brožurka představovala dobrou záminku, aby se vrátil a potloukal se ve společnosti hlavního podezřelého, takže ji s poděkováním strčil do kapsy.

„Rossi, ještě se ho zeptej na ty panenky dřív, než tě začne k smrti nudit žvásty o zlech světového kapitalismu,“ přisadila si Eleanor.

Fušera to očividně naštvalo. „Ty letáky jsi rozdávala s námi, Eleanor.“

Eleanor vyprskla smíchy. „Rossi, v zásadě jsem stoupenec spravedlivý mzdy pro lidi v rozvojových zemích. Chci přispět k záchraně životního prostředí. Ráda bych, aby Fušer a jeho kámoši spasili svět. Ale jsem v osmém měsíci těhotenství. Mimino mi tlačí na vnitřnosti, takže se každou půlhodinu plahočím dvě stě metrů skrz bahno, abych si dřepla na smradlavý přenosný hajzlík. Gregory mě dohání k šílenství. Kotníky mám nateklý jako plážový míče a jsem napůl mrtvá hrůzou, že až to na mě přijde, to půjčený auto se nám rozsype v polovině cesty do porodnice. S radostí bych všechny svoje zásady vyměnila za pohodlnou postel v soukromý nemocnici.“

James seděl na podlaze a usrkával horké mléko.

„Ty panenky jsou bomba,“ poznamenal. „Dělal jste je vy?“

„Tím se živím,“ vysvětlil Fušer.

Fušer sundal jednu panenku ze stropu a hodil ji Jamesovi do klína. Měla tělo a hlavu supermana, ale oblečená byla do baletní sukýnky a pod ní měla nalepené tenké nohy tanečnice. Na hlavě jí zářil fialový ježek. Jedna plastová ruka byla uťatá a pahýl Fušer ozdobil krvavě rudou barvou.

„Týjo!“ vyjádřil James obdiv.

„Kupuju panenky v bazarech a výprodejích. Pak zpřeházím jednotlivý kousky a našiju z hadříků šáhlý kostýmy a tak.“

„Kolik si počítáte?“ vyzvídal James.

„To záleží, kde zrovna,“ vysvětlil Fušer. „Na trhu v Cardiffu jsou všichni chudí, tam nikdo nezacvaká víc jak deset babek. Ale když urvu stánek v londýnském Camdenu, dají se střelit za osmnáct za kus. A když tam jsou v létě davy turistů, můžu prodat i šedesát panenek denně. Jednou jsem to vyšrouboval i na čtyřiaosmdesát kousků.“

„Tisíc pět set dvanáct babek za jediný den!“ hvízdnul James. „Musíte být v balíku.“

„Tys něco jako lidská kalkulačka?“ podivil se Fušer.

James se rozesmál. „Tak trochu.“

„Každá dá přes hodinu práce. Malování všech těch konečků je pěkný d'as na oči. Chceš panenku, Rossi?“

„Jsou pěkný,“ uznal James. „Ale když já nemám peníze.“

„Vem si jednu,“ vybídl ho velkoryse Fušer. „Můžeš nám to nějak oplatit. Někdy třeba dohlídneš pár hodin na Gregoryho nebo tak.“

Ve Fort Harmony vládlo nepsané pravidlo, že každý, kdo chtěl, dostal večeři zdarma. Gladys Dunnová kupovala od místních farmářů zeleninu za peníze ze své knihy. Joshua trávil odpoledne přípravou zeleniny a dušeného masa či kari. Právě společné jídlo dělalo z Fort Harmony komunitu a ne skupinu samostatných rodin.

James se najedl s dětmi, které se vrátily ze školy. Michael Dunn dovezl dodávku vrchovatě naloženou odpadem z místní skládky. Všechny děti pomáhaly složit staré dveře a kusy nábytku, aby bylo dost paliva na večerní oheň. James se snažil skamarádit se Sebastianem a Clarkem Dunnovými. Byli to bratři, deset a jedenáct let, a bratřenci Firea, Worlda a Scargilla. Dunnovi byli rodina, co držela hodně spolu, a Sebastian a Clark znamenali pro Jamese tu nejlepší šanci sehnat všechny drby.

31. NOC

James našel Amy a Scargilla, jak sedí na Amyině posteli a pokuřují. Scargill vypadal jako ťulpas: vychrtlé paže a nohy, mastné černé vlasy stažené do ohonu. Oblečený byl do kuchtíkovské uniformy ze své práce v Green Brooke.

„Děsně to tu smrdí,“ postěžoval si James, když prolézal průchodem mezi starou a novou částí Cathyina srubu.

„Tohle je můj bráška Ross,“ představila ho Amy. „Je to ukňouraný hajzlík.“

„Tys fakt *krutá*, Courtney!“ zachechtal se Scargill.

Jamese se to dotklo. Museli se sice chovat jako sourozenci, ale přesto nechápal, proč Amy musí být tak hnusná. Navíc žárlil: Scargill bude s Amy trávit všechnen čas.

„Co tady chceš, Rossi?“ vyjela na něho Amy.

„Tohle je i *můj* pokoj!“ odsekl James.

„Jenže my se Scargillem chceme soukromí, tak si seber všechno, pro co jsi přišel, a zase odpal.“

„Dostalas tu práci?“ zajímal se James.

„Dělám obsluhu u bazénu v Green Brooke!“ pochlubila se Amy. „Čtyři dny v týdnu.“

James se začal přehrabovat ve svých věcech.

„Co sakra chceš, Rossi?“ naštvála se Amy.

„Svůj mobil,“ zavrčel James. „Docela mě zajímá, jak je na tom mamka.“

„Vezmi si můj, nabíjí se v autě.“

„Díky, Courtney,“ kývl James.

James se posadil na přední sedadlo land cruiseru a zavolal Ewartu Askerovi.

„Nazdar, Jamesi, jak se vede?“ zeptal se Ewart.

„Ujde to. Ale Amy mě vytáčí.“

„Je se Scargillem?“

„Od rána do večera,“ postěžoval si James. „Je to její práce, Jamesi. Musí se s ním sblížit co nejvíc, chápeš?“

„A řekla mu, že jsem ukňouranej hajzlík.“

Ewart zařval smíchy. „Tak Scargillovi naznačuje, že mu dává přednost před bratříčkem. Nemyslí to doopravdy.“

„Scargill musí být v sedmém nebi,“ brblal James. „Takový vychrtlík a Amy po něm doslova leze.“

„Ty máš pro Amy slabost, že jo?“ nadhodil Ewart.

James měl nejdřív sto chutí to popřít.

„Trošku,“ přiznal nakonec. „Kdybych byl starší, pozval bych ji na rande. Jak jsi to poznal?“

Ewart se zasmál. „Když jste spolu v jedny místnosti, máš v očích takový skelný výraz.“

James zpanikařil. „Cože? To je tak poznat?“

„Dělám si legraci, Jamesi,“ uklidňoval ho Ewart. „Tak co Cathy?“

„Teď se zdá docela fajn,“ připustil James.

„Jak vycházíš se Sebastianem a Clarkem Dunnovými?“

„Blbě,“ přiznal James. „Jsou to fakt ujetý kluci. Vypadají drsňácky a smrdí. Baví se spolu, jako by tam člověk ani nebyl. A ani ostatní děti se s nimi nekámoší.“

„Snaž se dál, ale nepřeháněj to. Ještě nějaké novinky?“

„Jo, zabodoval jsem,“ pochválil se James. „Skamarádil jsem se s Gregorym Evansem, Fušerovým synem. Strávil jsem u nich skoro hodinu. Fušer mi půjčil knížku *Bez loga*, abych si ji přečetl.“

„Pěkná knížka,“ zasmál se Ewart. „Jen si ji přečti. Pak za ním běž a předstírej, že něčemu nerozumíš. Budeš mít záminku potloukat se v jeho blízkosti.“

„Vy toho o Fušerovi moc nevíte, co?“ nadhodil James.

„Nevíme,“ připustil Ewart. „Viděli jsme ho se všemi z těch nejhorších grázlů, ale nikdy ho nezatkli. V Británii žije nejmíň tisícovka lidí, co se jmenují Brian Evans; těžko říct, který je který. Dokonce ani nevíme, jak přesně je starý a odkud pochází.“

„Má americký přízvuk,“ řekl James. „Tak jako tahá za souhlásky. Myslím, že tomu říkají nížinský přízvuk.“

Ewart se nepřestával smát. „Myslíš jižanský.“

„Jo, to je ono,“ potvrdil James. „Mluví jižansky.“

„To je užitečná informace. Pověřím Američany, ať ho proklepnou. Od tebe potřebujeme, aby ses vpašoval do Fušerova srubu, udělal pár fotek a prohrabal mu všechna lejstra, ke kterým se dostaneš. Ale nesmíš riskovat, jasný? Kdyby tě načapal, jak bezdůvodně sekáš fotky, okamžitě by pochopil, co jsi zač.“

„Fušer nadhodil, že bych jim mohl chlapečka ohlídat, až si někdy vyjdou.“

„To by byla ideální příležitost, zvláště kdyby mrňous tvrdě spal. Víš určitě, že by hlídání svěřili klukovi ve tvém věku?“

„Fušer to nadhodil!“ stál James na svém.

„Tak se netvař moc nadšeně, aby jim to nepřipadalo divné. Ještě něco?“

„Víc mě nenapadá,“ řekl James.

„Tak se zase ozvi, Jamesi,“ vybídl ho Ewart. „Podle všeho odvádíš špičkový výkon.“

„Dík a ahoj, Ewarte.“

* * *

Bylo po jedenácté a lidé se pořád ještě sjížděli. Scházeli se ve skupinkách po čtyřech až pěti, z aut vytahovali alkohol, jídlo a dřevo na oheň. Přenosné cédéprehrávače soupeřily s živým drnkáním na kytaru, s bušením do bubnů a kytar. Davy návštěvníků tvořili především studenti z Cardiffu, většinou už jim bylo přes dvacet, a mládež z okolních vesnic, spolu s hrstkou starých hipíků, kteří se tu objevovali každý pátek už odnepaměti.

James se tam potuloval a připadal si trapně. Mladší děti se praly a hrály si na honičku, starší ucumlávaly pivo a vzájemně se ohmatávaly. James moc dobře nezapadal do žádné z těch dvou skupin. Zamířil od mejdanu do lesa. Na vzdálené mýtině slyšel práskání. Když se dostal trochu blíž, poznal, že jde o střelbu z pistole. A ti kluci, to byli Sebastian a Clark Dunnovi. Byli to magoři. Kdyby James nebyl na misi, normálně by zařadil zpátečku, ale v popisu práce měl se s nimi skamarádit. Rozhodl se, že jim dá další šanci.

Sebastian a Clark se stačili vypařit dřív, než James došel na mýtinu. Na zemi tam byl pták, hlasitě křičel a pleskal se v bahně. V té tmě se nedalo poznat, kde je problém, ale pták na tom rozhodně nebyl dobře. James přidřepł. Rozmýšlel se, jestli nemá ptáka praštit kamenem a ukončit tak jeho trápení.

Z nedalekého houští se vyřítıl Sebastian. Přistál na Jamesovi a snažil se ho znehybnit, ale James byl silnější. Nabral Sebastiana loktem do břicha. Do rvačky se připojil i Clark, jenž byl skoro stejně vysoký jako James a možná těžší. Majznul Jamese těžkou baterkou přes hlavu. Bratrům se nakonec podařilo Jamese zneškodnit a znehybnit břichem dolů.

Clark zaryl čelní stranu baterky přímo do Jamesova oka a rozsvítıl ji. Ani křečovité zavírání víčka nezabránilo tomu, aby ho světlo nepálilo do oka jako obnažený oheň. James se dost bál. Snad ho příliš nezmasakrují, ale kdo mohl vědět, jak moc jsou ti kluci šílení? Mejdan u táboráku probíhal tak hlučně, že volání o pomoc by beztak nikdo nezaslechl.

„Proč náš špehuješ, vole?“ zavrčel Clark.

„Nešpehuju,“ bránil se James. „Akorát jsem tudy šel.“

Clark chytil Jamese za vlasy a o kousek mu nadzvedl hlavu z bahna. James cítil, že Sebastian, který mu seděl na nohou, maličko přesunul váhu. James vykopł oběma nohama naráz a udeřil Sebastiana do zad. Ten zavřísknul a svalil se. James se snažil zuřivým svíjením osvobodit i paže, které mu bokům tiskla Clarkova stehna.

„Tě omráčím!“ štěkl Clark.

Praštil Jamese do hlavy. James v sobě zmobilizoval všechny síly, odlepil břicho od země a do prostůrku zastrčil ruce. Pak se vzepřel, vyklouzl zpod Clarka a postavil se. Clark se na něho opět vrhl. James si uvědomil, že ty měsíce, kdy do něho v CHERUB bušili spolužáci s černým pásem, se mu teď proklatě vyplatí. Pokud by Jamese nezaskočili ze zálohy, pak Sebastian a Clark neměli šanci.

James počkal, až se Clark dostane blíž. Pak ustoupil do strany a vši silou kopnul Clarka do břicha, hned nato mu vrazil jednu do zubů a dorazil ho kopancem do podkolení, čímž ho poslal k zemi. Sebastian se tvářil rozzuřeně, ale sám se k boji nepřidal. Clark z

pokleku vzhledl prosebně k Jamesovi, jako by doufal, že výprask už skončil.

Pak se Clark vyhrabal na nohy a přitom křečovitě lapal po dechu. Muselo ho bolet celé tělo, ale stejně se usmíval.

„Už jsem zmlátil větší kluky, než jsi ty,“ chlubil se. „Ale kde ses naučil ty fígly, hele?“

James vytáhl z kapsy papírový kapesníček a podal ho Clarkovi, aby si otřel krev z rozseknutého rtu.

„Doma v Londýně jsem chodil do kurzů sebeobran,“ odpověděl James.

Clark se obrátil k bratrovi.

„Ty rány stály fakt za to, Sebastiane.“

„Musíš se do nich opřít celým tělem,“ vysvětlil James. „Začneš u kyčlí. Když tu techniku zvládneš správně, je to osmkrát tvrdší než normální rána pěstí.“

„Nech se praštit do břicha, Sebastiane,“ vyzval Clark bratra. „Vsadím se, že tě dostane do předklonu.“

„Ale já ho praštit nechci,“ namítl James.

„My se mlátíme navzájem, abychom se otužili,“ objasnil Clark. „Když ho prásknu do břicha, ani nemrkne.“

Sebastian stál s rukama za zády, připravený přijmout ránu.

„Tak mu dám jednu do ramene,“ rozhodl se James.

„Klidně mi dej bombu do žaludku,“ dorážel Sebastian. „Vydržím to, fakt.“

„Nejdřív do paže!“ nedal se zviklat James. „A pak klidně i do břicha, když teda o to ještě budeš stát.“

Sebastian se k Jamesovi natočil bokem. James ho nechtěl udeřit do břicha, protože věděl, že by ho mohl vážně zranit, takže mu zasadil do ramene tu nejtvrdší ránu, které byl schopen. Sebastian klopýtavě odlétl stranou a vykřikl bolestí. Druhou ruku si tiskl k zasažené paži. Clark se smíchy málem počural.

„Sem ti říkal, že to je síla, vole!“ chechtal se.

Sebastian se snažil nedat bolest najevo. Jamese mrzelo, že ho praštil tak surově.

Celou tu dobu se holub zmítal v bahně. James se po něm ohlédl.

„Co je s ním?“

„Střelil jsem ho ze vzduchovky,“ vysvětlil Clark

„Ale neoddělal ho úplně,“ dodal Sebastian. „Tak jsem mu zavírací kudlou upížlal jedno křídlo.“

„Vy kluci jste magoři,“ zašklebil se James.

„Radši se modli, ať tě zastřelíme pořádně,“ křenil se Clark. „Jinak vypukne mučeníčko.“

„Nemůžete tomu chudáčkovi zkrátit trápení?“ zeptal se James.

„Když chceš,“ pokrčil Sebastian rameny.

Zamířil k ptákovi, ve kterém už moc života nezbývalo. Podpatkem se opřel o tvora, který vyrazil poslední zoufalý výkřik, zatímco mu praskaly kosti. Sebastian se usmíval od ucha k uchu.

James si uvědomil, že se spřátelil se dvěma šeredně úchylnými kluky.

32. DÍVKA

Sebastian, Clark a James se šli nakrmit do hlavního srubu. Hosté donesli maso na rožnění a také studené občerstvení, které bylo k dispozici na dlouhém stole. Joshua Dunn servíroval zeleninové kari. Nebylo to sice Jamesovo oblíbené jídlo, ale po té zimě venku rozhodně nebylo k zahoezení. Vzali si misky ven k ohni, kolem kterého sedělo na nepromokavých plachtách pár desítek lidí. Sebastian s Clarkem našli Firea a Worlda a přisedli si k nim. „Čau, úchyláčci,“ pozdravil je Fire.

„Čau, kriminálnici,“ oplatil jim Clark narážkou na pobyt bratranců ve vězení.

Fire a World byli jednovaječná dvojčata s dredy a piercingem v obočí.

World se podíval na Jamese. Podle všeho byl namazaný. „Nechceš nám prozradit, co ta tvoje sexy ségra vidí na našem chčipáckým bráchovi?“

James pokrčil rameny. „Není vybíravá. Oblézá všechno, co ještě úplně nechcíplo.“

„Co to má jako být?“ ozvala se Amy.

James si nevšiml, že sedí jen o pár metrů dál. Všichni Dunnovi se rozhýkali smíchy. Amy se obrátila k Jakešovi s rukama v bok. James si nebyl jistý, jestli zuří nebo to jen hraje.

„Nic,“ vykroutil se James. „Jen jsem říkal, jak vám to spolu se Scargillem bezva sluší.“

Amy sevřela Jamese v tak drtivém objetí, až se mu nohy na vteřinku odlepily od země.

„To od tebe bylo vážně sladký, Rossi,“ zavrkala Amy. „Protože kdyby byla pravda, co jsem myslela, žeš řekl původně, vykopala bych ti všechny zuby.“

James dojedl kari a odloudal se na další průzkum. Všiml si dívky, která se opírala o strom a pokuřovala. Dlouhé vlasy, pytlavité

džíny. Byla zhruba v Jamesově věku, hezká. Nevzpomínal si, že by o ní četl v materiálech špionážní služby.

„Čau, dáš mi šluka?“ požádal James ve snaze vypadat drsně. „

„Jasně,“ přikývla dívka.

Podala Jamesovi cigaretu. Ten ještě nikdy předtím nekouřil, proto doufal, že ze sebe neudělá idiota. Maličko potáhnul. V krku ho páliło, ale zvládnul se nerozkašlat.

„Ještě jsem tě tu neviděla,“ poznamenala dívka.

„Jsem Ross,“ představil se James. „Na čas tu budu bydlet u tety.“

„Joanna,“ řekla dívka. „Jsem z Craddocku.“

„Tam jsem ještě nebyl.“

„Děsná díra, dva obchody a pošta. Odkud jsi?“

„Z Londýna.“

„Tak to ti závidím,“ povzdechla si Joanna. „Líbí se ti tady?“

„No, jsem pořád oválený bahnem. A když chci jít spát, tři metry od postele mi sedí chlápek a drnká na kytaru. Nejradši bych se vrátil domů, dal si teplou sprchu a vypadnul za kámošema.“

Joanna se usmála.

„Tak proč teda tvrdneš u tety?“

„To je na dlouhý povídání: naši se rozvádějí. Mamka je z toho vykořeněná. A taky jsem se dal vyrazit ze školy.“

„Takže jsi hezký, a navíc ještě rebel,“ poznamenala Joanna obdivně.

James byl v tu chvíli rád, že je taková tma, protože cítil, že se červená. „Chceš posledního šluka, Rossi?“

„Ne, stačí, pohoda,“ poděkoval James. Joanna odcvrnkla špačka do noci.

„Hele, složila jsem ti poklonu,“ připomněla.

„To jo.“

Joanna se rozesmála. „Tak kdy mi to oplatíš?“

„Aha, jasně,“ přikývl James. „Ty jsi fakticky... milá.“

„To se na víc nevzmůžeš?“

„Krásná,“ polepšil se James. „Jsi krásná.“

„To už je lepší,“ pravila milostivě Joanna. „Chceš mi dát pusku, Rossi?“

„Uch, tak jo,“ kývl James.

Byl hrozně nervózní. Ještě nikdy v sobě nenašel dost odvahy, aby pozval holku na rande, a teď měl dát pusu někomu, koho znal přesně tři minuty. Líbnul Joannu na tvář. Joanna ho přirazila zády ke stromu a začala ho líbat po obličeji a po krku. Rukou zabloudila do zadní kapsy Jamesových džin, ale náhle od něho odskočila.

„Vyvedl jsem něco?“ strachoval se James. Zrovna se mu to začínalo líbit.

„Policejní auto,“ sykla Joanna. „Schovej mě někde.“

James zahlédl modrý majáček a dva policisty, jak o pár set metrů níž vystupují z vozu.

„Ty jsi utekla z domova, nebo co?“ divil se James.

„Nejdřív mě schovej, vyptávat se můžeš potom.“

James vedl Joannu nahoru na kopec. Policisté šli stejným směrem. Vypadali přátelsky a zastavili se na kus řeči s nějakou dvojicí. James odemkl visací zámek u Cathyina srubu a vběhl dovnitř. Joanna za sebou zabouchla dveře.

„Co se děje?“ vyzvídál James.

„Mrkni ven,“ požádala ho Joanna. „A řekni mi, co dělají ti policajti.“

James popošel k oknu. „Vidím akorát jednoho,“ hlásil. „Baví se s nějakým chlápkem.“

„Co říká?“

„Stojí dvacet metrů odtud a je tma. Myslíš, že umím odezírat ze rtů?... Moment... Ten chlápek, co s ním mluvívá, ukazuje na tuhle boudu.“

Joanna hystericky zanaříkala: „Páni, jsem teda v děsném průšvihů!“

„Proč?“

„Protože správně jsem měla přespat u kámošky, ale místo toho jsem šla sem.“

„A kde je ta kámoška?“ vyptával se James.

„Potkala svého kluka a vykašlala se na mě.“

„Ale proč tě hledá rovnou *policie*?“

Dveře srubu se rozlétly a policista posvítíl baterkou Joanně do obličeje.

„Ahoj, tati,“ pípila Joanna.

„Tak ať už jsi venku, mladá dámo, hodím tě domů. A pokud jde o tebe...“

Policista přesunul světlo baterky tak, aby ozářil Jamesův obličej.

„...Nevím sice, co jste spolu s mou dcerou měli za lubem, ale jestli máš jen špetku rozumu, drž se od ní co nejdál!“

James sledoval, jak Joannu odváží její táta v hlídkovém voze. Neměl chuť jít zase ven. Rozsvítil si lampu, našel svůj balíček s tyčinkami Mars a nalil si sklenici mléka, které nebylo uskladněné v ledničce.

* * *

„Doslechla jsem se, žeš zkoušel vyhupnout na dceru seržanta Ribbleho!“ ušklíbala se Cathy. Vypadala sjetě.

„Potkal jsem se s ní pět minut předtím, než dorazil její milý fotr!“ bránil se James. „Dali jsme si akorát jednu malou pusu.“

„To tvrdíš ty, kanče,“ chechtala se Cathy.

Štípala Jamese do tváře a zasmála se. Tohle mu neudělal nikdo snad od pěti let.

„Je fajn, mít tady děcka,“ zářila. „Hned je to tu veselejší.“

„Myslel jsem, že jsi o nás nestála!“ připomněl James.

„Nejdřív jsem byla v šoku. Ale po třiceti letech je to už fakt nuda.“

„Proč se neodstěhuješ?“

„Až vy dva zmizíte, tak to možná udělám,“ přikývla Cathy. „Prodám to obří auto a budu kapku cestovat. A potom, no, nevím. Třeba si zkusím sehnat byt a práci. Na tohle paběrkování v táboře začínám být už trochu stará.“

„Jakou práci?“ zajímal se James.

Cathy se rozesmála. „Bůhví. Moc bych se divila, kdyby někde stála fronta na to, aby mohli zaměstnat padesátiletou ženskou, co měla poslední místo v jednasedmdesátým.“

„Co jsi dělala?“ nevydržel to James.

„Prodávala jsem v obchodě Svazu studentů na svojí univerzitě. Poznala jsem se tam s Michaellem Dunnem. O pár let později jsem si ho vzala. Odstěhovala se sem. Měla syna. Rozvedla se.“

„Ty máš syna?“ divil se James.

„Měla jsem syna,“ upřesnila Cathy. „Umřel, když mu byly tři měsíce.“

„To je mi líto,“ řekl James.

Cathy vypadala nešťastně. Vytáhla proutěný kufr a našla album s fotkami. Nalistovala snímek novorozeněte v bílé háčkované karkulce.

„Harmony Dunn,“ svěřila se Cathy. „Je to jeho jediná fotka, co mám. Michael ho vyfotil hned toho dne, co se narodil.“

Pohled na Cathy rozrušenou kvůli miminku Jamesovi připomněl jeho vlastní maminku. Cítil, jak se mu do očí tlačí slzy. Rád by Cathy vyprávěl, jak mu maminka umřela, ale porušil by tím pravidla mise. Cathy neušlo, že James zesmutněl, a objala ho kolem ramen.

„Je zbytečný brečet, Rossi. Je to už hodně dlouho.“

„Ale kdyby žil, tak bys vedla úplně jiný život!“ poukázal James.

„Možná,“ souhlasila Cathy. „Jsi hodnej kluk, Rossi, nebo jak se vlastně jmenuješ.“

„Dík,“ řekl James.

„Ale stejně si myslím, že není správný, když vláda používá děcka. Vám dvěma by se mohlo něco stát.“

„Rozhodli jsme se sami,“ vysvětlil James. „Nikdo nás k tomu nenutil.“

„Courtney se chce dostat k Fireovi a Worldovi přes Scargilla, co?“

Jamese překvapilo, že Cathy si to domyslela. Nemělo zřejmě cenu to popírat.

„Jo,“ potvrdil.

„Všichni z Dunnových se ke mně chovali hezky, dokonce i když jsem se rozvedla s Michaellem,“ poznamenala Cathy, „ale tihle dva byli odjakživa jiní. Stoprocentně něco chystají.“

„Proč si jseš tak jistá?“ vyzvídal James.

„Znám Firea i Worlda hned od jejich narození. A něco s nimi není v pořádku. Kdykoliv vejdou do místnosti, přeběhne mi po zádech mráz.“

33. MAGOR

V pondělí v sedm ráno se ozval Jamesův cestovní budík a budil ho do školy. James ho hned nevypnul a Amy po něm mrskla polštářem. Vyhrabal se ze spacáku, promnul si obličej a odhrnul prostěradlo přišpendlené na okně, aby dovnitř vpustil trochu světla.

„Nemůžeš nechat tmou?“ zanaříkala Amy zpod přikrývek.

„Musím jít do školy.“

James si začal natahovat mikinu a tepláky.

„Mrzne,“ upozornil.

„Tady pod dekou je teplo,“ odsekla Amy protivně. „Nemusím vstát ještě celý tři hodiny.“

„Stejně je neuvěřitelný, že ses vyvlíkla ze školy. Není to ksakru fér!“

Amy se hihňala pod přikrývkou. „V Green Brooke je nádherně teploučko. Voda v bazénu je krásná a před šichtou a po šichtě si dávám horkou sprchu.“

„Zatímco já jsem jako prase,“ ušklíbl se James. „Když půjdu do školy takhle, spolužáci mě zmasakrujou.“

„Oblíkní se do čistýho a cákní na sebe kapku mého deodorantu.“

„Jasně, že jsem si vzal čistý ohoz, ale až ujdu tři kroky ode dveří, stejně budu zase obalený bahnem. Kde máš ten deodorant?“

„Dole, v nohách postele.“

Amyin deodorant byl růžový sprej s obrázky motýlků. James usoudil, že je lepší vonět jako holka než smrdět potem, takže se pořádně postříkal.

„Jsem moc ráda, že nemusím vstávat,“ nepřestávala si hihňat Amy. „Tenhle pelíšek je báječně pohodlný.“

James si všimnul, že Amy kouká ven noha, a polechtal ji na chodidle. Vyjekla a honem nohu schovala.

„To máš za ty legrácky!“ vpálil jí James.

Amy vylétla z postele, drapla Jamese kolem pasu a začala ho lechtat na žebrech.

„Ne, prosíím!“ řehtal se James.

Smíchy se mu podlomila kolena. Zrudnul jak rajče a po bradě mu kapaly sliny.

„Pros o milost, žabaři!“ poručila Amy.

„Nikdy!“ prskal James.

Přesto se nedokázal vykroutit na svobodu. Amy odstartovala další kolo lechtání.

„Och, ne. Prosím... Tak jo, milost. Přestaň... Milost. ŘEKL JSEM MILOST!“

Amy přestala. Cathy vystrčila hlavu ze své části srubu. Vlasý měla jako vrabčí hnízdo.

„Co se děje?“ zívla Cathy.

„Lechtání!“ lapal James po dechu.

„Už jsem měla strach, jestli neumíráte, nebo tak. Chtěla bych spát.“

„Musím jít do školy,“ vysvětlil James.

„Tak tam jdi potichu, Rossi,“ zavrčela Cathy. „Jsem zvyklá si ráno přiležet.“

„To si někdo žije,“ postěžoval si James. „Dostanu něco k snídani?“

Cathy vteřinku přemýšlela.

„Studený kari, nebo si taky můžeš vzít svou poslední tyčinku Mars.“

„Super,“ řekl James.

Amy se zachumlala do postele a smála se pod příkrývkami jako blázen.

Na zastávku školního autobusu v Craddoghu to bylo dva kilometry pěšky. Pár starších dětí z Fort Harmony ukázalo Jamesovi cestu. Na zastávce stála s kamarádkami i Joanna. James ji pozdravil, ale ignorovala ho. Vesnické děti měly módní sportovní oblečení. Vedle nich děti z Fort Harmony vypadaly jak pobudové.

Jízda do školy trvala půl hodiny, autobus ještě několikrát zastavil a přibral další děti. James se tisknul obličejem k okénku a sledoval východ slunce v míjející krajině.

Škola Gwen Morganové vypadala líp než Jamesova škola v Londýně. Moderní učebny se nacházely v hroznu budov, navzájem propojených krytými chodbami. Mezi budovami byla spousta květinových záhonů a úhledně zastřižené trávníky s cedulemi *Vstup zakázán*. Po zazvonění se děti rozešly do svých učeben podle rozvrhu. Neobjevily se žádné rvačky, nikdo se nepošťuchoval. Dokonce i chlapecké záchody byly čisté. James si nejdřív umyl z obličeje a rukou tolik špíny, kolik jen dokázal, a až potom vyhledal svou třídu. Třídnímu učiteli podal vzkaz a našel si místo.

„To je Ross,“ oznámil učitel. „Byl bych rád, kdybyste mu dali najevo, že ve škole Gwen Morganové ho vítáme. Pomozte mu, než se trochu zorientuje, ano?“

Všechny děti vypadaly zdvořile a vychovaně. Nikdo neřekl Jamesovi ani slovo.

První hodinu měli fyziku. James se zeptal jednoho kluka, jestli si k němu může přisednout. Kluk pokrčil rameny.

Hodina byla nudná. I když se dostali do poloviny probírané látky, James byl dost bystrý, aby rychle pochopil, co předcházelo, a brzy se začal nudit. Bylo to úplně jiné než v CHERUB, kde všechny děti byly chytré a učitelé zvládli udržet jejich zájem. Dělal si úhledné poznámky do cvičebnice i nového sešitu, ale připadalo mu to jako ztráta času. Vždyť tady bude jenom pár týdnů.

Mezi první a druhou hodinou dva kluci, co se jmenovali Stuart a Gareth, do Jamese hrubě strčili.

„Počkej na polední pauzu, hipíčku,“ pohrozil jeden.

James se nebál. Kdyby si něco zkusili, dokázal by je s přehledem přeprat.

Během další dopolední přestávky vyfasoval od Garetha další šťouchanec do zad. James si uvědomil, že když bude vypadat jako měkkota, stane se terčem šikany, ale nechtěl se hned první den zamotat do velké rvačky, takže Garethovi jen vrazil jednu do zubů a utekl. Zbytek dopolední přestávky se flinkal osaměle a paranoidně si představoval, že všichni na něho zírají jak na magora.

Po celou třetí hodinu si Gareth držel u nosu papírový kapesníček, aby zastavil krvácení. Po obědě se James chtěl připojit k dětem, které hrály fotbal v tělocvičně, ale Gareth, Stuart a dva jejich

kámoši hráli také. James si řekl, že nejlepší bude držet se stranou. Našel si klidné místočko za školou, posadil se zády ke zdi a pustil se do domácích úkolů.

James si všiml, že na učebnici fyziky padl stín, a vzhlédl. Nad ním stáli Gareth a Stuart s posilou v počtu šesti kámošů. James by si nejradši nafackoval za hloupost, že je pustil tak blízko a vůbec je nezaregistroval.

„Rozbils mi nos, frajírku z Harmony!“ zavrčel Gareth.

„Já se prát nechtěl,“ namítl James. „Nech mě na pokoji.“

Gareth se zachechtal. „Leda ve snu.“

„Všechny ty blbečky z Harmony nemůžeme ani cítit!“ připojil se Stuart. „Měli by tam na vás poslat policajty a poštvat na vás psy.“

James věděl, že poradit si s těma dvěma by dokázal, i třem čtyřem útočníkům by jich pár vrazil a bleskově utekl, ale sám proti osmi... Bez šance.

„Zvedej zadek, hipíku!“ poručil Gareth.

Když zůstane na zemi, může se aspoň schoulit do klubíčka, aby se ochránil. Pokud by se postavil, jen by ho zase srazili k zemi.

„Zvedej zadek!“ vyštěkl opět Gareth.

„Odpal!“ pohodil James hlavou. „Nemáš dost odvahy postavit se mi sám, co?“

Gareth nakopl Jamese do kolena. Hrstka dalších kluků přistoupila blíž a vytvořila hradbu z deseti nohou. James se připravil na bolest. Kopance přšely v bleskovém tempu, ale naštěstí se tam kmitalo tolik nohou, že vyplývaly spoustu energie narážením do sebe. James se pokusil přitisknout si kolena k hrudníku, ale jedna teniska mu přišlápla břicho k podlaze. Tisknul nohy k sobě, aby si ochránil rozkrok, a obličej si zakryl pažemi.

Nejhorší bití trvalo zhruba minutu. Dva kluci, kteří se nepřipojili k útočící skupince, Jamese dorazili několika surovými kopanci do boku.

„Radši se začni chovat uctivěji, hipíku!“ doporučil mu jízlivě Gareth.

Parta odešla a cestou posměšně napodobovala sténání Jamese, který zůstal ležet na zemi. James nedokázal zarazit slzy, ale jinak byl

skálopevně odhodlaný nebrečet nahlas. Paže i nohy měl od mlácení úplně ochromené.

James si nacpal učebnice do batohu a odpajdal s oporou stěny několik metrů, než ho přestalo poslouchat koleno. Zůstal sedět, dokud učitel nepřišelodemknout učebnu. James zkoušel předstírat, že jenom uklouznul a zvrtnul si kotník, ale učitel viděl, že je pomlácený po celém těle. Objal Jamese kolem ramen a pomohl mu dobelhat na ošetřovnu.

A tam pak přišel i zástupce ředitele pan Crow. James seděl na krajíčku lůžka jen v boxerkách a držel kelímek pomerančové šťávy. Na nohou i pažích měl spoustu náplastí.

„Kdo ti to udělal, Rossi?“ zeptal se Crow.

Byl to drobný přátelský mužík s velšským přízvukem.

„Nevím,“ řekl James.

„Byl tam i někdo z tvé třídy?“

„Nebyl,“ zalhal James.

Usoudil, že nejlepší bude nepráskat. Škola by jen těžko vyloučila osm žáků. Dostali by několikadenní zákaz účasti na vyučování. Pak by po Jamesovi šli všichni jejich kámoši a starší bráchové, aby mu jeho práskání dali vyžrat. Život by se mu proměnil na peklo. Když ale na nikoho žalovat nebude a najde si pár kámošů, nakonec mu nejspíš dají pokoj.

„Rossi, naprosto chápu, že pud sebezáchovy ti velí nedonášet na spolužáky. Na druhou stranu, jsi tady první den a už ses stal obětí vážného útoku. To je nepříjemné. Jenom ti chceme pomoci.“

„Budu v pohodě,“ ujistil ho James. „O nic nejde.“

Než vyučování skončilo, James už mohl opět chodit, aspoň jakžtakž. Z ošetřovny ho propustili ještě před zvoněním, aby se stihnul dostat k autobusu před ostatními. Joanna nastoupila a přisedla si rovnou k němu. To byla první hezká věc, která ho toho dne potkala.

„Co se ti stalo?“ zajímala se.

„Jako co to vypadá, hele?“ pokrčil James rameny. „Málem mě utloukli.“

„Gareth Granger a Stuart Parkwood,“ konstatovala Joanna.

„Jak to víš?“ divil se James.

„Vždycky to jsou oni. A dokonce se ani neumějí pořádně rvát; to jen že se držej ve velký partě a všechno podnikají společně.“

„Akorát se modlím, aby tohle nepodnikali pravidelně,“ zahučel James.

„Potřebuješ se vykoupat,“ upozornila Joanna.

„Ve Fort Harmony nemám šanci.“

„Tak jestli chceš, opláchni se u mě doma.“

„A co tvůj táta?“

„Do šesti bude v práci. A většinou stejně jde hned na skleničku.“

„A maminka?“

„Žije v Cardiffu s mými staršími bráchy.“

„Rozvedli se?“ vyzvídal James.

„Už před pár měsíci.“

„Jak jsi dopadla v pátek, když tě táta chytil?“

„Přišla jsem o kapesný a dostala čtrnáct dní zaracha.“

„Blbý,“ soucítil James.

Joanna se usmála. „Spíš úplně hloupý. Táta mi dá domácí vězení, ale vůbec se neukáže doma, aby na to dohlídnul.“

Joanna bydlela v malém domku na kraji vesnice, plném nabíraných krajkových záclonek a cerepetiček. Nejdříve zapnula MTV. Než se Jamesovi napustila vana, baštili spolu topinky se sýrem a zapíjeli je čajem.

V ranách ho štípalo mýdlo, ale horká voda zklidnila bolest a pocit čistoty byl prostě báječný. Joanna otevřela koupelnu a hodila dovnitř čisté tričko a staré boxerky po bratrovi. Když se pak James ukázal v obrovských boxerkách a tričku Puma skoro až po kolena, řvala smíchy.

Potom ho vzala k sobě do pokoje.

„Klidně se polož na mou postel.“

Sloupila Jamesovi promáčené náplasti, natřela mu tržné rány dezinfekcí a nalepila na ně nové náplasti. James si prohlížel Joanniny dlouhé vlasy a oblouk jejích zad, když se k němu skláněla. Byla krásná.

James měl chuť dát jí znovu pusu, ale Joanna byla o rok starší než on a zmínila se, že už chodila s pár kluky. Poraženecky usoudil, že tady prostě nemá šanci.

34. MAROD

Studený den, drobně vlezle mžilo. Každý krok směrem k Fort Harmony působil Jamesovým potlučeným nohám hrozná muka. Čekal ho večer ve studeném srubu a bez televize. Pak se může těšit na spánek na hrbolaté matraci a na Amyino chrápání. A zítra nejspíš ve škole dostane další nakládačku.

Ale přesto měl James tu nejlepší náladu na světě: právě strávil devadesát minut v Joannině posteli líbáním, které prokládali nářky na krivdy svého života. Pustila cédéčko Red Hot Chili Peppers a zpívali s ním nahlas. Kdykoliv si James vzpomněl na Joannu, pocítil takové rozjaření, že vlastně na ničem jiném ani nezáleželo. Ve srubu nenašel Amy ani Cathy. Ze samého vzrušení ani neměl hlad. Plácnul sebou do postele a s otevřenýma očima snil o Joanně.

„Jsi hluchej?“ zařval Sebastian jen pár centimetrů od nohou Jamesova lůžka. „Klepal jsem normálně čtyřikrát! Fire spravil naše autíčka na vysílačku. Chceš si je vyzkoušet?“

James se překulil. Nechtělo se mu vstávat, ale byla to součást jeho úkolu.

Než maminka umřela, měl taky auto na vysílačku. Byla to legrace, ale jezdit s ním kolem činžáku nebylo moc bezpečné; do pěti minut ho mohl někdo ukrást nebo rozbít. Autíčka Clarka a Sebastina byla fakt třída, teréňáky s obřími zadními pneumatikami, od kterých stříkalo bahno. Místo baterií měla mezi zadními koly miniaturní benzinový motorek. Clark zastavil autíčko před Jamesem a podal mu dálkový ovladač.

„Jemně,“ upozornil Clark.

„Už jsem to řídil,“ ušklíbnul se James, jako by Clark byl idiot.

Zapnul autíčko na nejvyšší rychlost. Motorek hlučně nastartoval a z výfuku vyrazil vějíř modrých zplodin. Autíčko se nehnulo ani o milimetr; kola mu uvízla v bahně.

„Jemně, ty vocase!“ vykřikl Clark. Sebastian autíčko vysvobodil. James jemně stiskl tlačítko a autíčko vystřelilo vpřed rychlostí kolem padesáti kilometrů za hodinu.

James se nadšením rozesmál. „No super!“

Stočil autíčko do širokého kruhu, párkrát málem naboural do stromu, podjel pod land cruiserem a málem převrátil autíčko na bok, když stříhnul ostrou zatáčku, aby ho zastavil přímo před sebou.

„To je fantastický!“ jásal James. „Jezdí jako namydlený blesk. Kde jste je sehnali?“

„Fire a World si autíčka postavili, když byli mladší. Akorát že je na nich pořád něco rozbitý a Fire nám je nechce opravovat. V dílně má ještě nejmíň šest dalších.“

„A směl bych je vidět?“

„Už nás tam nepouští.“

Zmínka o dílně byla zajímavá, ale James se na ni nechtěl vyptávat moc nápadně. „A co tam vlastně dělají?“

„Nemám páru,“ řekl Sebastian. „Ale jak znám ty dva, nejspíš chtějí ovládnout svět.“

„A vůbec, slyšel jsem, že ti dneska ve škole naklepali roštěnky,“ šklebil se Clark.

„No jo,“ připustil James. „Ale nepráskal jsi, vid’?“

„Jsem snad blbej?“

„Mě a Sebastiana řezali v jednom kuse jen kvůli tomu, že jsme z Fort Harmony. Teď už to jde, ve škole patříme k největším.“

„Jsme králové!“ chlubil se Sebastian. „V naší třídě je kluk, co z nás má tak děsný vítr, že lusknem prsty a už nám líže tenisky. A vůbec ho nemusíme praštit, nebo tak.“

„V září přejdeš na školu Gwen Morganový?“ vyptával se James.

„Jo, oba dva,“ přikývl Clark. „Mezi námi je jenom deset měsíců.“

„Aspoň si ve rvačkách můžete pomáhat.“

„Za rvačky nám už třikrát dali týdenní zákaz školy,“ pochlubil se Clark. „Příště nás už vyloučí, ale radši se nechám vykopnout, než aby si o mně někdo pucoval boty.“

„Co na to říkají vaši?“

„Tátu vůbec neznáme. A mamka ví, jak to je. Normální děti šikanujou všechny kluky, co bydlí ve Fort Harmony.“

„Co sis o nás myslel na poprvý?“ zajímal se Sebastian.

James se rozesmál. „Nic moc. Nebyli jsme spolu zrovna kámoši.“

„Kdybys už od pěti let dostával denně takový nářez jako dneska, tak by ses taky nechoval mile.“

„Co s tím mám dělat?“ zeptal se James.

„Prima, žes nepráskal,“ řekl Clark. „Proti žalobníčkovi by se postavila celá škola. A nikdy se nevzdávej. Nesmíš brečet ani prosit, tím bys je ještě povzbudil. Jsi drsňák, Rossi, tak si odchyť jednoho z jejich vůdců o samotě a udělej z něho sekanou.“

„Ale pak by mě zabili!“ namítal James.

„Spíš začnou mučit někoho jinýho,“ pokrčil Clark rameny. „Parta si pořádně rozmyslí dráždit kluka, který se umí pomstít, když je zastihne bez ostatních.“

„Nerad bych si zavařil průšvih,“ vysvětloval James. „Z minulý školy mě vyloučili.“

Sebastian se rozřehtal. „V tom případě si zvykej, že ti v jednom kuse bude někdo šlapat na koule.“

James se najedl v hlavním srubu a šel se opět natáhnout na postel. Amy se vrátila z práce, a jakmile zjistila, v jakém je James stavu, příšerně se rozzuřila.

„Normálně zajdu do té školy a osobně jim nakopu prdel!“ vrískala. „Na mýho brášku si tohle nikdo dovolovat nebude!“

„Vyřídím si to sám,“ uklidňoval ji James.

„To těžko. Proč jsi ve škole neřekl, kdo ti to udělal?“

„Nejsem práskač,“ hájil se James. „Žalobníci stojí ještě níž než mrňousi, co se počurávají.“

„Asi bys měl zajet do nemocnice, co když máš otřes mozku?“ starala se Amy.

„Nemůžu mít otřes mozku, protože do hlavy mě nekopli,“ lhal James. „Nemohli bychom se raději teď bavit o něčem důležitějším?“

„A co je důležitějšího, než že doma najdu bráchu, co vypadá jako přejetý autobusem?“

„Vidělas Fireovu a Worldovu dílnu?“ zajímal se James.

„Viděla jsem jejich srub. Ten bych za dílnu rozhodně neoznačila.“

„Sebastian tvrdí, že mají dílnu. A že s Clarkem tam prý už nesmějí chodit. Tipuju to přesně na to místo, co potřebujeme proklepnout.“

„Zeptal ses, kde to je?“

„Ne, ale zkusím to zjistit.“

„A já zase zkusím něco vyždímat ze Scargilla,“ slíbila Amy. „Vsadím se, že to bude v jednom z těch srubů, co vypadají opuštěně.“

James seděl v land cruiseru a volal Ewartovi, aby mu podal každodenní hlášení. Vynechal přitom, že je dočista poblázněný do Joanny.

„Vadilo by, kdybych se ve škole namočil do průšvihů?“ zeptal se.

„Konkrétně do jakého?“ zajímal se Ewart.

„Třeba, kdyby mě na pár dní vyloučili z výuky. Říkal jsem si, že by to mohlo i prospět misi, protože bych měl víc času čmúchat tady kolem.“

Ewart se rozesmál. „A shodou šťastných okolností by sis ušetřil i pár dní výuky, co?“

„Tak takhle jsem o tom vůbec nepřemýšlel!“ bránil se James, ale prozradil se chichotáním.

„Hádám, že by to nebyl až tak velký problém. Ale ani na misi nemáš zaručenou beztréstnost, tak ať nepodpálíš školu nebo tak něco.“

V úterý v sedm ráno probudil budík Jamese do školy. Vypnul ho a přetáhl si přikrývky přes hlavu.

„Jestli sebou nehodíš, tak propásneš autobus,“ řekla Amy.

„Nikam nejdu!“ prohlásil James. „Mám ztuhlý záda, nemůžu se skoro ani hnout.“

„Včera jsi skoro do půlnoci střílel se Sebastianem a Clarkem ze vzduchovky! To jsi vypadal úplně v pořádku!“ připomněla Amy.

„Nejspíš mi zdřevěněly v noci,“ brblal James.

Amy se zasmála. „Zkus chytřejší výmluvu. Ale výjimečně smíš ležet.“

James zůstal pod přikrývkami do deseti, schválně si zakrýval i hlavu, dokud Amy neodešla do práce. Cathy měla dobrou náladu. Poslala Jamese, aby sebral vejce z posad se slepicemi, a udělala omelety s houbami a slaninou.

James si přečetl prvních pár kapitol z knížky *Bez loga* pro případ, že by se ho Fušer na něco ptal, a pak se šel projít. V hlavním srubu našel Joshuu Dunna, který připravoval horu zeleniny. S ním tam byla i Gladys Dunnová a četla ranní noviny.

„Můžu se mrknout na sport?“ požádal James.

Podala mu přílohu.

„Doslechla jsem se, že ti ve škole zatápějí,“ poznamenala.

„No.“

„Chlapcům to tady nesvědčí,“ postěžovala si Gladys. „Všichni moji vnuci jsou hodně sví, takže ve škole si o šikanu úplně koledují. Buď úplně zdivočeli, nebo se schovávají do knížek.“

James se usmál. „Nejsou tak hrozní.“

„Zase jsi mi to všechno připomněl, Rossi. První den, a už tě zmlátili jak psa. A přitom se ani neoblékáš a nevypadáš jako naše děcka. Ti hajzlíci ve škole jsou neuvěřitelně suroví.“

„Ale copak s tím můžete něco dělat?“ pokrčil James rameny.

„Dřív jsme tady měli vlastní školu. Rodiče se ve vyučování děcek střídali. Všechno to skončilo kvůli hádkám, kdo bude zrovna učit.“

„Všichni tu jsou ke mně fakt milí,“ řekl James, „ale fakt mi nejde do hlavy, proč lidi chtějí žít právě tady.“

Gladys zvedla ukazovák. „Ted’ jsi kápnul přesně na to, co poslední dobou vrtá hlavou i mně. Zpočátku šlo o to, že ve Fort Harmony byla svoboda a zábava pro mladé lidi. Když se nás policie snažila zničit, vyslali jsme signál, že tlupa nul se dokáže postavit vládě a zvítězit. Ale co jsme teď? Módní tábořiště pro batůžkáře. Půlka zdejších obyvatel uklízí a vaří pro prachatý podnikatele v tom podělaném konferenčním centru.“

Jamese to dost šokovalo. „Tak proč tu zůstáváte?“

„Dokážeš nevyžvanit tajemství, Rossi?“ mrkla na něho Gladys.

„Snad jo.“

„V září mi vyjde druhá knížka. Měla by mi vydělat dost, abych si mohla koupit dům někde v teple. Vezmu s sebou Joshuu. Ostatní se klidně můžou o Fort Harmony poprat.“

„Tu vaši první knížku jsem četl,“ svěčil se James. „Fakt zajímavá.“

Gladys nijak neskrývala překvapení. „Tebe bych na knihomola netipovala, Rossi.“

James by si nejradši nakopal; neměl prozradit, že tu knížku četl. Dvacet let staré vzpomínky na život v komunitě nebylo zrovna běžné čtivo pro dvanáctileté kluky.

„Cathy ji má doma,“ pokrčil rameny, i když netušil, jestli to je pravda. „A není tu nikde televize.“

„Díkybohu,“ usmála se Gladys.

„Docela se mi líbil ten kus, jak jste se před policajty schovávali v tunelech a vy jste se snažila utišit mrňousy. To musel být docela horor.“

„Nikdy jsem ty svoje kluky neměla do podzemí brát. Joshua z nich byl nejbystřejší a teď je docela spokojený s tím, že čtyři hodiny denně krájí zeleninu.“

„Ty tunely už jsou asi všechny pryč, že jo?“ nadhodil James jakoby mimochodem.

„Ale, tu a tam kousek zbyl. Ale Rossi, tam bych si teda nehrála, nejsou moc bezpečný.“

„Bez starosti, nepolezu tam. Akorát jsem si říkal, že tu po nich nikde nevidím ani stopy.“

„To proto, že tábor jsme přesunuli. Původně jsme začínali na úpatí kopce, tam u cesty, ale hlavní srub byl kolikrát i metr pod vodou, tak jsme se přestěhovali výš, kde se voda tolik nedrží.“

* * *

James strčil hlavu do dveří Fušerova srubu. Fušer tam seděl u kávy ve společnosti Firea, Worlda a Scargilla. Gregory jezdil s angličáky po posteli rodičů.

„Jen jsem skáknul pozdravit,“ usmál se rozpačitě James. „Ale jestli něco řešíte, hned zase zmizím.“

Fušer se zasmál. „Jsi až moc zdvořilý, Rossi. Posad' se. Chceš kafe nebo čaj?“

„Čaj,“ požádal James.

James se posadil na podlahu. Původně se domníval, že Fušer a Dunnovi vedou nějakou hlubokou politickou diskuzi, ale dohadovali se, jestli víc sexy je Julia Robertsová nebo Jennifer Lopezová. Gregory si vzal obrázkovou knížku a uvelebil se Jamesovi na nohu.

„Mašinky,“ oznámil.

James otevřel knížku, kterou měl Gregory na klíně. Chlapeček mu říkal, jakou mají mašinky v knížce barvu, a James předstíral, že žasne. Fušer dal kolovat sušenky s džemem a Gregorymu připadalo úžasně k smíchu namáčet si sušenky do Jamesova čaje, zvlášť když se jim odlomil koneček.

„Vezu mládence do města a cestou vyzvednu ve vesnici Eleanor,“ řekl Fušer. „Mohl bys tak hodinku dohlídnout na Gregoryho?“

„Bez starosti,“ ujistil ho James.

„Kdyby se objevily nějaký zádrhele, na stole leží mobil a taky je všude kolem spousta dospělých. Jsem na zrychleném vytáčení.“

Jamese to upřímně nadchlo. Nabízela se mu příležitost vyfotografovat Fušerův srub zevnitř a kapku ho prohrabat. Jeho rozhodnutí nejít do školy rázem vypadalo jako naprosto geniální tah.

35. ZA HRANICI

Po obědě James odešel z Fort Harmony. Uběhl dva kilometry, přesvědčil se, že poblíž není živá duše, a počkal na Ewarta. Ten přijel v BMW. Sundal všechen svůj piercing a oblékl se jako manažer do obleku s teninkým proužkem a vázankou.

„Pěkný hadry!“ zasmál se James.

„Musím splynout s davem v Green Brooke.“

Ewart ujel ještě několik kilometrů a zaparkoval na příjezdové cestě k nějaké farmě.

„Tak co vlastně máš?“ zeptal se.

James mu předal paměťovou kartu ze svého digitálního fotoaparátu a pár pomuchlaných lístků s poznámkami.

„Je tam spousta fotek,“ vysvětloval James. „Všechno ve Fušerově pokoji, na policích, zblízka ofocený věci jako adresář a vůbec. Napsal jsem seznam všech čísel uložených v jeho mobilu a taky číslo bankovního konta a všechno z cestovního pasu.“

„Skvělá práce, Jamesi. Mrkni na tohle.“

Ewart podal Jamesovi desky s logem FBI na přední straně. James je otevřel a spatřil černobílou fotografii Fušera s dlouhými vlasy. Vypadal tak o deset let mladší.

„To je on,“ přikývl.

Obrátil na další stránku. Našel standardní zprávu FBI. Pár jich četl během přípravy na misi. Zpráva o Fušerovi zabírala jen tři strany strojopisu.

*Student na Stamfordu, MA. Spolubydlící usvědčeného zločince
Jakea Gladwella.*

Vyslýchán. Propuštěn. 18. 6. 1994

Dopravní přestupek v Austinu TX, 23. 12. 1998

„Není to extra zajímavý čtení,“ poznamenal James.

„Taky si myslím,“ přisvědčil Ewart. „Pak jsem si maličko proklepnul Jakea Gladwella. Kroutí si osmdesát let ve věznici Antonio, stát Texas.“

„Za co?“

„Za pokus o bombový útok na charitativním večírku guvernéra. Bombu našli ještě před vypuknutím akce a zneškodnili ji. Gladwella dopadla policie ještě toho večera. Stál před hotelem s dálkově řízeným odpalovacím zařízením pod bundou. A víš, kdo je ten texaský guvernér dnes?“

„Kdo?“ zajímal se James.

„George Walker Bush. Prezident. A ještě něco. Když ta bomba měla vybuchnout, kolem Bushe sedělo osm hlavních magnátů texaského ropného průmyslu.“

„Fušer se dneska bavil s Firem a Worldem,“ vzpomněl si James.

„Mezi těmi třemi jsem objevil vazby. Před svým uvězněním Fire a World studovali dva roky na univerzitě v Yorku. York má program výměny učitelů se Stamfordskou univerzitou ve Státech. Fušer byl hostující profesor v Yorku. Dva semestry přednášel Fireovi a Worldovi mikrobiologii, ale pak dal výpověď a přestěhoval se do Fort Harmony.“

„Takže víme jistě, že patří k Zachraň Zemi?“ zeptal se James.

„Dokázat mu nemůžeme ani ň. Vždycky jsme věřili, že Fušer, Fire a World jsou do toho namočení, a teď, když jsme zjistili Fušerovu osobní historii, bych na to vsadil celoživotní úspory, ale přesto se nemůžeme ohánět konkrétním důkazem. Můžeme jen pokračovat v práci a doufat, že ty nebo Amy najdete nějaké stopy dřív, než nějaká ta bomba vybuchne.“

Ewart sáhl na zadní sedadlo a podal Jamesovi malou krabičku s luxusními čokoládkami. „Dej to Joanně, tyhle zbožňuje.“ James měl oči navrch hlavy.

„O čem to sakra mluvíš? Šel jsem se k nim domů jenom vykoupat.“

Ewart se zasmál. „Já tedy slyšel něco jiného. Copak znamenalo to muchlování?“

„Necháváte mě sledovat?“ urazil se James.

„Ne.“

„Odkud tedy víš, že jsme se líbali?“

„M15 monitoruje všechny uživatele internetu v okolí. Posílají mi hlášení o každé zajímavosti, na kterou narazí. Včera večer kolem osmé se Joanna napojila na chat a svěřovala se, že má nového kluka, Rosse. Děsně krásnýho. Má ty fakt bombový blond vlasy. Už se nemůže dočkat, až ho ráno uvidí na autobusový zastávce.“

„Ted' mě mrzí, že jsem dnes školu vynechal,“ zašklebil se James. „A co ty čokolády?“

„Vyjel jsem si její uživatelský profd na webové stránce. Miluje Thorntonovy ručně dělané čokoládové bonbony, rock, blond'até kluky a sní o tom, že jednou přejede na harleyi celou Ameriku.“

„Nemohl bys mě hodit blíž k vesnici, abych jí ty čoko mohl dát hned, jak vystoupí ze školního autobusu?“

* * *

James dal Joanně čokoládky a vysloužil si za ně nadšené objetí. Doprovodil ji do domku, kde pili kakao, pomlouvali všechny skupiny na MTV Hits a honili se a lechtali a házeli po sobě polštáře z pohovky. James zůstal tak dlouho, dokud se Joannin táta nevrátil z práce, pak vyklouznul zadními dveřmi a s úsměvem od ucha k uchu se vrátil do Fort Harmony.

Konečně začínal chápat všechny ty příšerné romantické filmy, na které se tak ráda dívala jeho maminka, kde se hrdina nakonec úplně zblbnul do nějaké ženské. Polovinu noci ležel s očima dokořán a myslel na Joannu. Uvědomil si, že až mise skončí, bude se muset vrátit do CHERUB a už ji v životě neuvidí.

Vstal obzvlášť brzy a čekal na ni u autobusu.

James vešel do třídy a všichni na něho zírali. Stuart a Gareth po něm celé dopoledne plivali posměšky.

„Po škole bude druhé kolo!“ oznámil Stuart, když James stál ve frontě na oběd.

Pokud James o něco nestál, bylo to propást autobus a příležitost být s Joannou.

„A co třeba hned tady, teď?“ nadhodil útočně. „Bez těch kámošů, co kolem tebe prdelkujou, co?“

„Jestli to chceš začít, hipíku, tak my to dokončíme!“

Děti ve frontě se vyhlídkou na rvačku nadchly. Normálně by James nevyvolal bitku před obecenstvem, ale snažil se dosáhnout aspoň dočasného vyloučení ze školy, takže na tom nesešlo. Vyčkával, zatímco fronta postupovala dopředu.

„Jseš podělanej, že jo?“ provokoval Gareth.

James se tvářil, že Garetha neslyší. Počkal, dokud se nepřesunuli k hrnci s pečenými fazolemi. Pak skočil po Garethovi, dal mu pěstí do břicha, chytil ho zezadu za krk a namočil mu do fazolí obličej. Gareth zavřískl, na tvářích ho pálila oranžová omáčka. Stuart praštil Jamese přes hlavu podnosem. James mu zaryl loket do žaludku a přidal dalších pár ran, kterými Stuarta srazil na podlahu. Gareth byl oslepený, řval a otíral si obličej mikinou. James řezal Stuarta tak dlouho, dokud ho dva učitelé od něho neodtáhli. Dvě stě párů očí sledovalo kopajícího a hulákajícího Jamese, když ho učitelé vlekli pryč.

Joanna zastávala názor, že dočasné vyloučení ze školy je senzace. Vykoupaný James ležel na její posteli na břiše a ona mu ručníkem drbala mokré vlasy.

„Páni, ty jsi zločinec!“ předla Joanna okouzleně. „A navíc na to kašleš.“

Hodila ručník na podlahu a vlepila mu pusu na krk.

„Až nám bude šestnáct, utečeme spolu do Skotska a vezmeme se!“ snila Joanna. „A pak budem jezdit po celý zemi a vykrádat banky. A naloupíme tolik peněz, že si budeme žít v luxusu. Samý módní restaurace a naleštěný sportáky.“

„Ty to máš ale fakt promyšlený,“ zazubil se James. „A to se známe teprve týden.“

„A pak tě při jednom přepadení banky policajti zastřelí.“

„Páni, ty ale plácáš!“ chechtal se James.

„Bud' v klidu, Rossi, nezastřelí tě úplně, nakonec se uzdravíš, ale budeš si muset odkroutit pět let natvrdo. Dennodenně budeš líbat mou fotku. Já zatím budu v Americe a budu brázdit kraj na harleyi.

Až tě propustí, budeš mít vymakaný svaly od zvedání činek v posilovně a taky budeš tetovaný od hlavy až k patě. Až se brány vězení rozevřou, budu na tebe čekat na harleyi. Políbíme se, ty se vyhoupneš dozadu a společně odjedem vstříc zapadajícímu slunci.“

„No, s tím postřelením a pěti lety v lochu se mi to moc nelíbí,“ pokrčil James nos. „Proč by nemohli postřelit *tebe* a proč bych *já* nemohl brázdit Ameriku na harleyi?“

„Chceš snad, abych byla vymakaná od činek a tetovaná od hlavy až k patě?“ podivila se Joanna.

James se překulil a dal Joanně pusku na tvář.

36. NEMILOST

„Brnkni Ewartovi,“ broukla Amy, sotva se James objevil ve srubu. „Parádně zuří.“

James vyšel do land cruiseru a zavolal.

„Ahojky, Jamesi, užil sis to svý randíčko?“ vyštěkl Ewart podrážděně.

„Co jsem provedl?“ nechápal James.

„Ředitelka nad tvou scénou v jídelně málem vyletěla z kůže. Brnkla do tvé údajné původní školy; našťestí si číslo našla ve tvém spise a ne v telefonním seznamu, takže se dovolala do CHERUB. Představ si ale, kdyby zavolala správně a tam se dozvěděla, že o tobě v životě neslyšeli. To by byl teprve průšvih!“

„Chceš říct, že ředitelka fakt tak děsně zuří?“ vyptával se James ustaraně.

„Zavolal jsem jí nazpátek a tvářil se, že jsem jeden z tvých starých učitelů. Snad jsem ty rozbouřené vody kapku uklidnil. Přesvědčoval jsem ji, že jsi uličník, ale zlý že nejsi.“

„Vždyť jsi dovolil, že se můžu dát vyloučit!“

„To ano,“ přisvědčil Ewart. „Ale nenapadlo mě, že spolužákovi strčíš hlavu do pečených fazolí. Prý má šeredně popálený nos.“

„Tak se teda omlouvám,“ zahučel James a snažil se utajit smích.

„Omluva nic neřeší!“ štěkl Ewart. „V kolik ses vrátil do Fort Harmony?“

„Zrovinka teď. Kolem půl osmý.“

„Viděl ses dneska s Clarkem a Sebastianem?“

„Neviděl.“

„A proč ne?“

„Víš přece proč, byl jsem s Joannou.“

„Ale mise se týká Sebastiana a Clarka, ne tvé malé přítelkyně. Nařídil jsem Cathy, aby ti za to vyloučení napařila domácí vězení. Týden z Fort Harmony nevytáhneš paty!“

„Ale co Joanna?“ vyděsil se James.

„Smůla,“ odvětil Ewart. „Soustřed' se na misi. Zvrzej ještě jedinou další věc a vrátíš se do CHERUB. Máš moje slovo, že v pokleku budeš drbat záchodový mísy.“

„Musím se vidět s Joannou! Prosím!“ skučel James.

„Neštvi mě, Jamesi, nemám na to náladu! Teď se soustředíš na dvě věci: Na fotografiích z Fušerova srubu jsou bílé desky s logem RKM. Leží dole v knihovničce pod oknem. Zkus se do nich podívat. Vypadá to jako počítačový manuál, ale Fušer tam počítač nemá. Možná by nám to napovědělo, co vlastně chystají. Za druhé, dávej pozor na červenou dodávku. Amy zahlédla Firea a Worlda, jak z ní vystupují, ale nepovedlo se jí přechytit celou poznávací značku. Rozuměls všemu?“

„Ano, Ewarte,“ potvrdil James nešťastně.

„Začni laskavě používat mozek, Jamesi.“

James slyšel, jak spojení oněmělo. Pěstí praštil do přístrojové desky, tryskem se vrátil do srubu a rozbřečel se do polštáře.

„Co se stalo?“ zajímala se Amy.

„Dej mi pokoj!“ utrhnul se James.

„No, no, přece to nebude tak zlý, Rossi. Vždyť se ulejšváš ze školy.“

„Zakázal mi jít do vesnice za Joannou.“

„Mám ti připomenout, že tu zůstanem jenom pár týdnů?“ řekla Amy. „Na tvém místě bych se moc nezamilovala.“

James vyskočil z postele, nazul si gumovky a vyšel do tmy.

Položil se do vysoké trávy pod kopcem a kašlal na to, že si promáčí oblečení. Měl sto chutí tajně se propíchnout na návštěvu k Joanně, ale netroufal si Ewarta neposlechnout. Kdyby ho vrátili do kampusu s hanbou, už nikdy by se na slušnou misi nedostal.

Docela rád by se vrátil do srubu, ale tam na něho čekala s kázáním Amy. Pak ho napadlo, že vyhledá Sebastiana a Clarka, ale neměl chuť strávit celou noc střídáním místních nočních zvířat. Nakonec tedy zůstal ležet na místě a trucoval.

Náhle zaslechl, že v trávě kolem něho rejdí nějaké zvíře nebo něco podobného. Zvedl hlavu a uviděl dvě autíčka řízená vysílačkou. Elektrická. Jediný zvuk, který vydávala, bylo šustění stébel trávy.

Všiml si, jak se měsíční světlo odráží od vysunutých antének dálkových ovladačů. Drželi je World a Scargill. Autíčka se projela párkrát dokola, mládenci je pak sebrali, oba si natáhli na hlavu kapuci od mikiny a odklusali pryč.

James usoudil, že sledovat je by bylo příliš riskantní. Doplazil se k místu, kde Scargill a World původně stáli a málem se propadl do díry. Byl to jeden z těch starých tunelů. James vytáhl mobil a zavolal Amy.

„Kde jsi?“ vyjela na něho Amy.

„Pod kopcem, kousek od cesty. Děje se něco fakt divného.“ James všechno vysvětlil.

„Na tunelu jsou dvířka s visacím zámkem,“ dodal. „A já si nevzal paklíč.“

„Za pět minut jsem tam,“ sykla Amy. „Na nic nesahej. Kdyby se vrátili, vymluv se, že ses prostě vydal na noční toulky.“

Amy seběhla k Jamesovi a celou cestu zůstala přikrčená k zemi. Posvítila do díry baterkou a zase ji rychle zhasla.

„Můžou se každou chvíli vrátit,“ zašeptala. „Umíš s tím paklíčem?“

„V pohodě,“ ujistil ji James.

„Máš foťák?“

„Jasně.“

„Tak tam vlez a omrkni to,“ přikázala Amy. „Nasekej tolik fotek, kolik jen stihneš, a bleskově se vrať.“

„Budeš zatím hlídat?“ ujišťoval se James.

„Nebudu. Kdyby tě chytili, vymlouvej se, že zámek nebyl zamčený a tys tam vlezl čistě ze zvědavosti. Kdybych dřepěla tady venku, vypadalo by to podezřele. Zůstanu stranou, dokud se něco nezvrtne.“

James si vzal Amyinu baterku a paklíč a spustil se do díry. Na dně byla hluboká louže vody. Zámek se dal odemknout snadno a za ním byl dřevem vyztužený, asi tři metry dlouhý tunel zakončený nízkou místností. James se tam doplazil a začal fotit. Moc tam toho nebylo. Police byly plné autíček na vysílačku a rezervních součástí a pracovní ponk, pod nímž stála vana z oranžového plastu. James otevřel každou zásuvku a vyfotil vnitřek.

Pak se obrátil k odchodu, zpola přesvědčený, že někdo mu stojí těsně za zády. Nestál tam nikdo. Vydrápal se tunelem ven, zacvakl zámek a pelášil na kopec za Amy.

„Bezva!“ ocenila ho Amy. „Viděls něco?“

„Vysílačkový autíčka a krámy. S baterkou tam moc světla nebylo.“

„Blesk ve foťáku by měl ukázat víc, než jsi ve tmě viděl ty,“ ujistila ho Amy. „Takže fotky snad budou k něčemu.“

„Musí tam být něco docela důležitýho,“ dumal James. „Jinak by se nezatěžovali takovým utajováním.“

„Zůstanu tady číhat, jestli se nevrátí,“ řekla Amy. „Ty švihej do srubu a brkní Ewartovi. Domluv si s ním někde schůzku. Určitě bude chtít ty fotky vidět co nejdřív.“

Po setkání s Ewartem se James vrátil zase do srubu a usnul. Už dlouho si takhle neodpočinul, protože vedle něho nechrápala Amy.

Amy s ním zatrásla ve dvě ráno. Tvářila se spokojeně.

„Všechno to začíná být jasné, Jamesi. Do té skrýše se vrátil Fire, málem tě chytil, minuli jste se asi o tři minuty. Vynesl ven obrovský batoh a odešel. Špehovala jsem ho nahoru až do Green Brooke. V životě bys neuhodl, k čemu ta autíčka na vysílačku slouží.“

„K čemu?“ vyptával se James.

„Mají na sobě nákladní plošinku. Naloží je a pak je provedou malou dírou v bezpečnostním oplocení kolem Green Brooke. Na druhé straně plotu pak náklad složí za konferenčním sálem. Autíčka jsou moc malá a rychlá, než aby je zaregistrovaly alarmy a bezpečnostní kamery.“

„Copak si nemohli najmout pokoj a donést tu věc do hotelu?“ divil se James.

„Každý host si do hotelu v Green Brooke donese samozřejmě vlastní zavazadlo,“ přikývla Amy. „Jenže konferenční sál zůstane až do zahájení Petroconu pod policejní ostrahou. Cestou dovnitř se každý musí podrobit prohlídce. Projít bezpečnostním rámem. Zavazadla prohlédávají a prosvěćují rentgenem, nikdo neprones nic ani v kapse.“

„Aha,“ přemýšlel James. „Takže do toho sálu pašují součástky na bombu, kousek po kousku, na autíčkách. A někdo uvnitř to postupně sestavuje.“

„Přesně tak. Mluvila jsem s Ewartem. Posílají lidi, aby omrkli, co autíčka vlastně vozí, ale nechají to všechno na místě. Potřebujou zjistit, kdo si to přijde vyzvednout.“

James se rozesmál. „Jo, ty chlápký zašijou a od cely zahoděj klíč!“

„Chudák Scargill,“ povzdechla si Amy.

„Snad ses do toho magora *nezabouchla*?“ ušklíbl se James.

Amy pokrčila rameny. „Je mi ho líto. Je to jen osamělý kluk, co se snaží zavděčit starším bráchům. Ti grázlové v lochu ho zbaští k snídani.“

„Takže ses do něho přece jen *zabouchla*!“ chechtal se James. „Vždyť to je maximální hcípák!“

„Ty jsi zase dvanáctiletý cucák, Jamesi,“ okřikla ho Amy. „Jestlipak jsi se Scargillem vůbec hodil řeč? V lidech bys měl hledat i jiné hodnoty než jenom líbivý zevnějšek a svaly.“

„Prosím tě, vezmi si ho a tu přednášku už utni,“ požádal James. „Co teď bude dál?“

„Nemění se vůbec nic. Budeme mít našpicovaný uši a počkáme, jak se všechno vyvine. Ewart vzkazuje, že se máš soustředit na Fušera a Eleanor. Víme, že se v tom vezou, ale zatím nemáme jediný důkaz.“

37. NÁKAZA

Amy zatřásla Jamesem, aby ho probudila. Byla ještě tma.

„Okamžitě se oblékni!“ poručila Amy stroze. „Právě volal Ewart. Jede pro nás.“

James si promnul oči. Amy hopsala na jedné noze a lezla do rozdrbaných džin.

„Co se děje?“

„Nemám ponětí,“ sykla Amy. „Ewart tvrdil, že když sebou sakra nehodíme, tak nám jde o život.“

James na sebe hodil džíny a tenisky, chňapnul bundu a vyřítil se za Amy ven. Cathy se probudila a zeptala se, co se děje. Nedočkala se odpovědi, řítily se k úpatí kopce, kde už čekalo BMW.

„Oba dva dozadu!“ vyštěknul Ewart.

Pneumatiky zakvůliely. Ewart kdovíproč děsně pospíchal. Hodil Amy nějaké léky.

„Dej Jamesovi čtyři tablety a dvě injekce do paže. Umíš dávat injekce, Amy?“

„Teoreticky,“ hlesla Amy.

Auto se řítilo neosvětlenou polní cestou a do oken mu prudce švihaly větve. „Co je se mnou v nepořádku?“ vyzvídal James nervózně.

„Sundej si bundu!“ přikázala Amy.

Z plata vymáčkla čtyři pilulky a podala je Jamesovi. James se podíval na krabičku. Byla to antibiotika s názvem Ciprofloxacin.

„Potřebuju je zapít vodou,“ řekl.

„Nemám,“ usekl Ewart. „Zapomněl jsem. Nastrádej si v puse sliny. Čím dřív je dostaneš do těla, tím líp.“

James měl v ústech po tom běhu úplně sucho. Chvilí mu trvalo, než tabletky spolknul.

„Těžko píchnu jehlu, když auto sebou hází, že jo!“ křikla Amy.

Ewart dupnul na brzdy a strhnul vůz ke straně cesty. Amy hrubě vbodla Jamesovi první injekci. Pekelně to bolelo.

Amy neodpověděla a vrazila mu druhou injekci. Ewart se chodidlem opřel o plyn.

„Mohl bys mi konečně říct, co se ksakru děje?“ zahulákal James.

„To není bomba, co sestavujou,“ vysvětlil Ewart. „Je to biologická zbraň. Ta autíčka řízená vysílačkou tam vozila zkumavky s bakteriemi.“

„Bože!“ vyděsila se Amy. „No jo, teď, když to říkáš, tak to přímo bije do očí. Fušer byl profesor mikrobiologie. Fire a World studovali na univerzitě právě biologii. Vyznají se v tom.“

„Všechno to najednou začalo dávat smysl,“ pokračoval Ewart. „Nemoc se ve velké budově rozšíří nejsnáze s pomocí klimatizace. Proklepli jsme si tu dodávku, co viděla Amy. Patří údržbě klimatizace v Green Brooke. A pak tu jsou ty desky s logem RKM, které jsi zahlédl ve Fušerově srubu. Myslel jsem, že to je počítačový manuál, ale RKM vyrábí i klimatizační systémy.“

„Co je to za virus?“ zajímala se Amy.

„Policie ještě nestihla provést analýzu obsahu zkumavek,“ vyhrkl Ewart. „Myslí si, že s největší pravděpodobností to bude antrax.“

„Ježíši!“ zanaříkala Amy.

„Hele, ani z půlky nechápu, o čem to mluvíte,“ postěžoval si James. „Nemohli byste laskavě zkusit lidštinu?“

„Víš, co je antrax, Jamesi?“ zeptal se Ewart.

„Nemám páru, ale nejspíš to nebude nic pěknýho a nejspíš si myslíte, že jsem to chytil.“

„Antrax je výjimečná nemoc. Většina nemocí přežije mimo tělo jen asi osm minut,“ vysvětloval Ewart, „Antrax ale dokáže vydržet skoro každou teplotu po dobu šedesáti let. Z toho důvodu se dobře skladuje jako biologická zbraň. Pár gramů antraxových spor ve vzduchu dokáže zabít stovky lidí.“

„Ale jak jsem to chytil?“ vrtěl hlavou James.

„Možná jsi to nechytíl,“ vysvětloval Ewart. „Antibiotika jsou prevence. Pamatuješ si na tu oranžovou vaničku pod pracovním stolem té podzemní dílny?“

„Jo,“ kývnul James.

„Byla to vzduchotěsná schránka na toxický odpad, který se má zneškodnit při teplotě dva tisíce stupňů Celsia.“

„Sundal jsem víko a strčil dovnitř ruku,“ vzpomněl si James.

„Bohužel,“ přisvědčil Ewart. „Mám fotku obsahu schránky. Při tom pohledu mě málem kleplo. Zdá se, že tam házeli rukavice a masky, které vždy používali při práci s bakteriemi antraxu.“

„A můžu umřít?“ zeptal se James.

„Na to ti musím odpovědět upřímně, Jamesi. Pokud jsi bakterie vdechl, tak jsi v průšvih. Dokonce i s těmi antibiotiky, co jsme do tebe právě vrazili, je padesátiprocentní úmrtnost.“

„A mohl jsem nakazit Amy nebo jiný lidi?“ staral se James.

„Nedá se vyloučit, že pár bakterií ti ulpělo na prstech, ale nemoc je vážná jen v případě, že vdechneš tisíce spor. V nemocnici pro jistotu vyšetří i Amy.“

„A kdybych umřel,“ pokračoval James, „jak dlouho to bude trvat?“

„Začne to jako chřipka asi den po nakažení. Většina lidí zemře do devíti dnů.“

„Do jaké nemocnice jedeme?“ ozvala se Amy.

„Asi sedmdesát kilometrů odtud, poblíž Bristolu, je vojenská nemocnice,“ odpověděl James. „Letí tam doktor z Manchesteru. O antraxu toho ví na téhle planetě snad nejvíc.“

Čtyři sestry ve vojenské uniformě vytáhly Jamese z auta a hodily ho na pojízdné lehátko, i když mohl chodit. Prosvištěli dveřmi do nemocniční chodby. Světla na stropě se mu míhala nad hlavou. James zahlédl Meryl Spencerovou a Maca, jak klusají za vozíkem. Přepravili se sem z CHERUB helikoptérou.

Sestřičky zavezly Jamese na obrovské oddělení. V řadě tam stálo třicet lůžek, všechna neobsazená. Ošetřovatel stáhnul Jamesovi tenisky a ponožky a pak mu jediným škrbnutím serval džíny a boxerky. James se styděl, protože kolem stála Amy, Ewart, Meryl a vůbec všichni a čučeli na něho. Nahého Jamese přenesli do postele.

„Ahoj, Jamesi. Jsem doktor Coen.“

Z pohledu na lékaře bylo zřejmé, že ho vytáhli z postele. Na sobě měl tenisky Nike, tepláky a košili se špatně zapnutými knoflíky.

„Už ti vysvětlili, co je to za nemoc?“ zeptal se.

„Docela dost,“ přisvědčil James. „Ale musí třicet lidí zírat, jak tu ležím nahej?“

Doktor Coen se usmál. „Slyšeli jste pacienta.“

Všichni kromě tří sestřiček a dvojice lékařů zamířili na chodbu.

Doktor Coen pokračoval: „Nejdřív ti musíme vzít krev na vyšetření a zjistit, jestli skutečně máš antrax. Pokud nemoc skutečně máš, tvoje šance na vyléčení klesají s každou minutou, o kterou oddálíme léčbu, proto radši budeme předpokládat to nejhorší a začneme tě léčit okamžitě. Sestřička ti do paže zavede infuzi. Budeme do tebe vhnět antibiotika a další léky. Některé z nich jsou toxické, takže počítej se zvracením a horečkami.“

Amy a Meryl zůstali u Jamesovy postele. Už pár hodin po zahájení léčby se začal cítit zsláble a rozklepaně. Zesinal a požádal o něco, kam by mohl zvracet.

Amy s nešťastným výrazem vyběhla ven. Meryl mu aspoň svírala ruku.

V následujících hodinách se to zhoršovalo. James měl pocit, jako by mu rvali žaludek i žebra z těla. I při tom sebemenším pohybu, jako byl hlubší nádech nebo zakašlání, se mu před očima všechno rozmazalo a z útrobu mu vystřelila vlna nevolnosti. Kdykoliv zvracel, dvě sestry ve vojenských uniformách všechno uklidily a utřely. A když se to zhoršilo ještě víc, dostal injekci s léky na potlačení dávení.

Čekání na výsledky testů bylo nesnesitelné. James by nejradši omdlel nebo aspoň usnul. Díval se ke dveřím a v duchu se modlil, aby se doktor Coen vrátil s dobrou zprávou. Sám sebe se musel ptát, zda tenhle pokoj je to poslední, co v životě ještě vidí.

Doktor Coen se vrátil až v úterý v osm ráno.

„Je to špatné,“ oznámil. „Právě došly výsledky tvých testů. Budeme ti dál podávat léky.“

38. SMRT

James se probudil. V nemocnici byl už třicet hodin. Nosem měl zavedenou kanylu až do žaludku. Meryl se od něho ani na chvíli nehnula.

„Jak ti je?“ naléhala.

„Jsem slabý,“ zachraptěl James; trubička v hrdle mu mlčení dost ztěžovala.

„Doktor tvrdí, že množství bakterií v organismu se snižuje. Antibiotika zabírají.“

„Jakou mám šanci?“ zajímal se James.

„Podle doktora Coena přes osmdesát procent, protože s léčbou začali naštěstí hodně brzy.“

„Cítím se tak mizerně, že bych nejradši umřel.“

„Je tady Lauren,“ řekla Meryl.

„Je v pohodě?“

Meryl pokrčila rameny. „Je v hrozném šoku. Celý den čekala, až přijdeš k sobě. Spí nahoře.“

„No jo, když umírám, po mamince a všem,“ poznamenal James. „Určitě je komplet mimo.“

Meryl pohládila hřbet Jamesovy ruky.

„Neumřeš,“ ujistila ho. „O Fort Harmony se píše ve všech novinách. Články na titulní stránce.“

Meryl podala Jamesovi *Daily Mirror*. Obří titulky sice rozeznal, ale čtení nezládal, na to viděl příliš rozmazaně. „Přečti mi to,“ požádal.

FORT TEROR

Fort Harmony nedaleko Cardiffu, nejstarší britská kolonie hippies, včera zažila šokující razii protiteroristické policejní jednotky.

Došlo k zatčení tří vnuků kultovní spisovatelky Gladys Dunnové hned poté, co se v nedalekém Konferenčním centru Green Brooke našly bakterie antraxu.

Dvojčata Fire a World Dunnovi, 22 let, a jejich bratr Scargill Dunn, 17 let, byli zatčeni včera brzy ráno.

Policie zadržela i Kierana Pyma, údržbáře klimatizačních systémů, a Eleanor Evansovou.

Policie pátrá po šestém podezřelém, Brianu „Fušerovi“ Evansovi. Je přesvědčená, že je vůdcem a zakládajícím členem teroristické skupiny Zachraň Zemi.

Policie rovněž objevila podzemní bunkr, kde skupina skladovala vražedný materiál předtím, než ho propašovala

do zabezpečeného areálu Green Brooke. V bunkru však nebylo vybavení pro vlastní výrobu bakterií.

Policie zahájila celostátní pátrání po špičkově vybavené laboratoři, kde teroristé zabíjäcké bakterie pěstují.

Panuje názor, že terčem teroristů se měla stát konference Petrocon, jež se bude konat v Green Brooke. Kdyby se v průběhu konference podařilo úspěšně rozptýlit bakterie antraxu, většina z dvou set představitelů ropného průmyslu by zemřela a s nimi více než padesát zaměstnanců a členů ostrahy Green Brooke.

VÍCE NA STR. 2, 3, 4 a 11
VÝSLEDKY LOTERIE NA
STR. 6

„V televizi to bylo v hlavním zpravodajství,“ dodala Meryl. „Fušerova fotka na tebe kouká z titulní stránky. O místě jeho úkrytu koluje spousta dohadů.“

„Je mi líto jejich chlapečka,“ řekl James. „Jsou mu teprve tři.“

O hodinu později se v nemocničním pokoji objevil Mac. Přivedl Lauren v pyžamu. Hupla na postel a popadla Jamese kolem krku. Tvářila se, jako by zrovna slyšela ten nejlegračnejší vtip na světě.

„Vůbec nic ti není!“ vypískla. „Dík, žes mě tak příšerně vyděsil.“

„O čem to meleš?“ zachraptěl James.

„Jamesi,“ ozval se Mac, „mluvil už s tebou doktor Coen?“

James zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Právě jsme se dozvěděli, že bakterie v tvém organismu jsou neškodné,“ vysvětloval Mac. „Scargill Dunn vypověděl, že používali oslabený kmen antraxu. Ten skutečně vražedný kmen si schovávali až na den konání konference. Londýnská laboratoř udělala další testy tvé krve a bakterie antraxu v ní by nezabily ani blechu.“

James se usmál od ucha k uchu.

„Já tomu ale nerozumím,“ postěžoval si. „K čemu by jim byl neškodný antrax?“

„Fušer chtěl zavraždit jen delegáty Petroconu,“ vykládal Mac. „První dávky udělal z oslabených kmenů, které se používají do očkovacích vakcín. Díky nim je organismus imunní proti vražedným kmenům. Už týdny ho dávali do klimatizace konferenčního sálu v Green Brooke.“

To znamená, že členové ostrahy, úklidové čety, obsluhující personál a každý, kdo v těch prostorech pobývá pravidelně, bude do začátku Petrocon bezpečně očkovaný. Hned první den konference by do klimatizace dali zabijácké bakterie, ale onemocněli by výhradně hosté.“

* * *

Doktor Coen zarazil Jamesovi přísun antibiotik. Do pátečního večera se Jamesovi hodně ulevilo. Vytáhli mu kanyly a infuze a postupně se mu povedlo najíst se a hned všechno zase nevyzvracet. V sobotu ránu už na tom byl skoro normálně. Z Walesu dorazil Ewart.

„Amy je s tebou?“ zeptal se James.

„Ne, je zpátky ve Fort Harmony a špicuje uši, jestli nezachytí nějakou informaci o Fušerovi. Není ale pravděpodobný, že by lezl k padesáti policistům, co táboří pod kopcem a postávají před sruby.“

„Jak Amy vysvětlila moje zmizení?“

„V noci jste se s Amy chytli, tys utekl po cestě a přejel tě cvok, který se tudy řítí v BMW. Amy tě do toho auta naložila a řidič tě

dovezl do nemocnice. Ztratil jsi dost krve a máš zlomenou ruku, ale jinak jsi v pořádku. Nechali si tě tam na pozorování.“

„Pěkná pohádka,“ uznal James. „Ale dnes by mě měli odtud propustit.“

„Po tom všem, co máš za sebou, bych pochopil, že se chceš vrátit do CHERUB,“ řekl Ewart. „Ale ocenil bych, kdyby ses mohl aspoň pár dní potloukat ještě po Fort Harmony. Nejvýš týden.“

„A budu smět navštívit Joannu?“ ujišťoval se James.

„Proč ne?“ zazubil se Ewart. „Ale hlavně se drž Sebastiana a Clarka. Třeba se ještě objeví nějaký střípek informace, ale především musíme chránit Cathy. Vypadalo by podezřele, kdybys zmizel přesně toho rána, kdy došlo k zatýkání, a už se neukázal.“

Sestřička dala Jamesovi údajně zlomenou paži do sádry. Během zpáteční cesty do Walesu si James pročetl v novinách novinky o antraxových teroristech a pokračujícím honu na laboratoř a Fušera. Bylo zvláštní číst v novinách o věcech, o kterých sám hodně věděl.

V článcích Fušer vypadal jako superzločinec, ale James si dokázal vybavit jen statného přátelského Američana, který si dělal starosti kvůli právům pracujících a kvůli životnímu prostředí.

Cathy čekala v land cruiseru asi patnáct kilometrů před Craddoghem. James přeběhl mezi oběma auty a zamával odjíždějícímu Ewartovi.

„Ahoj, Rossi,“ pozdravila ho Cathy. „Jakoby zlomená ruka?“

James přikývnul. „Svědí ale navlas stejně jako opravdická zlomenina.“

Když se přiblížili k táboru, auto zastavila policistka a zeptala se Cathy, kam jede. Pak je mávnutím poslala dál. Museli objíždět pole, protože strmá přímější cesta byla pod kopcem zablokovaná policisty kvůli podzemní dílně.

Cathy a James dorazili do tábora a vešli do přeplněného hlavního srubu. Usedlíci byli naštvaní, že se kolem poflakuje tolik policistů a reportérů. Pár novinářů a fotografů se ládovalo dušeným masem, které bylo pro všechny zadarmo. Amy popadla Jamese do

náruče. James by nejradši seběhl dolů do vesnice za Joannou, ale bylo už pozdě a on nevěděl, jestli její táta není doma.

Sebastian poklepal Jamesovi na záda.

„Tě péro, mrzáku,“ přivítal ho Clark. „Už je ti dobře?“

„Ujde to, akorát jsem kapku zesláblý.“

„Máš kliku, že z tebe ten řidič neudělal placku,“ řekl Clark.

„To by fakt bylo vzrůšo, takhle ráno vstát a najít tě rozmaširovanýho na cestě,“ zachechtal se Sebastian. „Máš nějaký jizvy?“

James si vyhrnul rukáv mikiny a předvedl mozaiku mohutných modřin a řezů v místech, kudy mu podávali antibiotika.

„Tam do tebe narazilo to auto?“ zajímal se Clark.

James přikývnul.

„Toho večera, co ses dal přejet, jsme se tě chtěli na něco zeptat,“ prohodil Clark. „Ale nemohli jsme tě najít.“

„Zeptat? A na co?“

„Jestli náhodou nechceš přespat u nás.“

„Super!“ prohlásil James.

39. POHŘEB

James se nedokázal rozhodnout, zda se mu Sebastian a Clark zamlouvají. Měli jisté zápory, ale o to byla jejich společnost zajímavější. Spali ve staré dodávce vedle srubu své maminky.

James zabušil na plech a Clark otevřel posuvné boční dveře.

„Hod' sem zadek!“ houkl na Jamese.

James se sklonil, aby si vyzul gumovky. Po pár dnech strávených ve Fort Harmony to dělal už automaticky.

„Nech si je,“ vybídl ho Clark. „Právě špína dodává našemu bejváku osobitost, chápeš?“

James tedy vlezl dovnitř. Dvě petrolejky tam rozlévaly kalné oranžové světlo. Vlasy zavadil o strop. Clark měl matraci pod prasklým čelním sklem, kde původně stála sedadla. Sebastian ležel na opačné straně a pohrával si s velkým loveckým nožem. Kovová podlaha byla vlhká a zrezivělá a dírami v ní prorůstala dovnitř tráva. Všechno tam leželo na jedné hromadě: špinavé oblečení, vzduchovky, nože, odrbané učebnice.

„Uhni!“ zařval Sebastian.

Hodil svou šněrovací botu přes celou délku dodávky. Škrtla o Clarka a odkulila se bokem, jen na stěně nechala blátivou stopu. Druhá bota zasáhla Jamese do boku.

Ten se podíval na mikinu zamazanou od bahna a usmál se.

„Jseš absolutně po smrti!“ oznámil.

Mrsknul botu nazpátek, pak udělal šipku a drtil ho tíhou své zasádrované ruky.

„Na něj!“ zavyl Clark a skočil na oba dva.

Všichni tři chlapci se rvali tak dlouho, až všichni byli bez dechu a v obličeji jako rajče. Když skončili, James byl skoro stejně špinavý jako Sebastian a Clark. Clark dal kolovat láhev vody. James si párkrát lóknul a trochu si polil i hlavu.

„Chceš jít ven a něco podniknout?“ zeptal se Clark.

James pokrčil rameny. „Jen pokud nemáte v plánu zabíjení něčeho.“

„Ty jsi fakt měkřejš,“ ušklíbnul se Clark. „Ze všeho nejradši bych slezl pod kopec a vzduchovkou střelil jednoho z těch policajtů do prdele.“

Sebastian se zachechtal. „To by bylo super, ale stejně si netroufneš.“

Clark zvedl z podlahy vzduchovku. Zlomil ji a vsunul dovnitř brok. „Chceš se vsadit?“

„Pět babek!“ prohlásil Sebastian a natáhnul k Sebastianovi ruku, aby si pláclí.

Clark chtěl sázku užuž přijmout, ale pak se rozchechtal.

„Věděl jsem, že couvneš!“ kasal se Sebastian.

„Nenávidím policajty!“ přesvědčoval ho Clark. „Nejlepší chlapi široko daleko tady byli Fire a World.“

„Že by bylo fajn, kdyby je nevyhmátli,“ zatoužil Clark. „Pak bychom měli v příbuzenstvu dva největší vrahy v dějinách Británie. A než by se lidem začalo dělat špatně, Fire a World by stačili prásknout do bot. Nikdo by se jich prstíčkem nedotknul.“

„No dobře, ale dvě stě mrtvých,“ ozval se James. „Všichni by měli rodiny a tak.“

„Samí pracháči,“ ohrnul Clark horní ret. „S tlustýma šerednýma manželkama a rozmazlenými haranty. Svět by se bez nich v pohodě obešel, fakt.“

„Rossi, měl jsi slyšet něco z těch věcí, co nám Fire vyprávěl o svinstvech, který mají na triku všechny ty ropný společnosti,“ vyštěkl Sebastian. „Třeba jak tomu farmáři v Jižní Americe bouchnul ropovod na polích a zničil mu celý pozemek. Šel teda za tou firmou a chtěl, aby to dali do pořádku. Zmlátili ho. Stěžoval si u policajtů, ale policie brala od ropný společnosti úplatky. Strčili farmáře do cely a nedali mu nic pít, dokud jim nepodepsal, že tu havárku ropovodu zavinil sám. No, a jakmile to podepsal, napařili mu padesát let natvrdo. Pustili ho až potom, když moře stoupenců ekologie nepřestávalo demonstrovat.“

„To mi připadá vymyšlený,“ prohlásil James.

„Až se příště dostaneš na internet, najdi si to sám,“ doporučil mu Clark. „Jsou tam tuny podobných vyprávění.“

„A Fire nám taky říkal, že spousta dětí v chudých zemích umře právě proto, že pitnou vodu mají otrávenou od uniklé ropy,“ doplnil Sebastian.

„Ale stejně, nikdo přece nemůže normálně zabíjet lidi,“ trval James na svém.

„Chceš tím říct, že jsme zvrhlí?“ ušklíbnul se Clark. „Tak co za zvrhlíky jsou ti chlápci, co přijedou na Petrocon? Všichni mají miliony, ale nedají ani ň na to, aby ty děti už nepily jedy!“

Shodli se, že jít někam do okolí už nemá cenu; kolem bylo tolik policistů a reportérů, že by beztak nemohli podniknout nic pořádného. Clark opřel o jeden konec dodávky krabici s nakresleným terčem a pak si dali střelecké závody se vzduchovkou. James se během základního výcviku učil střílet z opravdových pušek, a vůbec nebyl špatný, i když musel vzduchovku držet jednou rukou. Sebastian a Clark byli perfektní. Každý jejich brok prošel přesně středem terče. Pak mu bratři předvedli hotové cirkusácké kousky. Clark se například uměl trefit mezi oči rozesmátým dětem na obálce učebnice matematiky, i když přitom vzduchovku držel za zády.

O půlnoci strčila dovnitř hlavu jejich maminka a nakázala, ať jdou spát. Odhrnuli nepořádek, aby udělali místo pro Jamesův spací pytel, a zhasli petrolejky. Chlapci si ve tmě ještě chvíli povídali, většinou o Fireovi a Worldovi. Sebastian a Clark znali hory historek o tom, co Fire a World vyváděli ve škole a ve vězení. Znělo to skvěle. James si skoro připadal jako zločinec, že patří k těm, kdo je pomáhal dopadnout.

Kdovíjak se všichni znovu začali rvát. Řezali do sebe navzájem polštáři a házeli různé věci. Ve tmě to bylo ještě víc vzrušující než předtím, protože útočit se dalo tajně a nečekaně. V zápalu boje roztrhli i Jamesův spací pytel a vycpávka lítala po celé dodávce.

Clark vystřelil ze vzduchovky. Sebastian s Jamesem se vrhli na podlahu. Nedalo se určit, zda střílel po nich nebo se je snaží pouze

zastařit. Sebastianova a Clarkova maminka se vrátila. Všichni tři chlapci zajeli s hihňáním pod příkrývky.

„Je jedna ráno!“ zahulákala. „Jestli odtud zaslechnu jediný špitnutí, vletím sem a bude vás to sakra mrzet!“

Jejich maminka se zřejmě s ničím nepárala, protože po té výhrůžce si Sebastian s Clarkem okamžitě urovnali lůžka a řekli dobrou noc. James byl zpocený, špinavý, jeho roztržený spacák ležel přímo na kovové podlaze, ale po těch posledních pár dnech teď jenom zavřel oči a vmžiku usnul.

* * *

James si nejdřív myslel, že to bouchání je nějaká legrácka ze strany Sebastiana a Clarka. Clark rozsvítil baterku.

„Co je?“ vyheknul James.

Někdo bušil zvenčí na dodávku.

„Otevřete! Policie!“

Clark posvítí na Sebastianův zátylek.

Zasmál se. „Toho nic nevzbudí. Jednou jsem mu těsně u ucha odpálil petardu a ani se nehnul.“

Clack vstal z postele jen v boxerkách a tričku a odemknul dveře. Do obličeje mu zablýskly dvě silné baterky. Policista vyvlekl Clarka ven a obrátil baterku na Jamese.

„Chlapče,“ zařval na něho policista, „vylez z dodávky, jo?“

James si volnou obléknul tepláky a nazul boty a vystoupil z vozu. Celý tábor Fort Harmony byl osvětlený modrými majáčky a mohutnými baterkami. Policisté v uniformách zásahové jednotky vyvlékali všechny ze srubů. Děti brečely. Usedlíci a policisté na sebe hulákali navzájem.

Policisté přiřazili Jamese zády na dodávku vedle Clarka.

„Je tam ještě někdo?“ zařval jeden policista.

„Jenom můj mladší brácha,“ odpověděl Clark. „Půjdu ho probudit.“

„Nikam nepůjdeš, udělám to sám!“ okřikl ho policista.

Vlezl do dodávky a James se obrátil k druhému policistovi.

„Co to má znamenat?“

„Soudní příkaz,“ odvětil policista, z kapsy vytáhl přeložený papír a přečetl z něj: „Rozhodnutím nejvyššího soudu musejí všichni obyvatelé komunity známé pod názvem Fort Harmony odejít do sedmi dnů. 16. září 1972.“

„Ale to je už víc jak třicet let!“ upozornil James.

Policista pokrčil rameny. „Trvalo nám to trochu delší dobu, než jsme předpokládali.“

Policista v dodávce zavřeštl. Vyvrávorál ven a přitom si svíral stehno. James zahlédl záblesk Sebastianova loveckého nože, který mu čouhal z nohy. Druhý policista začal štkat do vysílačky.

„Kód jedna! Kód jedna! Policista napaden. Vážné zranění!“

Ze všech stran se vyrojilo asi deset policistů. Dva popadli kolegu s nožem v noze a odnesli ho. Další dva tvrdě přimáčkli Jamese a Clarka k boku dodávky a začali je prohledávat, jestli nenahmatají zbraně.

„Tihle dva ne, ten kluk v dodávce,“ křikl policista.

Clark zařval: „Přece jsem říkal, že vám ho probudím! Má tak hrozný strach ze tmy, že vždycky spí s kudlou vedle sebe.“

„Drž klapačku, než ti s tím pomůžu!“ nakázal mu jeden z policistů.

Dalších šest obklíčilo dveře dodávky. Tři z nich na ně mířilo zbraní.

„Vylez, okamžitě!“ řval jeden z nich.

Sebastian zevnitř zavřísknul: „Nechci bejt zastřelenej! Dejte ty pistole pryč!“

„Schovejte to, je to malý kluk!“ poručil seržant. „Jak se jmenuješ, synku?“

„Sebastian.“

„Sebastiane, chci, abys pomalu vylezl z vozu a ruce měl přitom zvednuté nad hlavu. Víme, že to byla nehoda. Neublížíme ti.“

Sebastian vyšel do záře baterek. Když se přiblížil ke dveřím, policisté ho drapli a srazili do bláta. Jeden policista položil Sebastianovi baganče na záda a zacvakl pouta. Chlapec se ve srovnání s policisty v mohutné výstroji zdál maličký. Pak Sebastiana odtáhli do policejního vozu.

„Nechte mě jet s ním!“ vyhrkl Clark.

Policista opět přirazil Clarka k dodávce.

„Ty se nepoučíš, co?“ zavrčel zlověstně.

Ze srubu hrubě vyvedli Sebastianovu maminku a posadili ji do policejního vozu k jejímu synkovi.

„A co my?“ zeptal se James.

„Všechny odvezeme do kostela dole ve vsi. Pod kopcem čeká autobus,“ vysvětlil seržant.

„Potřebuju si vzít tepláky a boty!“ upozornil Clark.

„Dovnitř nesmíš, je to místo činu.“

„Jsem bosý,“ nedal se odbýt Clark. „A mrzne.“

„Kašlu na to, i kdybys musel jít po střepech!“ zařval policista. „Mazej dolů k tomu autobusu, nebo budeš mít sakra vážnější starosti než jenom studený nohy!“

James a Clark odešli.

„Musím najít sestru a tetu Cathy,“ řekl James.

Policie se hemžila všude, přes sto lidí. Z kopce teď scházel řetěz usedlíků. Každý, kdo zkusil vzdorovat, se rychle přesvědčil, že policisté ze zásahové jednotky neváhají použít obušek. James s Clarkem vběhli do houští pod stromy a vynořili se u Cathyina srubu. Nebyla tam ani stopa po Amy, a dokonce ani po land cruiseru. Vešli do srubu. Amy a Cathy odvezly většinu věcí s sebou.

„Co hledáš?“ vyptával se Clark.

„Svůj mobil,“ vysvětlil James. „Ale nejspíš ho s sebou odvezla sestra. Jaký máš číslo boty?“

„Dvojku.“

James kopl pár tenisek Nike doprostřed pokoje. „Tohle jsou trojky, dorosteš do nich. A vezmi si všechno oblečení, co chceš.“

„Dík,“ zahučel Clark.

Navlékl si tepláky i tenisky. James mu našel teplou mikinu s kapuci.

„Amy bude nejspíš dole ve vesnici,“ řekl. „Takže bychom asi měli hupnout do toho autobusu.“

James a Clark seděli v autobuse vedle sebe. Postupně se zaplňoval obyvateli tábora, kteří nesli všechno, co jen pobrali. Clark

se snažil před Jamesem zamaskovat, jak je vystrašený, ale prostě to nezvládal.

„Je mu teprve deset, musí jim dojít, že to byla nešťastná náhoda,“ uklidňoval ho James.

„Na to bych nesázel, Rossi. Policajti si vzájemně potvrdí svoji verzi, aby mu to spočítali. A komu se asi bude věřit? Dvěma klukům, co jdou z průšvihů do průšvihů, nebo policii?“

„Dosvědčím to,“ nabídl James.

„Jestli Sebastiana pošlou někam pryč, tak taky bodnu policajta, abych mohl zůstat s ním.“

40. KOSTEL

Přednáškový sál v kostele v Craddoghu připomínal blázeň. Pobíhaly tam vřeštící děti. Pro osmdesát lidí tam nebylo dost vzduchu. Reportéři si v jednom kuse říkali Gladys Dunnové o vyjádření a o fotografie, ale stará paní si potřebovala především odpočinout. Michael Dunn někomu jednu vrazil a policie ho odvedla za doprovodu oslnivých blesků z fotoaparátů.

Usedlíci se chtěli do Fort Harmony vrátit aspoň pro svoje věci, ale policie blokovala cestu a nikdo se zpátky nedostal. Policie slíbila, že během pár hodin všechny věci seberou a dopraví do vesnice.

Clark začal magořit. Brečel pro brášku a maminku a na každého policistu, který se k němu přiblížil, hystericky řval, že ho při nejbližší příležitosti zabije. James se ho snažil uklidnit, ale bez valného úspěchu.

„Jsi první kluk, co se k nám choval mile,“ světil se mu potom Clark.

James se cítil bídě. Clark nebyl jeho skutečný kamarád. On ho jen využil kvůli své misi.

* * *

V televizi bylo vždycky jasné, kdo je zlejš a co si na konci filmu právem zaslouží. Ted' si James však uvědomil, že zlejší jsou obyčejní lidé. Vykládají vtipy, hostům nalijou hrnek kávy, chodí na záchod a mají rodiny, které je milují.

James si dokázal dát dvě a dvě dohromady: Fire, World a Fušer byli jednoznačně zlejší, co se snažili zabít moře lidí antraxem. Lidi od ropných společností byli také zlejší, protože ničili životní prostředí a zneužívali lidi v chudých zemích. Policajti byli také zlejší; podle všeho se vyžívali v šikanování okolí pokaždé, když si to mohli dovolit. Jediní hodní lidé byli usedlíci z Fort Harmony a ty všechny vyšívali z jejich domovů.

James se nedokázal rozhodnout, co je zač on sám. Mohl-li soudit, pak malé partě zlejšů zabránil zabít velkou partu zlejšů a v důsledku toho další parta jiných zlejšů vykopala ty hodné lidi z jejich domovů. Znamená to tedy, že je hodný, nebo zlý? James si byl jistý jen tím, že z toho přemýšlení mu třeští hlava.

James nechal Clarka s jeho rodinou a vyšel ven. Po Amy a Cathy nebylo nikde ani vidu. James neměl mobil a u vesnické telefonní budky stála fronta asi dvaceti lidí, kteří se všichni chtěli poptat, kam by se mohli vrátit teď, co tábor Fort Harmony přestal existovat. Jamese trklo, že by mohl Amy zavolat z Joannina domu. Nepochyboval, že vzhledem k tomu, co se děje, bude Joannin tatínek ve službě.

Joanna a její tatínek stáli v pyžamech u zahradní branky a pozorovali hádky a modré majáčky na návsi.

„Hej!“ ozval se James.

Joanna věnovala Jamesovi úsměv, po kterém se hned cítil líp. Seržanta Ribbleho se sice poté, co je nachytal v Cathyině srubu, docela bál, ale zatím to vypadalo v pohodě.

„Co se tam děje?“ zajímal se seržant Ribble.

„Z Fort Harmony všechny vyhnali,“ vysvětlil James. „Proč u toho nejste taky? Jste přece policajt.“

„Ta banda si vystačí sama. Jsem jenom normální policista,“ postěžoval si seržant Ribble. „Jakmile se prosákly zvěsti o antraxu, objevila se protiteroristická jednotka a všechno převzala.“

„Můžu si od vás zavolat?“ požádal James. „Ztratila se mi teta a sestra.“

„Samozřejmě, že můžeš, synku. Jojo ti ukáže, kde máme telefon.“

James si vyzul boty a spolu s Joannou vešel do domu. Měla pantoflíčky a noční košilku s kačerem Daffym.

„Čauky, Jojo!“ zašklebil se James.

„Sklapni, Rossi. Tak mi říká akorát můj táta a starší bráchové.“

„Nejspíš se teď budu muset vrátit do Londýna,“ řekl James.

„Och,“ povzdechla si Joanna.

James byl rád, že to znělo nešťastně. Znamenalo to, že Joanně se líbí přinejmenším stejně, jako se Joanna líbí jemu. Ukázala mu telefon. Chvilku mu trvalo, než si vzpomněl na číslo Amyina mobilu.

„Courtney,“ vyhrkl James, „kde jsi?“

„Cathy se zcvokla,“ postěžovala si Amy. „Myslí si, že ty dnešní události zavinila ona, když nás vzala do Fort Harmony. Vyhodila mě pár kiláků od Craddoghu s většinou našich krámů. Ewart mě jede vyzvednout. Měl by se ukázat každou chvilku.“

„Já jsem ve vesnici doma u Joanny,“ řekl James. „Co mám udělat?“

„Zůstaň, kde jsi!“ přikázala Amy. „Řeknu Ewartovi, aby tě hned odtud jel vyzvednout. Kdyby se někdo vyptával, normálně řekneš, že Ewart je taxikář a že Cathy zařídila náš odvoz, abychom stihli první ranní vlak z Cardiffu do Londýna. Měli bychom se ukázat tak do půl hodinky.“

„A pojedeme domů?“ vyptával se James.

„Mise skončila, Jamesi. Když už neexistuje Fort Harmony, není důvod dál zůstat.“

James zavěsil a podíval se na Joannu.

„Jede sem taxík. Vráťím se k mamince do Londýna.“

„Pojď ke mně do pokoje,“ vyzvala ho Joanna. „Pusu na rozloučenou.“

Joannin tatínek se tak zabral do sledování toho zmatku venku, že si ani nevšiml, jak jeho dcera propašovala Jamese do svého pokoje. Kašlala na to, že James je celý od bláta. Zády se opřela o dveře pokojíku, aby otci zabránila sem vpadnout jen tak, a začali se líbat. Joanna byla hebká a horká na dotek, vlasy jí voněly šamponem a dech zubní pastou. Byl to senzační pocit, ale James celý bolet při vědomí, že mají jenom pár minut a pak už ji nadosmrti neuvidí.

Dveře udeřily Joannu do zad.

„Co vy dva tady vyvádíte?“ houknul seržant Ribble.

James a Joanna honem odskočili ode dveří. Její tatínek vešel dovnitř. Zřejmě by se jim povedlo vymyslet nějakou výmluvu, ovšem kdyby Joannina noční košilka nebyla opatlaná Jamesovými zablácenými rukama.

„Joanno, je ti třináct!“ zahulákal její otec.

„Ale tati, my akorát...“

„Obleč si něco čistého a padej do postele. A ty...“

Joannin otec popadl Jamese za zátylek.

„Už sis vyřídil ten telefonát?“

James zakoktal: „Zrovna pro mě jede taxík.“

„Tak na něj můžeš počkat venku.“

Joannin tatínek vystrčil Jamese ze dveří a přikázal mu, ať si sedne na zahradní zídku obličejem k cestě. Jamesovi bylo zoufalstvím na umření. Dělal si starosti, jak to bude dál se Sebastianem, užíral se pocitem viny kvůli tomu, že s Amy objevili antrax a způsobili tak zkázu Fort Harmony, a co bylo nejhorší, že ta nejlepší holka, jakou kdy potkal, sedí zavřená v domě jenom pár metrů od něho a on už ji v životě neuvidí.

James zaslechl, že se mu za zády otevřelo okno. Uviděl Joannu, jak hází papírovou vlaštovku. Její táta se rozběhl zpátky do domu.

„Nařídil jsem ti jít do postele, mladá dámo!“

James seskočil do zahrady a vlaštovku zvedl. Uvědomil si, že papír je popsáný, a přečetl si vzkaz.

Rossi,

prosím, brnkni mi. Jsi děsně super.

Joanna

XXX

James složil papír, strčil si ho do kapsy a zesmutněl ještě víc.

Ewart svým BMW zavezl Amy a Jamese zpátky do Fort Harmony.

„Proč tady všechno bourají?“ zeptal se James.

„Mluvil jsem s člověkem od protiteroristické jednotky,“ řekl Ewart. „Tábor Fort Harmony prý představuje bezpečnostní riziko. Chtějí ho zlikvidovat ještě před začátkem Petroconu, no, a zákon stojí na jejich straně.“

„Mrzí mě, že jsem do toho vůbec lezl,“ zabručel James. „To my jsme zavinili tyhle konce.“

„Myslela jsem, že Fort Harmony nenávidíš,“ poznamenala překvapeně Amy.

„Netvrdil jsem, že bych tu chtěl žít,“ opravil ji James. „Akorát že není fér všechny takhle vykopnout.“

„Fort Harmony to měl spočítaný tak jako tak,“ ozval se Ewart. „Kdyby Fire, World a Fušer povraždili tu spoustu lidí, tak by policie tábor zbourala hned po konferenci místo před ní. Konec by se tak odsunul maximálně o měsíc.“

„A tys věděl, že k tomu dojde, Ewarte?“ vyzvídal James.

„Kdyby jo, těžko bych vás posílal zpátky kvůli jedinému pitomému dni.“

„A kam odjela Cathy?“ pokračoval James.

„Byla úplně na dně,“ prozradila Amy. „Říkala něco jako, že pojede ke kamarádům do Londýna.“

„Cathy nedodržela dohodu!“ rozčilil se Ewart. „Rozhodně neměla Amy opustit uprostřed divočiny. Jen co ji odchyťm, vymáčknu z ní ty prachy zpátky.“

„Dej jí pokoj!“ napomenula ho Amy. „Cathy žila ve Fort Harmony třicet let, a když se vyrojili ti policajti, kapku ji to vykolejilo. Až do dnešní noci se o nás starala bezvadně.“

„No, vyhodit šestnáctiletou holku v noci uprostřed polí, se čtyřmi těžkými zavazadly,“ brblal Ewart. „Jediné štěstí, že měla signál na mobilu. Klidně tě mohl sebrat nějaký uchyl a zavraždit tě.“

„Ale nesebral a nezavraždil!“ odsekla Amy podrážděně. „Takže nech Cathy na pokoji. Udělala pro nás všechno, co jsme chtěli.“

Ewart vztekle praštil do volantů. „No dobře, Amy, když to říkáš. Cathy na tom vydělala osm táců a vůz. Je to každopádně víc, než si po tom chování k tobě zaslouží!“

Ewart zpomalil u policejní hlídky. Ukázal služební průkaz a hned ho pustili dál. Vycházelo slunce. Zásahové jednotky systematicky likvidovaly Fort Harmony. Jedna četa vynášela ze srubů všechny věci, sypali je do pytlů a házeli na nákladák. Těsně za nimi postupoval tým s řetězovými pilami a bouracími kladivy, rozbíjel sruby a lámal klády i prkna na malé kusy, aby se v žádném případě nedaly znovu postavit.

Ewart, James a Amy vystoupili z BMW. Ewart měl odrbané džíny a vypadal příliš mladičce, než aby mohl být důležitá osoba. Zamířila k nim dvojice policistů.

„Vraťte se do vozu a okamžitě tábor opusťte!“ zahulákal jeden z nich.

Ewart ho ignoroval a zamířil ke Cathyině srubu. James s Amy šli za ním.

„Koledujete si o den ve vazbě!“ vyštěkl policista značně arogantně.

Skočil po Ewartovi. Ten uhnul a vytáhl služební průkaz. Policista se zatvářil docela šokovaně.

„É, co tady hledáte?“

„Pane,“ řekl Ewart.

„Co?“ vyhekl policista.

„Vy snad nadřízeným neříkáte pane?“

„Můžu vám nějak pomoci, pane?“

„Sežeňte mi pár igelitových pytlů,“ nakázal Ewart.

Došli ke Cathyině srubu a začali balit. Přihlížela se k nim vrchní inspektorka a omlouvala se.

„Promiňte to nedorozumění. Dostali jsme příkaz se toho srubu nedotýkat. Směla bych si překontrolovat váš průkaz, pane?“

Ewart jí ho podal.

„Takový jsem ještě neviděla!“ rozplývala se nadšením. „Myslím, oprávnění prvního stupně. I komisař protiteroristické jednotky má jenom stupeň dva. Co tady hledáte?“

Ewart jí rázně vytrhl průkaz z ruky.

„Měla byste mít víc rozumu a radši se neptat,“ vyštěkl. „Odneste mi to k autu.“

Vrazil vrchní inspektorce do náruče igelitový pytel nacpaný věcmi. Jamesovi pohled na policistku ve vysokém postavení, jak z rozbahněného kopce snáší pytel špinavého oblečení, připadal docela komický.

„Myslela jsem, že první stupeň oprávnění má jenom Mac,“ ozvala se Amy.

Ewart pokrčil rameny. „To je pravda.“

„Tak cos jí to ukázal?“ vyzvíдалa Amy.

„Dokonalý padělek.“

James se rozesmál. „No to je bomba!“

Naložili všechny svoje věci dozadu do auta. James se naposledy obrátil, aby se podíval na Fort Harmony a digitálním foťákem si udělal snímek skupinky stromů.

„Co máš s těmi stromy?“ zajímala se Amy, sotva se rozjeli.

„Neřeknu,“ odmítl James. „Dělala by sis ze mě srandu.“

Amy zavrtěla prsty ve vzduchu. „Vylechtám to z tebe.“

„Tak jo,“ ustoupil James. „Ale přísahěj, že se mi nebudeš potom smát.“

„Přísahám,“ přísahala Amy.

„Tam jsem dal Joanně první pusu.“

Amy se usmála. „Jú, to je ale *sladký*!“

Ewart si strčil prsty do úst a předstíral, že zvrací.

„Přísahali jste!“ postěžoval si James.

Ewart se zachechtal. „Amy přísahala. Já neřekl ani slovo.“

„Už se nemůžu dočkat, až o tom povím Kerry, leda by ti na ní záleželo víc, než jsi ochotný přiznat?“ dráždila ho Amy.

James by nejradši uraženě utekl, ale to se těžko dělá v autě, řítícím se osmdesátikilometrovou rychlostí. Založil si tedy paže na prsou a trucovitě se díval z okénka. Přitom se snažil nedat najevo, jak moc je nešťastný, protože Joannu už nikdy neuvidí.

41. TMA

Po návratu do CHERUB Amy zavedla Jamese do dřevoobráběcí dílny. Našla elektrickou vrtačku a připnula na ni otočnou pilku. James se na to stříbrné ozubené kolečko chmurně podíval.

„Tím to přece nemůžeš sundat!“ nesouhlasil. „Zabiješ mě.“

„Přestaň fňukat. Nasad' si tohle.“

Amy hodila Jamesovi ochranné brýle a další si nasadila sama.

„Polož paži na ponk,“ řekla.

„Už jsi to někdy dělala?“

Amy se usmála. „Ne.“

James si poslušně opřel sádry o pult. Amy nejprve vrtačku párkrát zkusmo pustila a pak se dala do práce. Úlomky sádry přšely Jamesovi do obličeje a od bílého prachu mu vyschlo v ústech. James měl dojem, že cítí, jak ho ostří šimrá na chloupkách paže, ale doufal, že se mu to jenom zdá.

Amy vypnula vrtačku a většinu sádry odlámala. Zůstala jenom část kolem lokte.

„Fajn, to taky zvládneme!“ oznámila.

Začala řezat v jiném úhlu. Když skončila, James si poslední kus sádry svlékl z paže jako rukáv a začal se zběsile drbat.

„Páni, to je skvělý pocit,“ povzdechl si. „ÓÓÓHHHH!“

„Nedrbej si to, nebo si strhneš kůži,“ napomenula ho Amy.

„Na to kašlu.“

James si sundal brýle a z vlasů si vytřepával bílý prach.

„Běž se osprchovat a oblečení hod' do prádelny,“ vyzvala ho Amy. „Až budeš hotový, chce s tebou mluvit Mac u sebe v kanceláři.“

„Jen se mnou?“ vylekal se James.

„To je běžný postup,“ uklidnila ho Amy. „Promluví si s každým, kdo byl své na první misi.“

Mac přivítal Jamese jenom v krat'asech a tričku.

„Pojď dál, Jamesi. Jak se cítíš?“

„Teď už fajn,“ odpověděl James. „Kapku unaveně.“

„Ewart si zřejmě myslí, že pochybuješ o přínosu své mise.“

„Jde z toho hlava kolem,“ přiznal James.

„Prý si nejsi jistý, že jsme udělali správnou věc,“ pokračoval Mac.

„O těch lidech, co se sjedou na Petrocon, jsem se doslechl různý věci,“ vysvětlil James. „Tráví lidi a bijou je a tak. Nevím určitě, jestli to je pravda.“

„Většinou to pravda je,“ připustil Mac. „Ropné společnosti mají příšernou pověst, pokud jde o ohledy k životnímu prostředí a lidským právům. Bez ropy a zemního plynu přestane svět fungovat. Žádná letadla, žádné lodě, žádná auta, skoro žádná elektřina. A právě vzhledem k důležitosti ropy si společnosti a vlády troufají překročit zákony, jen aby jí urvaly co nejvíc. Hnutí Zachraň Zemi a spousta dalších lidí, a to včetně mě, pevně věří, že to zachází příliš daleko.“

„Takže vy podporujete Zachraň Zemi?“ ujistil se James.

„Rád bych zabránil vykořisťování lidí a ničení životního prostředí ropnými společnostmi. Nesouhlasím s tím, že se toho dá dosáhnout terorismem.“

„Rozumím,“ přikývl James. „Vraždní lidé nikdy nic nevyřeší.“

„Představ si, co by se stalo, kdyby všichni ti lidé na Petroconu skutečně zemřeli,“ vybízel ho Mac. „Zaútočilo by hnutí na někoho jiného? A co kdyby se antrax dostal do rukou dalších teroristických skupin? Nikdy si nemůžeš být jistý, jak by to dopadlo, kdybychom Firea a Worlda nedopadli. Následující útok se mohl uskutečnit v centru velkoměsta. Když antrax rozptýlíš ve stanici londýnské podzemky, znamená to pět tisíc mrtvých. Takže tolik životů jste s Amy zachránili.“

„Ale Fušer je pořád ještě na svobodě,“ připomněl James.

„Můžu ti svěřit tajnou informaci?“

„Jakou?“ zajímal se James.

„Jsi jediný, kdo to ví, kromě Ewarta a mě, takže jestli to praskne, můžeš za to ty.“

„Přisahám!“ vyhrkl James.

„M15 vědí, kde Fušer je,“ řekl Mac.

„Tak proč ho nezatknou?“

„Tajně ho sledujou,“ vysvětlil Mac. „Kdybychom Fušera zatkli, nedostaneme z něho ani slovo, ale takhle na svobodě nás třeba dovede k dalším členům hnutí Zachraň Zemi.“

„Co když ho ztratíte?“ zeptal se James.

Mac se zasmál. „Ty mi v jednom kuse kladeš otázky, na které nechci odpovídat.“

„Už jste někdy někoho ztratili?“ nedal se odbýt James.

„Jistě,“ kývl Mac. „Ale tentokrát se to nestane. Fušer si nemůže ani strčit prst do nosu, aby o tom nevědělo aspoň deset lidí.“

„Teď, když jste mi to vysvětlil, to dává větší smysl,“ řekl James. „Ale stejně mi je dál líto všech těch lidí, co vyhnali z Fort Harmony. Samí podivíni, to jo, ale jinak byli fajn.“

„Je to hanba,“ souhlasil Mac. „Ale pořád je lepší, když pár rodin ztratí domov, než když zemřou tisíce lidí.“

Proto bych ti chtěl poděkovat za vynikající práci, Jamesi. Přátelil ses s těmi pravými lidmi, neprozradil jsi svou pravou identitu a misi jsi zvládl za poloviční dobu, než jsem očekával.“

„Díky,“ zahuhlal James.

„Navíc ti dlužím obrovskou omluvu,“ pokračoval Mac. „Málem jsi umřel. Neměli jsme sebemenší ponětí, že Zachraň Zemi má v plánu útok antraxem. Kdybychom to věděli, nikdy bychom na misi neposlali tak nezkušeného agenta, jako jsi ty.“

„Vy za to přece nemůžete.“

„Musel jsi být k smrti vyděšený, ale zvládals to skvěle. Zachoval sis chladnou hlavu, a dokonce jsi souhlasil, že budeš v misi pokračovat. Rozhodl jsem se klasifikovat tvůj celkový výkon jako vynikající.“

Mac vytáhl ze stolu námořnický modré tričko a hodil ho Jamesovi.

„Týjo!“ zazubil se James. „Až to uvidí Kerry, tak se z toho posere.“

„Budu se tvářit, že jsem nic neslyšel,“ řekl Mac. „Ale jestli v mé pracovně ještě někdy použiješ tuhle slovní zásobu, udělám z tebe nesmírně nešťastného chlapce.“

„Omlouvám se,“ zářil James. „Můžu si ho oblíct?“

„Přede mnou se nestyd’“, pokrčil Mac rameny.

James ze sebe strhnul tričko s Arsenalem a přetáhl si tmavě modré tričko CHERUB přes hlavu.

Děti v CHERUB si směly každou neděli přispat a nosit normální oblečení. Bylo ještě brzy a zatím nikdo nevstal. James posnidal sám v jídelně a přitom jedním okem sledoval televizi. Na News 24 byla reportáž o likvidaci Fort Harmony. V jednom střihu ukázali Michaela Dunna, jak mává pěstmi ve vzduchu a přísahá, že zbytek života věnuje znovuvybudování Fort Harmony, ať to stojí co chce.

Kerry seběhla dolů v kraťasech a džínové bundě. Skočila Jamesovi kolem krku.

„Jsem tak šťastná, že tě *konečně* poslali na misi!“ jásala Kerry.
„Já se ze svojí třetí mise vrátila ve čtvrtek.“

Jamesovi se úžasně líbilo, jak neodolala a prostě se musela zmínit o své třetí misi. V duchu se ptal, jak dlouho potrvá, než si všimne jeho tmavě modrého trička. Objevil se i Bruce a připojil se ke Kerry u pultu se snídání.

„Dobrá mise?“ zajímal se Bruce, když si pokládal podnos na stůl k tomu Jamesovu.

James se zatvářil ležérně. „Mac si myslí, že jsem to zvládnul v pohodě.“

Kerry se posadila naproti Jamesovi. Na talířku měla jen celozrnný muffínek a pár kousků ovoce.

„Držíš dietu?“ nadhodil James.

„Snažím se omezit mastné věci,“ vysvětlila Kerry.

„Prima nápad,“ přikývnul James. „Už jsi začínala docela tloustnout.“

Bruce se rozesmál a půlku své slaniny vyprsknul po stole. Kerry nakopla Jamese do holeně.

„Prase!“ sykla.

„Ten kopanec bolel,“ postěžoval si James. „Dělal jsem si legraci.“

„Vidíš snad, že bych se smála?“ ušklíbla se Kerry.

James dostal pěstí do zad. „Přestaň se chovat ke Kerry hnusně!“ okřikla ho Lauren. „Když ses konečně vrátil, měl bys ji pozvat na rande. Přímou bije do očí, že jste do sebe blázni.“

James a Kerry zrudli. Lauren si nabrala snídani a přisedla si vedle Kerry.

O pár minut později se k sousednímu stolu posadili Callum s Connorem. James je neviděl spolu od chvíle, kdy Callum znovu začal kurz základního výcviku.

„Který z vás je Callum?“ zeptal se.

Callum zvedl prst.

„Tys už ukončil základní výcvik?“ podivil se James.

„V úterý jsem se vrátil z Malajsie,“ vysvětlil Callum. „Prospal jsem dvacet hodin v jednom kuse.“

„Vsadím se, žeš děsně rád, že to máš za sebou,“ poznamenal James.

„Hele, víš, že to tričko, co máš na sobě, je tričko CHERUB?“ zeptal se Callum.

James byla blahem bez sebe, že si toho konečně někdo všimnul.

„Jo,“ utrousil nedbale.

„Tak to tričko radši koukej sundat, Jamesi,“ napomenul ho Bruce. „Děcka se příšerně nadřou, aby si ho vysloužily. Zabijou tě, pokud tě v něm nachytají.“

„To tričko patří mně,“ oznámil James. „Vysloužil jsem si ho.“

Kerry se rozesmála. „Jo, Jamesi, a já jsem čínská královna.“

„Tak mi klidně nevěř,“ pokrčil James rameny.

Bruce už mluvil skoro zoufale. „Myslím to vážně, Jamesi. Lidi se navztekají, když nosíš tričko, co sis nezasloužil. Sundej ho. Jinak ti strčej hlavu do záchoda nebo tak něco.“

„Klidně si připlatím, jen abych viděla, jak ho splachujou,“ zahihňala se Lauren. „Jen do toho.“

„Nesundám si ho ani náhodou!“ namítl James. „Je moje.“

„Ty jsi fakt idiot,“ povzdechla si Kerry. „Až budeš drhnout podlahu, tak nám nevyčítej, že jsme tě nevarovali.“

Do jídelny vešla Amy. Doprovázela ji Arif a Paul. Celá trojice se vrhla k Jamesovi.

„Pozdě,“ poznamenal Bruce. „Jsi mrtvej.“

Jamesovi to vážně dělalo starosti. Nebyl si jistý, jestli Amy ví, že Mac ho odměnil modrým tričkem. Zvedl se od stolu a obrátil se k Amy tváří. Paul a Arif vypadali hrozivě, samý sval a tak.

Amy popadla Jamese do náruče.

„Blahopřeju!“ jásala Amy. „To tričko si fakticky zasloužíš. Byl jsi fantastický!“

Amy ho pustila. Paul a Arif mu potřásli rukou.

„Nemůžu uvěřit, žeš ten strašpytel, co jsme ho museli pořád dokola házet do bazénu,“ zubil se Arif.

James se rozhlédl po kamarádech, sedících kolem stolu. Všichni vypadali ohromeně. Lauren vyhupla a bratra nadšeně objala. Kerry měla pusku otevřenou tak zešíroka, že by se jí tam vešel tenisák, ani by nezavadil o zuby. James se neubráníl smíchu.

Byla to nádhera.

EPILOG

RONALD ONIONS (STREJDA RON) si jen obtížně zvykal na život za mřížemi. Během rvaček se spoluvězněm si vysloužil dvě zlomeniny paže. Na svobodu se nedostane dřív než v r. 2012.

GLADYS DUNNOVÁ si za peníze získané prodejem své druhé knihy koupila farmu ve Španělsku. Žije tam se svým synem JOSHUOU DUNNEM, jenž denně vaří kari, dušené maso se zeleninou a paellu pro třicet bývalých usedlíků z Fort Harmony, kteří se k nim připojili. Gladys o své farmě mluví žertem jako o „*Fort Harmony 2, ale teplejší a bez bahna*“.

CATHY DUNNOVÁ prodala land cruiser, koupila si letenku kolem světa a vydala se batůžkařit do Austrálie.

SEBASTIANA DUNNA propustila policie bez obvinění. Pobodání policisty bylo klasifikováno jako nehoda. Policista se po pár měsících vrátil do služby.

Sebastian dnes se svou maminkou a bratrem CLARKEM DUNNEM žije ve vesnici Craddogh. Sebastian i Clark popírají zodpovědnost za fakt, že od jejich příchodu do vesnice zmizel velký počet koček.

FIRE a WORLD DUNNOVI se dostali před soud v Old Bailey v Londýně. Oba vyfasovali doživotí. Soudce doporučil, aby si odkroutili minimálně dvacet pět let vězení.

Vzhledem k tomu, že SCARGILLU DUNNOVI bylo teprve sedmnáct a měl čistý trestní rejstřík, odsoudili ho pouze k pětiletému trestu ve věznici pro mladistvé. Za dobré chování se může ven dostat už po dvou letech. Začal studovat, aby složil maturitu, a po propuštění plánuje nastoupit na univerzitu.

Policie ELEANOR EVANSOVOU podezřívala, že je členem hnutí Zachraň Zemi a že pomáhala s plánovaným antraxovým útokem na Petrocon 2004. Neexistovaly však žádné důkazy, takže ji z vazby propustili bez obvinění. V současnosti žije v Brightonu se svou matkou, synem GREGORYM EVANSEM a novorozenou dcerkou Tiffany.

BRIAN „FUŠER“ EVANS už po pár týdnech setřásl agenty M15. Dnes je jedním z nejhledanějších zločinců světa. Policie v Británii, Spojených státech, Francii i Venezuele by ho ráda vyslechla ohledně jeho teroristické činnosti.

JOANNA RIBBLEOVÁ byla dost zklamaná, že Ross Leigh nenapsal ani nezavolal. Momentálně má novou lásku. James si pořád ještě schovává papírovou vlaštku a fotografii stromu, kde si dali první pusy.

KYLE BLUEMAN se vrátil ze své osmnácté mise a konečně získal tmavě modré tričko CHERUB. Údajně byl „naštvaný“, že James ho dostal dřív než on. Kyle věří, že James to modré tričko dostal jen proto, že Mac ho litoval, když se nakazil antraxem.

BRUCE NORRIS a KERRY CHANGOVÁ nepřestávají Jamesovi připomínat, že i když si vysloužil tmavě modré tričko, oba mají za sebou víc misí než on a snadno mu dokážou nakopat zadek pokaždé, když začne zvedat nos moc nahoru.

AMY COLLINSOVA doufá, že před odchodem z CHERUB a nástupem na univerzitu zvládne ještě pár dalších misí.

LAUREN ADAMSOVÁ (dříve LAUREN ONIONSOVÁ) je z života v CHERUB nadšená. Brzy po svých desátých narozeninách v září r. 2004 začne kurz základního výcviku.

JAMES ADAMS (dříve JAMES CHOKE) brzy po svém návratu z mise získal černý pás z karate. Jeho velkolepá oslava dopadla

katastrofálně a on za trest musel každý večer po celý měsíc uklízet kuchyni v CHERUB. V současnosti se připravuje na svou druhou misi.

CHERUB: HISTORIE (1941-1996)

- 1941 Uprostřed druhé světové války Charles Henderson, britský agent působící v okupované Francii, poslal na londýnské velitelství hlášení. Překypovalo chválou nad způsobem, jakým francouzský odboj využíval děti k tomu, aby proklouzly kolem německých kontrolních stavení a z německých vojáků nenápadně mámily informace.
- 1942 Henderson sestavil malý oddíl tajných dětských agentů, spadající pod velení Britské vojenské tajné služby. Hendersonovi chlapci byli zhruba třináctiletí až čtrnáctiletí, většinou uprchlíci z Francie. Po základním špionážním výcviku seskočili padákem do okupované Francie. Chlapci sbírali významné vojenské informace až do dne, kdy v r. 1944 došlo k invazi.
- 1946 Hendersonovi chlapci se po skončení války rozprchli. Většina se jich vrátila do Francie. Existence jednotky nebyla nikdy oficiálně potvrzena. Charles Henderson věřil, že děti mohou úspěšně fungovat jako agenti i v mírovém období. V květnu 1946 získal povolení vytvořit v nepoužívané vesnické škole CHERUB. Prvních dvacet rekrutů CHERUB, samí chlapci, žilo v dřevěných srubech na konci hřiště.
- 1951 Prvních pět let CHERUB zápolil vinou omezených finančních prostředků o holou existenci. Jeho hmotná situace se zlepšila po prvním velkém úspěchu: dva agenti odhalili okruh ruských špiónů, kteří kradli informace o britském programu vývoje nukleárních zbraní. Tehdejší vláda výsledek ocenila. CHERUB dostal peníze na další rozvoj. Vystavěly se nové budovy a počet agentů vzrostl z dvaceti na šedesát.

- 1954 Dva agenti CHERUB, Jason Lennox a Johan Urminski, zahynuli během tajné operace ve východním Německu. Nikdo neví, jak chlapci zemřeli. Vláda uvažovala o zrušení CHERUB, ale momentálně více než sedmdesát aktivních agentů CHERUB plnilo významné mise po celém světě. Vyšetřování smrti obou chlapců vedlo k zavedení nových bezpečnostních pravidel:
- (1) Vytvoření etického výboru. Od této chvíle musela každou misi schválit tříčlenná komise.
 - (2) Jasonu Lennoxovi bylo teprve devět let. Minimální věk, odkdy směli agenti na mise, tvořila hranice deseti let a čtyř měsíců.
 - (3) Byl zaveden mnohem přísnější styl výcviku. Od té doby se datuje program sto dní trvajícího základního výcviku.
- 1956 Navzdory přesvědčení mnoha zainteresovaných osob, že dívky se pro špiónážní práci nehodí, CHERUB přijal na zkoušku pět dívek. Výsledkem byl obrovský úspěch. Počet dívek v CHERUB se už v následujícím roce zvýšil na dvacet. V průběhu dalších deseti let se počet chlapců a dívek vyrovnal.
- 1957 CHERUB zavedl systém barevných triček.
- 1960 Po řadě dalších úspěchů se CHERUB směl opět rozrůst, tentokrát na sto třicet studentů. Skoupil okolní zemědělskou půdu a ohradil ji. Areál tehdy zabíral asi třetinu dnešního kampusu CHERUB.
- 1967 Katherine Fieldová se stala třetím agentem CHERUB, jenž zahynul během operace. Uštknul ji had na misi v Indii. I když ji do půl hodiny stačili dopravit do nemocnice, došlo k tragické záměně druhů hadů a Katherine dostala nesprávné hadí sérum.

- 1973 Během let existence se CHERUB proměnil v míchanici nesourodých malých budov. Začala výstavba nových moderních ubytoven.
- 1977 Všichni agenti CHERUB jsou buď sirotci, nebo děti, které rodina opustila. Max Weaver patřil k jednomu z prvních agentů CHERUB. Vydělal si značné jmění výstavbou kancelářských komplexů v Londýně a New Yorku. Když v r. 1977 v pouhých jednačtyřiceti zemřel, bez manželky i dětí, odkázal všechn svůj majetek dětem z CHERUB. Nadace Maxe Weavera uhradila výstavbu řady budov v kampusu CHERUB, a to včetně kryté atletické haly a knihovny. Nadace nyní spravuje prostředky ve výši jednoho bilionu liber.
- 1982 Thomas Webb zemřel vinou našlápne miny na Falklandských ostrovech a stal se tak čtvrtým agentem CHERUB, jenž zahynul při plnění mise. Patřil k devíti agentům nasazeným do různých rolí během války o Falklandy.
- 1986 Vláda udělila CHERUB povolení, aby se počet žáků zvýšil na čtyři sta. Navzdory tomu se jejich počet drží poněkud pod touto hranicí. CHERUB vyžaduje inteligentní, fyzicky zdatné agenty bez rodinných vazeb. Děti, vyhovující těmto požadavkům, se hledají velice obtížně.
- 1990 CHERUB skoupil přilehlé pozemky, čímž zvýšil jednak rozlohu, jednak bezpečnost kampusu, jenž je na všech britských mapách označen jako vojenská střelnice. Okolní cesty jsou zrušené, takže ke kampusu vede jen jediná silnice. Ze silnic objíždějících kampus není na obvodní zdi vidět. Helikoptéry mají zákaz letu do této oblasti a letadla musejí držet výšku nad deset tisíc metrů. Každý, kdo protiprávně pronikne za hranice CHERUB, musí počítat s trestem doživotního vězení za porušení státního tajemství.

1996 CHERUB oslavil padesáté výročí své existence otevřením nového plaveckého a potápěčského bazénu a kryté střelnice. Na oslavy dostal pozvání každý vysloužilý člen CHERUB. Přístup neměli žádní hosté. Dostavilo se přes devět set osob, přilétli ze všech konců světa. Mezi bývalými agenty byl současný ministerský předseda a rockový kytarista, jenž prodal osmdesát milionů alb. Po ohňostroji si hosté postavili stany a přespali v kampusu. Druhý den ráno se před odjezdem všichni shromáždili před kaplí a připomněli si památku čtyř dětí, které CHERUB obětovaly život.

DVANÁCTILETÝ JAMES přijde o maminku, sestru si vezme do péče nevlastní otec. Chlapec skončí v dětském domově, kde jde z průšvihů do průšvihů.

Z pudu sebezáchovy přijme nabídku, aby vstoupil do CHERUB, dětské jednotky britské tajné služby. Děti tam dostanou skvělé vzdělání a dokonalý výcvik, takže dokážou plnit i ty nejnáročnější úkoly a nevyvolat pozornost, protože navenek vypadají a chovají se jako normální děti.

James si najde kamarády, zvládne vražedně náročný kurz základního výcviku; a hned první úkol je nesmírně náročný: s Amy, která vystupuje jako jeho starší sestra, infiltruje do komunity hippies, která chce ve jménu ekologie spáchat teroristický útok na konferenci o ropném průmyslu.

James je normální, trochu nadprůměrně průšvihový kluk, co se pere, odmlouvá, má rád dobroty, prožívá první lásku, má smůlu i štěstí a všechno řeší přesně podle svého věku.

Jde o milého, uvěřitelného hrdinu, díky kterému je příběh vtipný, napínavý, nepatetický a přitom působí realisticky.

ROBERT MUCHAMORE se narodil v roce 1972 v Londýně a třináct let pracoval jako soukromý vyšetřoval. Nováček je jeho první román z oblíbené série CHERUB, která má již sedm dílů a získala čtená ocenění, včetně ceny Red House Children's Book 2005 a setkala se s velkým čtenářským ohlasem.

Více informací naleznete na super stránkách:
www.cherubcampus.com

NOVÁČEK

Teroristka nepouští do bytu neznámé lidi, protože by to mohli být tajní policisté nebo agenti rozvědky, ale její děti si vodí domů kamarády, a všichni pak pobíhají celým bytem.

Teroristka netuší, že jedno z těch dětí nastražilo do každé místnosti v jejím domě štěnici, zkopírovalo si všechny soubory v jejím počítači a ukradlo jí adresář...

Dítě pracuje pro CHERUB.

AGENTI CHERUB JSOU VE VĚKU DESET AŽ SEDMNÁCT LET ŽIJÍ VE SKUTEČNÉM SVĚTĚ. PODKLOUZNOU POD RADARY DOSPĚLÝCH A ZÍSKÁVAJÍ INFORMACE. JEŽ ZLOČINCE A TERORISTY POSÍLAJÍ DO VĚZENÍ.